

ይድረስ፡-

ለኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት!

በእግዚአብሔር ስም፡ ሰላምታዩን አቀርብላችኋለሁ።

የኢትዮጵያ መካከል አእምሮ ወደሚገኝባት፡ ወደ
ኢትዮጵያዊነት የእውቀት መዲና ለመጓዝ፡ ፈቃደኞች
የሆናችሁ ሹሉ፡ ኑ!

ወደዚያ የሚያደርሳችሁ፡ በመንፈስ ቅዱስ የሚነሳ
የውይይት ሠረገላ፡ ይኸው ተዘጋጅቶ፡ ቀዳማዊ ጉዞውን
ሊጀምር ይጠብቃችኋልና፡ ተሳፈሩ!

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ ምንድር ነኝ? ማንሰ ነኝ?”
“እግዚአብሔር ማነው?”
“የተፈጥሮ ባልንጀራዬስ?”

“ኢትዮጵያዊ መልኩን፡
ወይስ ነብር ዝንገረገረነትን ሊለውጥ ይችላል?”

ለዚህ አምላካዊ ቃል፡ ማብራሪያ፡
የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊው አንድነት፡
በተዋሕዶ ምሥጢር ስለተገለጸባቸው፡
ስለእነዚያ ሦስት ገጸ ባሕርያት፡ ለቀረቡት
ሰብአውያን ጥያቄዎችም፡ መልስ የተሰጠበት፡

ኢትዮጵያ፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ ከእግዚአብሔር ተቀብላ
ሕዝቧን፡ ከጥንት ጀምሮ የምታስተዳድርበት፡ ዛሬም፡
ኪዳናውያንና ኪዳናውያት ልጆቿ፡ በያሉበት፡
ሕይወታቸውን የሚመሩበትን
ሕገ መንግሥት የያዘ፡፡

በንቡረ እድ ኤርምያስ ከበደ ወልደ ኢየሱስ

መታሰቢያ

ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ በዚህ መጽሐፍ ውስጥ ለተነገረው፡ ለእግዚአብሔር የእውነት ቃል፡ ሕያው ማኅደርና መገለጫ፤ በመጨረሻም፡ ምስክር ኾነው፡ ትናንት ለኖሩት፤ ዛሬ፡ እየኖሩ ላሉትና ነገ ለሚኖሩት፡ ኢትዮጵያውያን ነቢያትና ሐዋርያት፤ ጻድቃንና ሰማዕታት ኹሉ፡ ይህ መጽሐፍ፡ የዘለዓለም መታሰቢያ ይኸንልኝ ዘንድ፡ በጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስና በቅድስት እናቱ፡ ድንግል ማርያም መንበር ፊት፡ በእውነትና በመንፈስ ቅዱስ አምልኮ ሰግጄ፡ በፍጹም ትሕትና አቅርቤዋለሁ።

ምስጋና።

ይህ ዝግጅቴ፡ በዚህ መልኩ፡ ከመጽሐፍነት ደረጃ ደርሶ፡ ለምንባብ ሊበቃ የቻለው፡ እንዳለፉት ድርሰቶቼ ኹሉ፡ ከመጀመሪያው አንሥቶ፡ በአባብና በምክር፡ በእርማቱና በንትመቱ፤ በጉልበትና በገንዘብ፡ ያልተቆጠበ አስተዋጽዖቸውን ባበረከቱት፡ ኪዳናውያንና ኪዳናውያት ባለቤቴ፡ ራሔል ዘካርያስና ልጆቻችን፡ መልእክተ፤ ጻንኤልና ትምሕርተ፤ ሰብከተ፤ ጥዮሥላሴና ሃይማኖተ፡ ሰማዕተና ሰብሐተ ኤርምያስ ስምምነትና ትብብር ነው። ቤተሰቡ፡ በዚህ አገልግሎት፡ እንዲህ፡ አንድ መኾኑ፡ “አባት ሆይ! አንተ፡ በእኔ እንዳለህ፡ እኔም፡ በአንተ፡ እነርሱ ደግሞ፡ በእኛ አንድ ይኾኑ ዘንድ እለምናለሁ፡ እኛ፡ አንድ እንደኾንን፤ እነርሱም፡ አንድ ይኾኑ ዘንድ፡ እኔም፡ በእነርሱ፡ አንተም፡ በእኔ ሰትኾን፡ እነርሱም፡ በአንድ፡ ፍጹማን እንዲኾኑ፡ የሰጠኸኝን ክብር፡ እኔ ሰጥቻቸዋለሁ!” ያለው ቃሉ፡ በቸርነቱ፡ በዚሁ ቤተሰብም ላይ እንዲፈጸም በመፍቀዱ ስለኾነ፡ ይህን ላደረገ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስና ለእናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም ምስጋናዬን አቀርባለሁ።^F

ጎትመት

የዚህ ድርሰት አዘጋጅ፡ “ትፈለጋለህ!” ተብሎ፡ በጦር ትጥቅ በተደራጁ ወታደሮች፡ ከመኖርያ ቤቱ ተወስዶ፡ ወደደርግ እሥር ቤት ከገባበት፡ ከሰኔ ፳፬ ቀን፡ ፲፱፻፷፮ ዓ. ም. ጀምሮ፡ ተልእኮውን፡ ከሰባት ዓመታት በላይ ለኾነ ዘመን፡ በዚያው እሥር ቤት ሲያካኸድ ከቆየ በኋላ፡ በመስከረም፡ ፲፱፻፸፬ ዓ. ም. ሲፈታ፡ ያንኑ፡ ተልእኮውን፡ በአገር ውስጥ ግዞትና በውጭ አገሮች ስደት በመቀጠል፡ በመከራና በልዩ ልዩ ምክንያት፡ ከአገራቸው ወጥተው፤ በአሜሪካ ምድርና በመላው ዓለም ተበትነው ወደሚኖሩ ኢትዮጵያውያን ወገኖቹ፡ ራሱ እየተዘዋወረ፡ በቃል ያሰማውና በጽሑፍ ያደለው፤ በተለይም፡ በመስከረም ፳፩ ቀን፡ ፲፱፻፺፩ ዓ. ም. በጥራዝ መልክ አራብቶ ያሠራጩው ዕትም፡ ተስፋፍቶና ተሟልቶ፡ ይህ መጽሐፍ፡ በ፲፱፻፺፮ ዓ. ም፡ በአዲስ አበባ፡ ኢትዮጵያ ታተመ።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

+ አካትብ ገጽዋ ወክለንታዋ፡ በትእምርተ መስቀል +

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ፥ አሐዱ አምላክ፡

በስመ እግዚእነ ወአምላክነ ወመድኃኒነ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ አንበሳ መዋኢ፡
ዘእምነገደ ይሁዳ፡ ሥርጪ ለዳዊት፥ ካህኑ ለዓለም፡ በከመ ሢመቱ ለመልክ
ጼዴቅ፡ ንጉሠ ጽዮን ወንጉሠ ነገሥት ወንግሥታት ዘኢትዮጵያ፡

በስመ እግዝእትነ ወእምነ ወመቅደስነ ድንግል ማርያም ወላዲተ አምላክ፡
እንተ ይእቲ ሆገሪትነ ኢትዮጵያ፡ ዘታበጽሕ እደዊሃ ኀበ እግዚአብሔር፡ በእንተ
ኩሉ ዓለም፡ ንግሥተ ጽዮን ወንግሥተ ነገሥት ወንግሥታት ዘኢትዮጵያ፡

አነ፡ ላእከ ኢትዮጵያ፡ ንቡረ እድ ኤርምያስ ከበደ ወልደ ኢየሱስ፥

አብጻሕኩ ለክሙ ዛተ መልእክተ! አሜን።

ትርጉም

+ በመስቀል ምልክት፡ ፊቴንና ኹለንተናዬን አማትቤ +

አንድ አምላክ በኾነ፡ በአብ፥ በወልድ፥ በመንፈስ ቅዱስ ስም፡

የጽዮን ንጉሥ፥ የኢትዮጵያ ንጉሦችና ንግሥቶች ንጉሥ፡ በመልክ ጼዴቅ
ኹመት፡ የዘለዓለም ካህን በኾነው፥ ከዳዊት ግንድ፥ ከይሁዳ ነገድም፡ በአሸናፊ
አንበሳነት በወጣው፡ በጌታችን፥ በአምላካችንና በመድኃኒታችን፡ በኢየሱስ
ክርስቶስ ስም፡

የጽዮን ንግሥት፥ የኢትዮጵያ ንጉሦችና ንግሥቶች ንግሥት በኾነችው፥
አምላክን በወለደች፡ ይህችውም፡ አገራችን ኢትዮጵያ ኾና፡ ስለዓለሙ ኹሉ፡
እጆቿን ወደእግዚአብሔር በዘረጋችው፡ በእመቤታችን፥ እናታችንና
መቅደሳችን ድንግል ማርያም ስም፡

እኔ፡ የኢትዮጵያ አገልጋይ፡ ንቡረ እድ ኤርምያስ ከበደ ወልደ ኢየሱስ፥

ይህችን መልእክት አምጥቼላችኋለሁ! አሜን።

የደራሲው ባለመብትነት፡ በሕግ የተጠበቀ ነው።

፲፱፻፺፮ ዓመተ ምሕረት።

Copyright © 2004 Ermias Kebede Wolde-Yesus

ይህን መልእክታዊና ትምህርታዊ መጽሐፍ፡ ደግሞም፡ “ኢትዮጵያዊው ብሃንነት ፍሊግ!”፡ “ኢትዮጵያ፡ የዓለሙ መፋረጃ!” እና Ethiopia: The Classic Case የተባሉትን፡ ሌሎችንም፡ ወደፊት እየታተሙ የሚወጡትን መጻሕፍት ለማግኘት፡ ከዚህ በታች በተመለከቱት፡ ባሳታሚው አድራሻዎችና የመገናኛ መስመሮች፡ መጠየቅና መጠቀም ይቻላል።

አሳታሚ እና አከፋፋይ

Publisher & Distributor

ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት አገልግሎት።

Ethiopia: The Kingdom of God Services

መልእክት ሣጥን ቁጥር ፳፻፲፪

P. O. Box 812

ስልክና ዕምነት ቁ. ፲፮-፲፰-፱፭ እና ፳-፬፬-፱፭ Tel. & Fax. 16-18-85 & 20-00-85

አዲስ አበባ፡ ኢትዮጵያ።

Addis Abeba, ETHIOPIA

ወይም

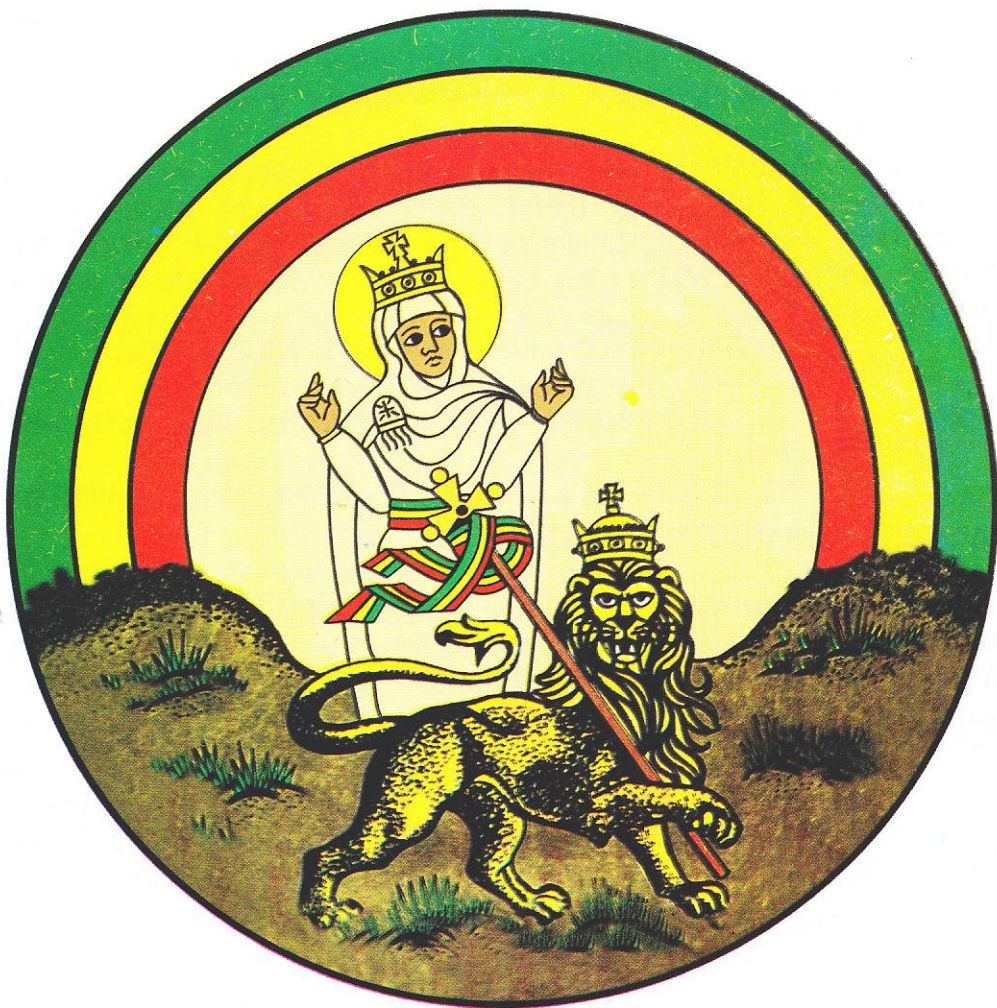
or

P. O. Box 43262 ~ Washington, DC 20010-9262 ~ USA.

Tel.: 301-587-8074 ~ Fax.: 301-587-1971

Email: ekogyesus@aol.com

Web Site: www.ethkogserv.org

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

ከዚህ ገጽ ተቀዳሚ ላይ የሠፈረው፡
የመለኮታዊው መንግሥት ምልክትና ማጎተም
መግለጫ

በኅብረ ቀለማት የተከናወነው፡ ይህ ቅዱስ ዓርማ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት ለኾነችው ኢትዮጵያ፡ መለኮታዊ ምልክቷና ታላቁ ማጎተሟ ነው።

፩ኛ፡- በላይኛው ወገን ያለው፡ የአረንጓዴ፣ ብጫና ቀይ ቀለማትን የያዘው ሥዕላዊ ክብብ፡ ኖኅ፡ በቀስተ ደመና ምልክትነት፡ ከእግዚአብሔር የተቀበለውን ቃል ኪዳን የሚያመለክተው፡ የኢትዮጵያ ሰንደቅ ዓላማ ሲኾን፡ የሰንደቅ ዓላማውን፡ የአንድነቱንና የሦስትነቱን ምሥጢር፡ ከብዙው በጥቂቱ ለመጥቀስ ያህል፡-

ሀ) የአብ፥ የወልድ፥ የመንፈስ ቅዱስን፡ አንድ አምላክነት፥

ለ) የነፍስ፥ የሥጋንና የመንፈስን፡ አንድ ሰውነት፥

ሐ) የኢትዮጵያዊን አንድ የውሕደት ዘር፡ ሴማዊነት፥ ካማዊነትና ያፌታዊነት፥

መ) የኢትዮጵያን መለኮታዊ መንግሥት፡ ሕዝባዊነት፥ ክህነታዊነትና መለካዊነት ያስረዳል።

፪ኛ፡- በመካከላቸው ወገን ያለው ሥዕላዊ ሰውነት፡ ኢትዮጵያ፡ እጆቿን ወደእግዚአብሔር እንደዘረጋች የሚያሳይ ሲኾን፡ ይህችው እመቤት፡ የአምላክ እናት፥ የጽዮንና የብሔረ ኢትዮጵያ፥ የፍጥረተ ዓለሙም ንግሥት የኾነችው፡ ድንግል ማርያም መኾኗን ያመለክታል።

፫ኛ፡- በታችኛው ወገን ያለው ሥዕላዊ አካል፡ “ሞአ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ” ተብሎ፡ በእግዚአብሔር ቃል የተነገረለትን፡ ዘለዓለማዊውን ካህንና የጽዮንን ንጉሥ፥ የብሔረ ኢትዮጵያና የፍጥረተ ዓለሙም ንጉሠ ነገሥት የኾነውን ኢየሱስ ክርስቶስን ያሳያል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

ማ ው ጫ

አርእስት	ገጽ
ይድረስ፡ ለኢትዮጵያውያንና ለኢትዮጵያውያት፤ የገበታው የውስጥ ሽፋን	
የውስጡ ዋና ሽፋን፡ ከንዑሳን አርእስት ጋር፤	፩
ስለመጽሐፉ መታሰቢያነትና ስለምስጋና፡ ስለገትመቱ ዘመን፡ ከአዘጋጁ፤	፪
የትእምርተ መስቀል መግቢያ ጸሎት፤	፫
የመጻሕፍቱ አሳታሚና አከፋፋይ አድራሻ፤	፬
የመለኮታዊው መንግሥት ማኅተም፤	፭
" " " መግለጫ፤	፮

ክፍል አንድ።

“እኔ” የምለው “እኔነቴ” ማነው?	፲፩
------------------------------	-----------

ሥነ ፍጥረት - ነፍስ - ኪዳነ ልቦና - ጾም - ቤተ ሕዝብ፡-	
ፍጡር፡ ራሱን የሚያውቅባቸው ምሥጢራት።	፲፪

ምዕራፍ ፩

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ የሚከፈል መሥዋዕትነት።	፲፫
እጅ መንግሥት።	፲፫
ሽማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?	፲፬
-በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ይህ ኹሉ ችግር፡ ለምን?	፳፱
-የሃይማኖት ክህደትና የአምልኮ ርኩሳት፡ ያስከተለው ቍጣ!	፴፮
-ታዲያ! ለዚህ ትውልድ ያለው ተስፋ፡ ምንድር ነው?	፵፬
-ሰውነት፡ ለሥነ ፍጥረት ሲጋለጥ፡ ምን እንደሚኾን።	፵፱
-“አንተ ማን ነህ? ራስህን አስተዋውቀን!”	፶፫
-የሰብዓው ዓላማና ውጤቱ።	፷
የአዳም እና የሔዋን ሕይወት ሲከሰት።	፷፯

ምዕራፍ ፪

ኢትዮጵያዊነት ምንድር ነው? ተዘግቶበት የኖረው ምሥጢራዊ ጥያቄ፤	፳፩
-ጥያቄው ለምን እንደሚያስፈራና እንደማይፈለግ።	፳፬
-በኢትዮጵያዊነት ላይ ለምን ማተኩር አስፈለገ?	
ስለእርሱስ፡ ምን የሚነገር፡ መልካም ነገር አለ?	፳፯
-ኢትዮጵያዊነት፡ ዛሬ፡ በእርግጥ አለ? ወይስ የለም?	
ካለስ፡ እውነተኛው፡ ከሐሰተኛው፡ በምን ይለያል?	፴
-ይህ ትውልድ፡ ኢትዮጵያዊውን መልእክት ለመቀበል ያለበት ችግር።	፴፯
-በኢትዮጵያዊነት የተከሰቱ ምሥጢራትን፡ የማወቁና የማሳወቁ ግዳጅና ጥቅም።	፵፮
-የኢትዮጵያዊነትን ምሥጢር ያወቀ፡ ለፍጹም ሕይወት ይበቃል!	፻፲፩

ምዕራፍ ፫

የኢትዮጵያዊነት ጥያቄ፡ መክፈቻው ቁልፍ፡- ማወቅ።	፻፲፫
እውነተኛው እውቀትና እውነተኛው አዋቂ።	፻፲፯
ራስን በማወቅ፡ እግዚአብሔርን ማወቅ።	፻፲፱
-የኢትዮጵያዊነት አንድነትና ሦስትነት፡ በተዋሕዶ ምሥጢር።	፻፳፫

ምዕራፍ ፩

እኔ፡ ምንድር ነኝ?

የጥያቄው ሙሉ መልስ፤

-ፍጡርነት፡፡

-ስለፈጣሪና “እግዚአብሔር” ስለሚለው ቃል ትርጉም፡፡

-የፍጥረት መጀመሪያ፡፡

-መላእክትና የእግዚአብሔር ቀን፡፡

-አዳምና ሔዋን፡ ከግእዝ ቋንቋቸው ጋር፡፡

-የዔድን ገነት፡ በኢትዮጵያ ስለመኾኗና

በእግዚአብሔር መልክ የመፈጠር ምስጢር፡፡

-እባብ፡ ሰይጣን፣ ዲያብሎስ፣ ዘንዶ ማነው?

-የመምረጥ ነጻነትና የመወሰን ሥልጣን፡፡

-የጅሺጅሪ ዓመታት፡ ዘመነ ኩነኔ ምስጢር፡፡

-ሰውነት፡- ሰው የመኾን ነገር፡፡

-የነፍስ አካልና ባሕርይ፡፡

-የሥጋ አካልና ባሕርይ፡፡

-የመንፈስ አካልና ባሕርይ፡፡

-“ገነት” እና “መንግሥተ ሰማያት”፡፡

-“ሲኦል” እና “ገሃነመ እባት”፡፡

-ኢትዮጵያዊነት፡ ይህ ነው!

-“ኢትዮጵያ” የሚለው ስያሜስ ከየት ተገኘ?

-የእግዚአብሔር ሕገ መንግሥት የኾነው፡ ቅዱሱ ኪዳን፡፡

-የጅሺ፬፻፺፭ ዓመታት ዕድሜ ባለው፡፡

-ኢትዮጵያዊነትና ኢትዮጵያዊው ሰውነት ሲገለጽ፡፡

-የኢትዮጵያውያን ቃለ ሃይማኖት፡፡

-የኢትዮጵያዊነት ቃል ኪዳን፡፡

-የኢትዮጵያዊው/ዊቷ ምስክርነት፡፡

-ኢትዮጵያውያን፡ ለጌታ የሚያቀርቡት ምስጋና፡፡

-ኢትዮጵያውያን፡ ለድንግል ማርያም የሚያቀርቡት ሰላምታ፡፡

-የእኔ ማንነት፡፡

ምዕራፍ ፪

ሰባቱ ቅዱሳት ኪዳናት፡፡

-የመጀመሪያው ቃል ኪዳን፡- ኪዳነ አዳም ወሔዋን፡፡

-“ቀዳማውያኑ” እና “ዳግማውያኑ” አዳምና ሔዋን፡፡

-የጋብቻ ሥርዓት አለመከበር ጠንቅ፡፡

-ኹለተኛው ቃል ኪዳን፡ ኪዳነ ኖሳ፡፡

-የማርያም መቀነት የኾነው፡ የብሔራዊ ሰንደቅ

ዓላማችን ዕድሜ፡ ዓላማና ምስጢር፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

ማ ው ጫ

አርእስት

ገጽ

-ሦስተኛው ቃል ኪዳን፡ ኪዳነ መልክ ጼዴቅ፡፡	፪፻፲፭
-ይህ ቃል ኪዳንና ባለቃል ኪዳን፡ ለ“ኢትዮጵያዊነት” ግንድ ስለመኾኑ፡፡	፪፻፳፩
-የመልክ ጼዴቅና የኢየሱስ ክርስቶስ መመሳሰል፡፡	፪፻፳፬
በኢትዮጵያዊነት ምስጢር፡፡	፪፻፳፯
-ስለሰብአ ሰገል ማንነት፡፡	፪፻፳፯
-ኢትዮጵያዊነት፡ ለሰብአዊው ፍጡር ኹሉ የተሰጠ፡፡	፪፻፴
አምላካዊ ጸጋ ስለመኾኑ፡፡	፪፻፴፪
ኢትዮጵያዊነት፡ በእርግጥ፡ እውን ሊኾን ትሏልወይ?	፪፻፴፭
የዲያብሎስ ሐሰት መፈራረስ አለበት፡፡	፪፻፴፭
-መልክ ጼዴቅ፡ በኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ እስከዛሬ፡፡	፪፻፴፯
ለምን፡ እንዲህ እንዲታወቅ ሳይደረግ ቆየ?	፪፻፴፰
-አራተኛው ቃል ኪዳን፡ ኪዳነ አብርሃም፡፡	፪፻፴፰
ኢትዮጵያውያን፡ እውነተኛቹ የአብርሃም ልጆች ስለመኾናቸው፡፡	፪፻፵
-ስለኢትዮጵያዊቷ ኬጡራ፡፡	፪፻፵፪
-የኢትዮጵያውያን የግርዛት ባህል፡፡	፪፻፵፭
-አምስተኛው ቃል ኪዳን፡ ኪዳነ ሙሴ፡፡	፪፻፵፰
-ሙሴና ኢትዮጵያዊቷ ሲጻራ፡፡	፪፻፶፩
-ስለኢትዮጵያዊው ካህን፡ ስለዮቶር፡፡	፪፻፶፫
-ቤተ ሕዝብን፡ ቤተ ክህነትንና ቤተ ምልክናን የያዘውን፡ ሥርዓተ መንግሥት፡ ለእስራኤል ያስተማረች፡ ኢትዮጵያ ስለመኾኗ፡፡	፪፻፶፭
-ሙሴ፡ ኢትዮጵያዊነትን የመቀበሉ በረከትና ኃይል፡፡	፪፻፶፮
-ታቦተ ጽዮንና ንግሥተ ሳባ፡፡	፪፻፶፰
-የጽላትና የታቦት ምስጢር፡፡	፪፻፷፫
-የብሉዩ እና የአዲሱ ኪዳናት “ጽላትና ታቦታት”፡፡	፪፻፷፯
የተለያዩ ስለመኾናቸው፡፡	፪፻፸፬
-የአዲስ ኪዳን ታቦት አገልግሎት፡፡	፪፻፸፬
-በታቦት የሚፈጸመው አምልኮ፡ “በመንፈስና በእውነት” ሊኾን ስለሚገባ፡ “ባዕድ” እንዳይኾን ስለመጠንቀቅ!	፪፻፸፮
-በጽላትና ታቦት ላይ የሚፈጸመውን በደል ስለማስወገድ፡፡	፪፻፹፫
-እውነተኛ ኢትዮጵያዊ፡ ራሱ፡ ጽላትና ታቦት የመኾኑ ምስጢር፡፡	፪፻፹፰
-ሌላ አሕመድ ግራኝ ቢኑዝ፡ በጽላትና ታቦቱ ላይ ስለሚደርሰው ምስቅልቅል!	፪፻፺፩

ማ ው ጫ

አርእስት

ገጽ

- ስድስተኛው ቃል ኪዳን፤ ኪዳን ዳዊት።	፪፻፲፩
- “ሞአ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ” ማነው?	፪፻፲፩
- ድንግል ማርያም፡ “ኢትዮጵያ” ስለመኾኗና የኢየሱስ ክርስቶስ ኢትዮጵያዊነት።	፪፻፲፬
- ድንግል ማርያምና ኢየሱስ ክርስቶስ በአካለ ሥጋ ወደኢትዮጵያ ስለመምጣታቸው።	፫፻፲
- ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት የመኾኗ ምሥጢር።	፫፻፲፩
- ሰባተኛው ቃል ኪዳን፤ ኪዳን ምሕረት።	፫፻፲፰
- የቅዱስ ቁርባን፡ የመጨረሻ ማኅተምነት።	፫፻፲፱
- ኢትዮጵያዊው ጃንደረባ፡ የአዲስ ኪዳን “አቤሜሌክ”።	፫፻፳፩
- ለብዕሪና የሚያበቃው፡ ኢትዮጵያዊው ሃይማኖትና የኢትዮጵያ ቤተ ክርስቲያን።	፫፻፳፬
ምዕራፍ ፮	
“ኢትዮጵያዊነት” ተከሥቶበት የኖረው ስምና ህልውና።	፫፻፴፩
- ኪዳን ልቦናና ቤተ ሕዝብነት።	፫፻፴፭
ምዕራፍ ፯	
ጸም፡- አዎን! ስለጸም።	፫፻፴፯
- የጸም ኃይሉና ጥቅሙ።	፫፻፴፱
- አጽዋማት።	፫፻፵፫
- ልኛ፡- ጸመ ሰደት።	፫፻፵፬
- ፪ኛ፡- ጸመ ነቢያት (እና ስለጸመ ገሃድ)።	፫፻፵፭
- ሀ. ጸመ ነቢያት።	፫፻፵፭
- ለ. ጸመ ገሃድ።	፫፻፵፰
- ፫ኛ፡- ጸመ ኢትዮጵያ - ጸመ ነንዌ።	፫፻፵፱
- ፬ኛ፡- ዓቢይ ጸም።	፫፻፶፫
- ሀ. “ጸመ ሕርቃል”	፫፻፶፬
- ለ. “ሰሙኑ ሕማማት”	፫፻፶፬
- ል. ጸሎተ ሓሙስ።	፫፻፶፮
- ፪. ዕለተ ዓርብ - ስቅለት።	፫፻፶፯
- ፫. ገብረ ሰላም።	፫፻፶፱
- ፭ኛ፡- ጸመ ድኅነት።	፫፻፶፱
- ፮ኛ፡- ጸመ ሓዋርያት።	፫፻፷
- ፯ኛ፡- ጸመ ፍልሰታ።	፫፻፷
- ፰ኛ፡- ጸመ ጳጉሜ።	፫፻፷፩
- ሰግደት።	፫፻፷፪
- ንስሐ።	፫፻፷፮
ማጠቃለያ፡- የኢትዮጵያ ልጆች ሆይ!	፫፻፷፰
ጊዜያዊ መሰናበቻ።	፫፻፸፪
- ስለክፍል ኹለትና ክፍል ሦስት መጻሕፍት መግለጫ።	፫፻፸፪
የክፍል አንድ ጥቅሶችና ማብራሪያዎች።	፫፻፸፫

ከ ፍ ል አ ግ ድ።

**“እኔ” የምለው እኔነቴ፡፡
ማነው?**

**ሥነ ፍጥረት - ነፍስ - ኪዳን ልቦና -
ጸም - ቤተ ሕዝብ:-**

ፍጡር፡ ራሱን የሚያውቅባቸው ምሥጢራት።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፤
“እኔ” የምለው፡ እኔነቴ ማነው?”

ምዕራፍ ፩

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡
የሚከፈል መሥዋዕትነት!

እጅ መንሣት፡፡

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣቸው፡ ልጠብቃቸው ብዬ፡ በዘብ ትጥቄ እንደኾንሁ፡ ወዲያ ወዲህ ስመላለስ፡ አንድ “ኢትዮጵያዊ” ጉልማሳና እንዲት “ኢትዮጵያዊት” ልጃገረድ፡ በሩቅ አዩኝ፤ የ“ኢትዮጵያዊነት” ጥልቅ ስሜት፡ ገፋፍቷቸው ይመስለኛል፡ እርስ በርሳቸው ከተነጋገሩ በኋላ፡ ወደእኔ አምርተው መጡ፤ ቀርበውኝም፡ ፈገግታቸውን እያሳዩኝ፡ “Hi! (ሃይ!)” ብለው፡ እጃቸውን፡ ለሰላምታ ዘረጉልኝ፡፡

እኔም፡ እጅ በመንሣት፡ “ጤና ይስጥልኝ!” አልኳቸው፡፡

እነርሱ ግን፡ እጆቻቸውን ለእኔ እንደዘረጉልኝ ኹሉ፡ እኔም፡ እጄን፡ በእየተራ እንድሰጣቸው ጠብቀው፡ ይህን ሳላደርግ፡ እጅ ነሥቼ በመቅረቴ ተደንቀው፡ “ለምንድነው፡ እጅህን ሰጥተህ፡ የማትጨብጠን?” አሉኝ፡፡

“ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣቸው፡ ልጠብቃቸው ብዬ ነዋ?” አልኳቸው፡፡

እነርሱም፡ በበለጠ ተገርመውና ከናፍራቸውን፡ በእየጀቻቸው ይዘው፡ “አንዴ፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት የሚጠበቁት፡ ለሰው እጅን ሳይሰጡ፡ እጅ በመንሣት ነው እንዴ!” አሉኝ፡፡

“አዎን! አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ሳይዘናጉና ሳይዘናኑ፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን፡ በንቃት ጠብቀው የኖሩት፡ እጃቸውን በመስጠት ሳይኾን፡ እጅ በመንሣት ስለኾነ፡ እኔም፡ የዛሬው ኢትዮጵያዊ ልጃቸው፡ እነርሱን መስዬ፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነቴን እንዳላጣ፡ ልጠብቃቸው፡ እጅ እነሣለሁ እንጂ፡ እጄን አልሰጥም!” በማለት፡ ጥንቃቄዬን አብራራሁላቸው፡፡

እነርሱም፡ እንደመቆጣት ብለው፡ “ምን ማለትህ ነው!” አሉኝ፤ ኹለቱም፡ በአንድ አንደበት፡፡

እኔም፡ ኮስተር ብዬ፡ “ከእነርሱ፡ ከአባቶቼና እናቶቼ የወረሰሁት የኑዛዜ ቃል፡ “ማንም ሰው፡ እጁን፡ ለሰላምታ ቢዘረጋልህ፡ ‘ይቅርታ አድርግልኝ!’ ብለህ፡ እጅ ንሣው እንጂ፡ እጅህን አትስጠው!” የሚል ስለኾነ ነው፡፡” በሚል አጭር ቃል፡ በእርጋታ መለስሁላቸው፡ ኹለቱንም፡ በአንድነት እያየኳቸው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

ጉልማሳውና ልጃገረዲቱ፡ ሹለቱም፡ በአእምሮአቸው ንቁዎች ቢኾኑም፡ የቃላቱ ትርጉም፡ ወዲያው፡ በትከክል ገብቷቸው፡ ሊከሠትላቸው ስላልቻለ፡ ግራ ገብቷቸው፡ እርስ በርሳቸው ከተያዩ በኋላ፡ ‘እጅ ንሣው እንጂ፡ እጅህን አትስጠው!’ ማለታቸው፡ ምን ሊሉ ፈልገው ነው?” ብለው፡ መልሰው ጠየቁኝ።

“ራስህን፡ ለጠላት አታስማርክ!” ማለታቸው ነው!” አልኳቸው።

“ነው እንዴት! ‘እጅ ንሣ! እጅ ንሺ!’ ሲባል አኮ፡ ከአንገትና ከወገብ ዝቅ ብሉ በማጉንበስ፡ ሰላምታ የመስጠት ባህልን መፈጸምን እንጂ፡ ‘እጅህን፡ ለጠላት አትስጥ! አትማረክ!’ ማለት መኾኑን፡ ጨርሰን እናስተውለውም ነበር፤ ይገርማል! እንደዚያማ ከኾነ፡ ነገሩ እውነት ነው፤ በድርጊትህም እንስማማለንና ይቅርታ አድርግልን!” ብለውኝ፡ ሹለቱም፡ ከየከናፍራቸው አንሥተው፡ እንደገና ወደእኔ ዘርግተዋቸው የነበሩትን እጆቻቸውን ሰበሰቡ።

እኔም፡ በማከታተል፡ “አዎን! አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ‘በምንም መንገድና ለምንም ጥቅም ስትሉ፡ ከእግዚአብሔር በቀር፡ ለማንም፡ ራሳችሁን አሳልፋችሁ አትስጡ!’ ለማለት፡ ‘እጃችሁን አትስጡ!’ ያሉትን፡ የአደራ ቃል ልጠብቅ ብዬ ነው፡ በትሕትና፡ ራሴን ዝቅ በማድረግ፡ ‘እጅ መንሣት!’ የሚል ስያሜ የሰጡትን ሰላምታዬን ያቀረብሁላችሁ!” አልኳቸው።

እነርሱም፡ በትከክብና በጎፍረት፡ ፈታቸውን፡ ወደታች ቀለስ አድርገው፡ “እኛ፡ ይህን ሹሉ፡ መቼ እናውቀዋለን? ፈጽመን እናውቀውም እኮ! አሹንም፡ ስለሰጠኸን ማብራሪያ፡ እያመሰገንህ፡ ከዚህ አላዋቂነታችን፡ ልንላቀቅ የምንችልበትን መንገድ ብትመራን ደግሞ፡ የበለጠ እናመሰግንሃለን?” አሉኝ።

እኔም፡ ቃላቸውን፡ ከአፋቸው ነጠቅ አድርጌ፡ “የፈለጋችሁትን መንገድስ አመለክታችኋለሁ፤ ከዚያ በፊት ግን፡ እኔ፡ በኢትዮጵያዊነቴ፡ ለሰው፡ ‘አመሰግናለሁ!’ የማልል መኾኔን፡ ሳሳውቃችሁ እወድዳለሁ!” አልኳቸው።

“እንዴት!? ታዲያ፡ ምንድር ነው፡ የሚባለው?” አሉኝ።

“አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ምስጋና የሚገባው፡ እግዚአብሔር ብቻ መኾኑን አምነው፡ ለሰው፡ ‘እግዚአብሔር ይስጥልኝ!’ ነው፡ ሲሉ የኖሩት እንጂ፡ ‘አመሰግናለሁ!’ የሚለውን ቃል አላወረሱም፤ ይህ፡ የባዕዳን ባህል ነው። ዛሬም፡ እኔ ልጃቸው፡ እነርሱን መስዩ፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣ፡ እጠብቃቸው ዘንድ፡ ለሰው ‘እግዚአብሔር ይስጥልኝ!’ ነው የምለው!” አልኳቸው።

“ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት የሚጠበቁት፡ ‘እግዚአብሔር ይስጥልኝ!’ በማለት ነው እንዴት!” ሲሉ መልሰው ጠየቁኝ።

ምዕራፍ ፩
ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መስዋዕትነት!
እጅ መንሣት።

“አዎን! አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ጠብቀው የኖሩት፥ ለእኛም ያስረከቡን፡ በእግዚአብሔር ላይ ባላቸው ጽኑ እምነትና ትምክህት፥ ከዚህ የተነሣም፡ ከእርሱ ባገኙት፡ ኃይልና ጀግንነት ነው። ስለዚህ፡ ይህን ላደረገላቸው አምላካቸው፡ ፍጹም እውቅናን በመስጠት፡ ውለታውንና ምስጋናውን ለእርሱ ሲያቀርቡ ኖረዋል። እኔም፡ የዛሬው ልጃቸው፡ ከእነርሱ የተረከብኋቸውን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣቸው፡ እነርሱን መስዬ እጠብቃቸው ዘንድ፡ የእነርሱን ፈለግ ተከትዬ፡ በሰላምታዬ፡ ለኹሉም፡ ‘እግዚአብሔር፡ ጤና ይስጥልኝ!’ ብዬ እጅ እነሣለሁ፤ በምስጋናዬም፡ ለኹሉ፡ እንደየሥራው የሚያስረክበው፡ እርሱ፡ እግዚአብሔር፡ ለባለውለታዬ፡ ተገቢውን ዋጋ እንዲከፍልልኝም፡ ‘እግዚአብሔር ይስጥልኝ!’ እላለሁ፤” ብዬ፡ መለስሁላቸው።

በእንግዳ አለባበሴ፥ በተለይም ባዶ እግሬን በመኾኔ፡ ግራ ገብቷቸውና በኹኔታዬ ተማርከው የቀረቡኝ፡ እኒህ ኹለት ወጣቶች፡ በዚህ መልሴ፡ የበለጠ ተመስጠውና እነርሱ ካልጠበቁት፡ ከዚህ አነጋገሬ፡ ያገኙት ስሜት፡ ወደበለጠ ጥያቄ ሰቧቸው ኖሮ፡ ከራስ ጠጉሬ እስከእግር ጥፍሬ፡ ጎንበስ ቀና ብለው፡ በአድናቆት እየተመለከቱኝ፡ “ሻረ ለመኾኑ፡ እንዲህ፡ ጨርቅ ብቻ አጣፍተህ፡ ያለጫማ፡ ባዶ እግርህን የምትኼደው፥ የኢትዮጵያ ሰንደቅ ዓላማ ያለውንም ሽማ የደረብኸው፡ ለምንድነው?” ብለው ጠየቁኝ።

“ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነቱን እንዳላጣ፡ አባቶቻችንንና እናቶቻችንን መስዬ፡ እንደእነርሱ፡ ነቅቼ ልጠብቃቸው ነዋ!” አልኳቸው።

“እንዴ! እንዴት!? ምን ማለትህ ነው? ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት የሚጠበቁት፡ በባዶ እግር በመኼድና እንዲህ ጨርቅ ብቻ በመልበስ ነው እንዴ?!” ብለው መልሰው ጠየቁኝ።

“አዎን! አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ በሰላም ጊዜ ኾነ፡ ወራሪ ጠላት በመጣባቸው ጊዜ ኹሉ፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን፡ ነቅተውና ተግተው ጠብቀው የኖሩት፥ ለእኛም ሊያስረክቡን የቻሉት፡ ሥጋዊ ሰውነታቸውን፡ በጨርቅ ሸፍነውና በባዶ እግራቸው ተዘዋውረው፥ መንፈሳዊ አካላቸውን ግን፡ በእግዚአብሔር የሃይማኖት ልብስ አጉናጽፈውና የእግዚአብሔርን የምግባር ጫማ አጫምተው ነው። ዛሬም፡ እኔ ልጃቸው፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣ፡ ልጠብቃቸው የምችለው፡ ትውልዱ ባፈረበት፥ እኔ ግን፡ እጅግ በምከራበትና በምመካበት፥ በዚያው፡ በእነርሱው ሥጋዊ አለባበስና መንፈሳዊ ትጥቅ፡ እነርሱን መስዬ ስገኝ በመኾኑ፡ እነሆ፡ የእነርሱን ጨርቅ ለብሼና እንደእነርሱ፡ ባዶ እግሬን ኾኜ ታዩኛላችሁ! የሰንደቅ ዓላማው ድርቢም፡ ኢትዮጵያዊ ማንነቴን፡ ለይቶና አረጋግጦ ለማሳወቅ፡ የተለበስ መኾኑን፡ ወገኔም ኾነ ባዕዱ፡ በቀላሉ የሚገነዘበው ይመስለኛል።” ብዬ መለስሁላቸው።

* * *

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት
“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

በወጣቶቼና በእኔ መካከል፡ ይህ ግንኙነትና ንግግር የተካሄደው፡ ወደአሜሪካ እንድንዝግድ ኾኖብኝ፡ ሚያዝያ ፳ ቀን፡ ፲፱፻፺፭ ዓ. ም. በአዲስ አበባ፡ ዓለም-አቀፍ አየር ማረፊያ ተገኝቼ፡ የአየር መንገዱን ጥያራ ለመሣፈር፡ እየተጠባበቅሁ ነበሁ፡ “ግድ ኾኖብኝ” ያልሁት፡ ያለ ምክንያት አይደለም፡ የዚያ ገሃዬ ዓላማ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት ዜጎች የኾኑ ኢትዮጵያውያን ወገኖቼ፡ በዓለ ትንሣኤን ለማክበር፡ የእኔ መገኘት አስፈልጓቸው፡ ስለጠየቁኝ፡ ያን፡ ሊታጉል የማይቻል አገልግሎት ለማበርከት ሲኾን፡ ያን ግዳጄን ለመፈጸም ደግሞ፡ ሽማ ታጥቁና ባዶ እግሬን ኾኜ ከምገኝበት የሱባዔ ኑርዬ መውጣት ግዴታ ስለኾነብኝ ነበር፡፡

ያለንበት ዘመን ደግሞ፡ ሰው ኹሉ፡ በአለባበሱ ብቻ፡ ማንነቴና ምንነቴ የሚታወቅበትና የሚገመትበት፡ የሚከበርበትና የሚዋረድበት፡ የሚፈራበትና የሚናቅበት ስለኾነ፡ እንኳንስ ባዶ እግር መኾን ተጨምሮበት፡ ያም ባይኾን፡ በዚያ አለባበሴ፡ ጨርቅ ብቻ አጣፍቼ መታየቴ፡ በዘመኑ ሥልጡን ተመልካች ዘንድ፡ “ቁም ነገር ያለውን ቃል ሊናገር ይችላል!” መባሉ ቀርቶ፡ እንደእብድ ከመቆጠር እንኳ እንደማያድነኝ፡ ቀደም ብዬ፡ በቀላሉ ያወቅሁት ነገር ነበር፡፡ ይኸውም፡ ከአንድ ዓመት በፊት፡ እታይበት በነበረው፡ ዘመናዊ አለባበሴ ላይ፡ የኢትዮጵያዊነት ማንነቴ እንዲታወቅልኝ፡ ኾን ብዬ፡ በምደርበው ኩታ ምክንያት፡ ይደርስብኝ ከነበረው ንቀትና ውርደት፡ አስቀድሜ ስለተረዳሁት ነው፡ ይህንም፡ “ኢትዮጵያ፡ የዓለሙ መፋረጃ!” በሚለው መጽሐፌ ውስጥ ጠቅሼዋለሁ፡፡

እኒያን ኹለት ወጣቶች፡ ወደእኔ ቀርበው እንዲያነጋግሩኝ የማረካቸው፡ ለካ፡ ያ፡ ጎልቶ የሚታየው፡ ባለሰንደቅ ዓላማው ድርቡ ሽማዬ ብቻ ኖርዋል፡ በተቀር ግን፡ በዚያ አለባበሴና ኹኔታዬ ምክንያት፡ “ይህ ሰው፡ ከአንደበቱ፡ ቁም ነገር ያለውን ቃል ሊያሰማ የሚችል ጤነኛ ይኾናል!” ብለው፡ ፈጽመው አልጠረጠሩ ኖሮ፡ እስከዚያች አፍታ ድረስ፡ ከእኔ ባገኙት፡ ያን ከመሰለው ምላሽና ማብራሪያ የተነሣ፡ የበለጠ ተደናግረውና ተገርመው፡ ተደናግጠውም፡ እያመነቴና እርስ በርሳቸው እየተያዩ፡ ለጥቂት ጊዜ፡ በዝምታ ቆዩ፡፡ ይህን በመሰለ ግራ መጋባት ላይ ሣሉም፡ ስለጥያራው የመነሻ ሰዓት መድረስ፡ ለመንገደኞች የሚተላለፈው፡ የጥሪ መልእክት፡ በአዳራሹ ውስጥ ባለው ድምፅ ማጉያ ተስተጋባ፡፡ እኔም፡ ልሰናበታቸው ስዘጋጅ፡ እንደአጋጣሚ፡ ኹለቱም ወጣቶች፡ እኔ በምበርበት ጥያራ የሚጓዙ መንገደኞች ኖረው፡ በረራችንን አብረን የምንቀጥል መኾናችንን ገልጸውልኝ፡ ወደውስጥ ዘልቀን፡ ኹላችንም፡ ወደጥያራው ገባን፡፡

እዚያም፡ በእየተወሰነልን ወንበሮቻችን ተቀምጠን፡ ለጥቂት ሰዓታት ከበረርን በኋላ፡ ቀደም ብለው፡ በእኔ ላይ ባዩት ልዩ ኹኔታና ከእኔ በሰሙት እንግዳ ቃል፡ እጅግ የተነኩ በመኾናቸው ይመስለኛል፡ ኹለቱም ወጣቶች፡ ከ፩ኛ ማዕርግ ክፍላቸው ተነሥተው፡ እኔ ወዳለሁበት፡ በ፫ኛው ማዕርግ፡ ወደመጨረሻው ረድፍ ግድም ወደሚገኘው መቀመጫዬ መጥተው፡ ቆመው፡ እንደገና መነጋገር ጀመርን፡፡

ምዕራፍ ፩

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
እጅ መንሣት።

በዚህ ጊዜ፡ አንዲቱ የበረራው አስተናጋጅ፡ ወደእኔ ቀረብ ብላ፡
መጠጥና ምግብ ለማቅረብ፡ የምፈልገውን ዓይነት ጠየቀችኝ። እኔም፡ ምንም
ዓይነት መጠጥና ምግብ የማያስፈልገኝ መኾኑን በመግለጽ፡ “እግዚአብሔር
ይስጥልኝ!” ብዬ፡ እጅ ነሥቼ መለስኳት።

የመጠጥና የምግብ አቅርቦቱ ተራ፡ ከ፩ኛው ማዕርግ በኋላ፡ በተለይ፡
፪ኛው ማዕርግ፡ የመጨረሻ ረድፍ አካባቢ፡ የቱን ያህል ዘግይቶ
እንደሚደርስ፡ ወጣቶቹ ስለተመለከቱ፡ “እንዴት እስካኹን ሳይስተናገድ ቆየ?”
የሚል ጥያቄ እንዳደረገባቸው፡ ከኹኔታቸው ተሰማኝ። እነርሱ ግን፡ ወደዚያ
ሰሜታቸው ከማተኮር ይልቅ፡ መጠጡና ምግቡ፡ “ይቅርብኝ!” ብዬ፡
ለአስተናጋጄ በሰጠኳት መልስ የበለጠ ተማርከው፡ “ምነው፡ አትበላም እንዴ?
መጠጥስ፡ አትጋበዝም እንዴ?” አሉኝ።

“አዎን! አልበላም! አልጠጣምም። ግብዣዋን ያልተቀበልሁትም፡
ስለማልበላና ስለማልጠጣ ነው!” አልኳቸው።

ኹለቱም፡ ተገርመው፡ “ለምን?” አሉኝ።

“ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነቱን እንዳላጣቸው፡ አባቶቻችንንና
እናቶቻችንን መስዩ፡ ልጠብቃቸው!” ብዬ ነው!” አልኳቸው።

“አኹንስ አበዛኸው!” የሚል መልእክት ባለው፡ የትኩረት አስተያየት፡
እየተመለከቱኝ፡ “ምን ማለትህ ነው? ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት
የሚጠበቁት ደግሞ፡ ባለመብላትና ባለመጠጣት ነው እንዴ?” ብለው፡
መልሰው ጠየቁኝ።

“አዎን! አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን፡
እንዲያ ነቅተውና ተግተው፡ ጠብቀዋቸው የኖሩት፡ ለእኛም ያስረከቡን፡
ባለመብላትና ባለመጠጣት ነው፤ ‘በጣም’ ማለት ነው፤ ለመብልና ለመጠጥ
በመገዛት ሳይኾን፡ ‘ለእግዚአብሔር በመገዛት’ ማለት ነው። እነርሱ፡
‘አገራችንንና ማንነታችንን ጠብቀው ያቆዩልንና ለእኛ ያስረከቡን፡ ውኃ
ጠጥተውና ጥሬ ቆርጥመው ነው!’ የሚባለውም ለዚህ ነው። ለመብልና
ለመጠጥ የተገዛው፡ የዛሬው አስጠቂ ትውልዳቸውማ፡ ኢትዮጵያንና
ኢትዮጵያዊነትን ከምን ዓይነቱ ውርደትና ውድቀት እንዳደረገላቸው፡ ይኸው
እየራሳችሁ፡ በእየራሳችሁ ሳይቀር፡ የምትመለከቱት አይደለምን?”

“ስለዚህ፡ በአኹኑ ጊዜና በአኹኑ ኹኔታ፡ ኢትዮጵያንና
ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ ለእኔ ያለኝ ዕድል፡ በእምነት ኾነ በምግባር፡
በአለባበስና በአመጋገብ ሳይቀር፡ እነዚያን፡ በሕይወተ ሥጋም ኾነ በሕይወተ
ነፍስ፡ ሕያዋን ኾነው የሚገኙትን፡ አባቶቻችንንና እናቶቻችንን መምሰልና
መከተል ብቻ ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ’ የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ይህ ትውልዳቸውማ፡ ‘መልኩ’ የኾነውን፡ ኢትዮጵያዊ አስተሳሰቡንና አድራጎቱን፡ ከእነርሱ ለይቶ፡ ወደባዕድነት የለወጠ በመኾኑ፡ ከእርሱ ጋር፡ እንኳንስ፡ በመልክና በአስተሳሰብ፡ በአድራጎትና በአለባበስ ረገድ፡ አንድነት፡ መመሳሰልና መከታተል ሊኖረኝ ቀርቶ፡ ‘ወገኑ’ ተብሎ ብጠቀስ እንኳ፡ ስለማፍርበት፡ ምንም ዓይነት አግባብነት እንዲኖረኝ አልፈልግም፤ ራሱን፡ በንስሐ አስተካክሎ፡ ወደቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነቱ እስካልተመለሰ ድረስ ማለቴ ነው።

“አኹን ያለንበት ወራት፡ አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ ሲሉ፡ ሲጠሙ የኖሩትን፡ ከኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ በፊት ያለውን፡ ‘ዓቢይ ጾም’ ወይም ‘ሁዳዴ’ የሚባለውን የጦም ጊዜ፡ እኔም፡ የዛሬው ልጃቸው፡ እነርሱን መስዬና የእነርሱን ፈለግ ተከትሎ፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን እንዳላጣቸው፡ ልጠብቃቸው እችል ዘንድ፡ ስለምጠመው፡ በአኹኑ ጊዜ፡ የማልበላበትና የማልጠባበት፡ ሌላው ምክንያት ደግሞ፡ ይህ ነው።” አልጓቸው።

እነርሱም፡ በኃዘኔታና በትካዜ አነጋገር፡ “እግዚአብሔር ይስጥልን! እኛ መቼም፡ ይህን፡ እስካኹን፡ የገለጽህልንን የእውነት ነገር ኹሉ፡ አንዱንም፡ ጨርሰን አናውቀውም ነበር፤ ማንም የነገረን የለምና። ወላጆቻችን እንኳ አላሳወቁንም፤ በትምህርት ቤትም አልተማርነውም። የተነገረንና የተማርነው፡ ከኢትዮጵያዊነት ይልቅ፡ ይኸው፡ እንደምታየንና እንደምትሰማን፡ እንዲህ፡ ኾነን የምንገኝበትን የባዕድነት ኹኔታ እንድንይዝ ብቻ ነው።” አሉኝ።

እነርሱ ቆመው፡ እኔ ተቀምጫ፡ ንግግራችንን መቀጠሉ ስለከበደኝ፡ እንዳጋጣሚ፡ በግራና በቀኝ ያሉት፡ ወንበሮች አልተያዙም ነበርና፡ እነዚያ ላይ ዐረፍ ዐረፍ እንዲሉ በእጄ እያመለከትኋቸው ጋበዝኋቸው፤ እነርሱም፡ በእየገጸቸው ላይ የደስታ ፈገግታ እየበራ፡ ረዥሙን ጉዟችንን፡ በዚያው ለመጨረስ ያሰቡ ይመስል፡ ተደላድለው ተቀመጡ። ወዲያውም፡ ከመጀመሪያው አንሥተው፡ በኹኔታዬ፡ በጥልቅ ተነክተው፡ አነጋገራም፡ በውስጣቸው፡ አንዳንድ ስሜቶቻቸውን ኩስታትሮባቸው ኖሮ፡ ንግግራችንን እንድንቀጥል፡ ጽኑ ፍላጎት ያላቸው መኾናቸውን በመግለጽ፡ “እንግዲህ፡ በውስጣችን የተነሣሡብንን የቀሩ ጥያቄዎቻችንን ለማቅረብ ፍቀድልን!” አሉኝ።

ይህ አቀራረባቸው አስደንቆኝ፡ “በአኹኑ ጊዜ፡ በአገራችን የሚኖረውም ኾነ፡ በባሕር ማዶ አህጉር፡ ተበታትኖ ያለው፡ ‘ኢትዮጵያዊ ነኝ!’ የሚለው ወገን ኹሉ፡ ትልቁም፡ ትንሹም፡ ወንዱም፡ ሴቱም፡ የተማረውም፡ ያልተማረውም፡ ደጋውም፡ ሀብታሙም፡ ከቁም ነገር የማይቆጥረውን፡ ይህን ነገር፡ ዛሬ፡ እናንተ ኹለት ወጣቶች፡ ከግምት ውስጥ አስገብታችሁ፡ ትኩረትም ሰጥታችሁ፡ ይህን በመሰለ፡ የጋለ ስሜት፡ እንዲህ ተከታታይ ጥያቄዎችን ልታቀርቡልኝ የበቃችሁትና የቻላችሁት እንዴት ነው?

ምዕራፍ ፩
ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
እጅ መንሣት።

“አመጣጣችሁና ከመጀመሪያው አንሥቶ፡ የቁም ነገር አያያዛችሁ፡ በአኹኑ ትውልድ ዘንድ፡ እምብዛም ያልተለመደና ያላየሁት፡ ከዚህ የተነሣም፡ ከእርሱ የማልጠብቀው ስለኾነ፡ አስገርሞኛል!” አልጓቸው።

“እኛ እኮ፡” አሉኝ፤ “እኛ እኮ፡ ኢትዮጵያውያን ነን፤ ስለዚህ፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ነገር ይመለከተናል፤ ይከነክነናል፤ ያሳስበናልም። ደግሞ፡ ይኸው ነገር፡ ለምን እንደኾነ ባናውቀውም፡ በደማችን፡ በሥጋችንና በአጥንታችን ብቻ ሳይኾን፡ በእየአእምሮአችንና በእየገሊናችንም ውስጥ ተዳፍኖና ተከማችቶ፡ እንደእሳት ሲያቃጥለን፡ እንደማሳሰብም ሲያጥለቀልቀን ቆይቷል፤ ዛሬም፡ እንዲህ፡ አሳሳርፍ ያለን፡ ለምን እንደኾነ፡ ገና፡ በትክክል ያልተረዳነው ቢኾንም፡ ያን፡ ረቂቅና ኃይለኛ የኾነውን፡ የአገርና የወገን ፍቅር እየቀሰቀሰብን ሳይኾን እንዳልቀረ ገምተናል፤” ብለው፡ መልስ ሰጡኝ።

በዚህ ጊዜ፡ እኒህ፡ ኹለት ወጣቶች፡ ለእኔ፡ ብርቅዬዎች መኾናቸውን አረጋግጫለሁ፡ “መልካም! በዚሁ ቃላትህ ረክቻለሁና፡ አኹን፡ ተገቢውን ምላሽ አሰጣችሁ ዘንድ፡ ጥያቄዎቻችሁን ታቀርቡልኝ ዘንድ እጋብዛችኋለሁ!” ብዬ፡ እኔም በበኩሌ፡ በፈገግታ፡ እጆቼን፡ በጥሪ መልክ ዘረጋሁላቸው።

ሽማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

እነርሱም፡ “ወደዋናው፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት አርእስት ከመግባታችን በፊት፡ እንድ የግል የኾነ ጥያቄን እንድናቀርብልህ ፍቀድልን! እርሱም፡ በአኹኑ የሥልጣኔ ዘመን፡ እንዲህ፡ ተራ የኾነ ሽማን አጣፍተህና ባዶ እግርህን ኾነህ፡ ዘመናዊው ሥልጣኔ ባስገኘው፡ airplane (ጥያራ) ተሣፍረህ፡ ወደታላቁ የሥልጣኔ አገር፡ ወደአሜሪካ ለመሄድ ያደረሰህ፡ በእርግጥ፡ ምክንያቱ፡ ይህ፡ እስካኹን የነገርኸን ብቻ ነው? ወይስ፡ ሌላም አለ?” የሚል ነውና፡ ካለ፡ እስኪ፡ እባክህ ግለጽልን?” አሉኝ፡ በጉጉነት ኾነው።

“ለኢትዮጵያዊ፡ ከኢትዮጵያና ከኢትዮጵያዊነት ውጪ የኾነ፡ ‘የግል’ የሚባል ነገር የለውም፤ ስለዚህ፡ በዚህ እምነት ላይ ተመሥርቼ፡ ጥያቄያችሁን እመልስላችኋለሁ፡- እንግዲህ፡ ለዚህ፡ ለምታዩኝ፡ የአለባበስ ኹኔታ ያበቃኝ፡ መሠረታዊው ምክንያት፡ ምን እንደኾነ፡ አጠቃላዩን ቁም ነገር፡ ቅድም አስታውቄአችኋለሁ፤ እርሱም፡ ‘ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነቴን እንዳላጣ፡ አባቶቻችንንና እናቶቻችንን መስዬ፡ እንደእነርሱ፡ ነቅቼ ልጠብቃቸው ብዬ ነው!’ የሚለው ኃይለ ቃል መኾኑን፡ ታስታውሳላችሁ፤ አኹን ደግሞ፡ ‘ሌላ ምክንያት ካለህ፡ ግለጥልን!’ ካላችሁኝ፡ አዎን! ስላሉኝ፡ የዋናው ምክንያቴ ዘርፍ ከኾኑት፡ ከሌሎቹ መካከል፡ አንዳንዶቼን ልንጎራችሁ!” አልጓቸውና የሚከተሉትን አነሣሣሁላቸው፡-

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ጃኛ፡ የዛሬው የኢትዮጵያ ትውልድ፡ አባቶቹና እናቶቹ፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ከፈጣሪያቸው ጋር ያደረጉትንና የጠበቁትን፡ የኖረና የጸና ቃል ኪዳን፡ ይፋ ባደረገው፡ የክህደት፡ የዓመፅና የአመንዝራነት ኃጢአቱ አፈራርሶታል፤ ከዚህ የተነሣ፡ የቃል ኪዳኑ መፍረስ ጠንቅ፡ ላስከተለው፡ ለመለኮታዊው የውግዘት መርገም ተጸርጎ፡ እነሆ፡ ከባዱን የፍጹም ቀንበር እንዲሸከም ተፈርዶበት፡ ሲማቅቅ ይገኛል።

“በአገር ውስጥ ያለው ኾነ፡ በባዕዳን አህጉር የተበተነው፡ የትውልዱ አባል የኾነው ወገን ኹሉ፡ ቀደም ብሎ ከጀመረው፡ ከዚህ የጥፋት አካሄዱ፡ ተጸጽቶ፡ ወደንስሐ ይመለስ ዘንድ፡ ፈቃደኛ ሳይኾን፡ በእምቢተኝነት አካሄዱ በመቀጠሉ፡ ይኸው፡ በዓለም ፊት፡ ተንቆ፡ ተዋርዶና ወድቆ፡ በድርቅ፡ በረሀብ፡ በቸነፈር፡ በበሽታ፡ በጦርነት፡ በስደት፡ በድህነትና በልዩ ልዩ ችግር፡ በመሠቃየት ላይ እንዳለ፡ ኹሉም ይመለከተዋል።

“ዳሩ ግን፡ ይኸው ትውልድ፡ በተፈጥሮ ሀብታምነቷና በታሪክ ቅርስነቷ የበለጸገችውን፡ ገነት አገሩን፡ በባዕዳኑ ዘንድ፡ ‘በዓለም ላይ፡ የመጨረሻ ደሀ ሕዝብ የሚኖርባት!’ እስከማሰኘት አድርሶ፡ ራሱም፡ በመቅሠፍቱ እሳት ተለብልቦ እየተቃጠለና በማዕበሉ ተጥለቅልቆ እየተንገላታ በሚገኝበት ጊዜ፡ ምንም ዓይነት ችግር ያልነካው መስሎ ለመታየት መሞከሩ፡ ያስደንቃል፡ ይኸውም፡ በአገር ውስጥ ያለው ወገን፡ የባዕዳኑን የእርዳታ ዳረጎት ብቻ እየጠበቀና እየተቀበለ፡ ያለችውንም፡ አነስተኛ ጥሪት፡ ለእነርሱው አኗኗር፡ ዘመናዊ ልብስና ጫማ እያፈሰሰ፡ በውጭ የተበተነውም፡ ጉልበቱንና ሙያውን፡ ሀብቱንም ለእነርሱው እየገበረ፡ በኑሮው ሲግደረደር መታየቱ ነው።

“በዚህ መልክ፡ አንድ ግለሰብ፡ ወይም፡ ቤተሰብ፡ ወይም፡ ኅብረተሰብ፡ ወይም ሀገረሰብ፡ ይህን በመሰለ አሳዛኝ ኹኔታ ላይ ሲወድቅ፡ አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ የሚፈጽሙት፡ የተለመደ ሥርዓት አለ፤ ይኸውም፡ በሱባዔ ቀኖና፡ በጸምና በጸሎት ተወስነው፡ በግለሰብ፡ ወይም፡ በቤተሰብ፡ ወይም፡ በኅብረተሰብ፡ ወይም በሀገረሰብ ደረጃ፡ ምህላቸውን፡ ወደአምላካቸው ኢየሱስ ክርስቶስና ወደቅድስት እናቱ ድንግል ማርያም ማቅረብ ነው። ስለዚህ፡ እኔም፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን በሚመለከት፡ ከራሴ ጀምሮ፡ በሕዝቡና በመላው ዓለም፡ ስለተፈጸመው ኃጢአትና በደል፡ የንስሐ ስርዓትን፡ ማለትም፡ አምላካዊ ይቅርታን መጠየቅ፡ በዚህ ረገድ፡ ከራሴ ድርሻ፡ የቀረኝ ተግባር ኾኖ አገኘሁት፤ እርሱም፡ በደርግ እሥር ቤት፡ በአባቶቻችንና እናቶቻችን የአለባበስ ባህልና የኑሮ ሥርዓት የጀመርሁትን፡ የሱባዔ ቀኖና መቀጠል ስላለብኝ ነው።

“ጃኛ፡ ቅዱሱ ኪዳን፡ አባቶቻችንና እናቶቻችን ጠብቀውት፡ እርሱም ጠብቋቸው የኖሩበት፡ ከእግዚአብሔር ጋር፡ በመሐላ የተስማሙበት ሕያው ቃል ኪዳን፡ ማለትም፡ በቃል የተደረገ ውል ነው። እርሱም፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያውያን፡ ለኢትዮጵያዊነትም፡ ሕይወታቸውና መታወቂያቸው፡ መክበሪያቸውና ሞገሳቸው፡ ሀብታቸውና ሥልጣኔያቸው፡ መድኃኒታቸውና ኃይላቸው ኾኖ እስከዛሬ ኖሮዋል፤ ወደፊትም ይኖራል።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሸማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

“ይኹን እንጂ፡ የዚሁ ቅዱስ ኪዳን መገለጫዎች የኾኑት አምላካውያት ምልክቶች፡ ምንም እንኳ፡ የፍጡራን ኃይል ሊያጠቃቸው የማይቻለው ቢኾንም፡ በዚህ ትውልድ ዘንድ ተንቀውና ተዋርደው፥ ተሸረውና ተጥለው ሲዘበትባቸው ተመለከትሁ። የእግዚአብሔር አገርና የአምላክ እናት ርስት ጉልት በኾነችው በኢትዮጵያ ምድር ላይ፥ የእግዚአብሔር ሕዝብ በተባሉት በኢትዮጵያውያንም ዘንድ፡ ይህን የመሰለው፡ እጅግ አሳዛኝና አሳፋሪ ድርጊት ተፈጽሞ እያየሁ፡ እኔ ወራዳው ምስኪኑ፡ የክብር ምልክት የኾነውን ልብስ ተጎናጽፌና ጫማን ተጫምቼ መታየትን፡ መቋቋምና መታገሥ ከማልችልበት ደረጃ ደረሰሁ።

“ስለዚህ፡ የተካደውና የታመፀበት ቅዱሱ ኪዳን ተከብሮ፥ የተናቁትና የተዋረዱት፡ እነዚያ አምላካውያት ምልክቶችም፡ ወደየነበሩበት የማዕርግ መንበራቸው፡ በክብር ተመልሰው፡ በአገልግሎት ላይ እስኪውሉ ድረስ፡ እኔም፡ በትሑት ዓቅሜ፡ የዚሁ፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት፡ የዛሬ ዕድላቸው የኾነው ጽዋ፡ ተሳታፊ መኾኔን፡ በአባቶቻችንና እናቶቻችን ሥርዓት፡ ለራሴ ለማረጋገጥ ነው፤ ማለትም፡ ዛሬ ከትውልዱ ድርጊት የተነሣ፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ እንዲገኙ በተደረጉበት ኹኔታቸው ውስጥ፡ እኔም፡ ራሴን ማስገኘት ፈለግሁ ማለት ነው።

“፲ኛ፡ ቅዱሱ ቃል ኪዳን፡ በቤተ ሕዝቡና በቤተ ምልክናው፥ በቤተ ክህነቱም ዘንድ ሳይቀር፡ በክህደት፥ በዓመፅና በምንዝርና በመፍረሱ፡ ይህ ታላቅ ኃጢአት ባስከተለው ጠንቅ ምክንያት፡ እነሆ፡ የማያቋርጥ ድርቅና ረሀብ፥ በሽታና ቸነፈር፥ ጦርነትና ስደት፥ እንዲሁም የመንግሥታዊ ሥልጣን መነዋወጥና መለዋወጥ በአገሪቱ ውስጥ እየደረሰ ነው።

“ከዚህ የተነሣ፡ እልፍ አእላፋት ኢትዮጵያውያን፡ ታሥረዋል፤ ተገድለዋል፤ ተሰድደዋል፤ ከየመኖሪያቸው ተፈናቅለው፡ ቤት አልባ ኾነዋል፤ ተጠምተዋል፤ ተርበዋል፤ ታርዘዋል፤ በቀሣፊ ደዌ አልቀዋል፤ እናቶች፡ ባል አልባ፥ ሕፃናት፡ ዕጓለ ማውታ ኾነዋል፤ የሚጠጉበት ማረፊያ ያጡ፡ የጎዳና ተዳዳሪዎች ኾነዋል፥ በሕመም ይሠቃያሉ። ከጎዳናው ብቻ ሳይኾን፡ ወደቤተ ክርስቲያን ቅጥር ጥግ እንኳ እንዳይቀርቡ፡ በዘበኛና በብረት የሾህ አጥር እስከመከልከል ስለደረሱ፡ የሚዳና የዱር አዳሪዎች ለመኾን በቅተዋል።

“ይህን የመሰለው ችግር በሚደርስበት ጊዜ፡ ችግሩን ተቋቁሞ ለማስወገድ ያስችላል ተብሎ፡ ገና በለውጡ ዋዜማ፡ ቀደም ብሎ፡ በመላ ኢትዮጵያ፡ በእየቤተ ክርስቲያኑ በተቋቋመው፡ “የሰበካ ጉባዔ” በተባለው ሕጋዊ ድርጅት አማካይነት፡ በዚህ ረገድ፡ ከፍተኛ የበጎ አድራጎት ምግባራትን፡ በሰፋትና በምልዓት፥ በቀላሉ ማከናወን ሲቻልና ሲገባ፡ ይህ ባለመደረጉ፡ ጎሊናቹ፡ ሊቀበለው፥ መንፈሴም፡ ሊቋቋመው የተሟላው፥ ወቃሽና ከላሽ የኾነ አስፈሪ ግዝን፡ በውስጤ ተሰማኝ።

“ኢትዮጵያውያን፡ በገዛ አገራቸውና በወገኖቻቸው መካከል፡ ይህን የመሰለውን ሥቃይ ሲቀበሉ፡ ርእሰ ብሔሩ፥ የቤተ ሕዝቡና የቤተ ምልክናውም መሪዎች፡ ሃይማኖታዊው ግዳጅ ስለማይለማቸው፡ እነርሱ ቢቀሩ እንኳ፡ በተለይ፡ የኢየሱስ ክርስቶስና የቅድስት እናቱ ተጠሪ የኾኑት፡ የቤተ ክህነቱ መሪ የሚኖሩበት ዘመናዊ ውብ ሕንፃ ይታየኛል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“በዚያ ሕንፃ ዙሪያ፡ ባሉት አውራ መንገዶች ላይ ወድቀው፡ የቀን ሐሩር፡ የሌሊት ቊር ያለማቋረጥ የሚወርድባቸውን ወገኖቼን ሳይ፡ ይህን ያስፈራኝን የኀዘን ቀንበር፡ በበለጠ አከበደብኝ፤ መቋቋም ከማልችልበት ደረጃም አደረሰኝ። ለዚህ የኀዘን ሸክሜ፡ ማጽናኛ ይኾነኝ ዘንድ ያገኘሁት መፍትሔ፡ አንድ ብቻ ኾነ፤ እርሱም፡ ‘አኹን ባለሁበት ኑሮዬ፡ የምስኪኖች ወገኖቼን፡ ግዙፍ ችግር የሚቀንስ፡ ምንም ዓይነት አስተዋጽዖ ማበርከት ባልችልም፡ ባይኾን፡ የራሴን የሕሊና ቀንበር፡ ለማቃለል የሚረዳኝን ምግባር ለምን አልፈጽምም?’ የሚል ነበር። ስለዚህም፡ በመኝታዬ፡ እንደእነርሱ፡ በቤቴ ታዛ ሥር በማደር፡ በአለባበሴና በባዶ እግረኛነቴ ደግሞ፡ የአባቶቻችንንና እናቶቻችንን ፈለግ በመከተል፡ በአካለ ሥጋና በመንፈስ የሥቃያቸው ተካፋይ ለመኾን ስለወሰንሁ ነው።

“ሆኖ፡ የቀደሙትና የዛሬዎቹ፡ እውነተኛች አባቶቻችንና እናቶቻችን ሲያደርጉ እንደኖሩትና እንደሚኖሩት ኹሉ፡ ለእኔ፡ ‘ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት’፡ የእግዚአብሔር እውነትና መንግሥቱ ናቸው። ስለዚህ፡ በኢትዮጵያዊነቴ፡ በዓለም ላይ፡ ከእነርሱ የማስበልጠው፡ የማስቀድመውና የማከብረው፡ ሌላ ምንም ነገር ከቶ የለም። ሥጋዊዉን ሀብት፡ ክብርና ማዕርግ ቀርቶ፡ እንደአባቶቼና እናቶቼ፡ ሕይወቴን ሳይቀር፡ ለመሥዋዕትነት አቅርቤ እከፍልላቸዋለሁ።

“የዛሬው ትውልድ፡ በተሳሳተ መንገድ፡ ይህን ያህል የሚንጸላትና የሚጥርለት ‘ዘመናዊው ሥጋዊ ሥልጣን፡ በኢትዮጵያና በኢትዮጵያዊነት ላይ ሊመሠረት ያስፈልገዋል፤ ይገባዋል፤ ይበጀዋልም!’ ብዬ የማምን ነኝ፤ ሥጋዊው ሥልጣን፡ ለዕድገቱ ጽናት፡ ፍሬያማነትና ዘለቄታነት፡ ዋስትናና ኃይል ይኖረው ዘንድ፡ በመንፈሳዊው ሥልጣን ላይ መመሥረት አለበት ማለት ነው። እንዲህ ሲኾን፡ ያ፡ እጅግ የተደከመበት፡ ብዙ ሀብትና ጉልበት የፈሰሰበት፡ ረዥም ጊዜ የወሰደውም፡ የሥጋዊ ሥልጣን ሥራ፡ በአጼ ኃይለ ሥላሴ ትውልድ ላይ እንደደረሰው፡ ከንቱ ኾኖ አይፈራርስም፤ ለዘለዓለም፡ ፍሬ አልባ ኾኖም አይቀርም፤ “ይህን ቃሌን ሰምቶ፡ የሚያደርገው ኹሉ፡ ቤቱን፡ በዓለት ላይ የሠራ፡ ብልህ ሰውን ይመስላል፤ ዝናብም ወረደ፤ ጉርፍም መጣ፤ ነፋስም ነፈሰ፤ ያንም ቤት ገፋው፤ በዓለት ላይም ስለተመሠረተ፡ አልወደቀም። ይህን ቃሌን ሰምቶ፡ የማያደርገውም ሰው ኹሉ፡ ቤቱን፡ በአሸዋ ላይ የሠራ ሰነፍ ሰውን ይመስላል፤ ዝናብም ወረደ፤ ጉርፍም መጣ፤ ነፋስም ነፈሰ፤ ያንም ቤት መታው፤ ወደቀም፤ አወዳደቁም፤ ታላቅ ኾነ!” ሲል፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እንደተናገረው።

“አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ይህን፡ በሥጋቸውም ኾነ በነፍሳቸው፡ ዘለዓለማዊ መሪያቸው የኾነውን፡ የሊቀ ካህናታቸውንና የንጉሠ ነገሥታቸውን መንፈሳዊ ቃል፡ በእግዚአብሔር እውነት፡ ከልባቸው አምነውበት በመከተላቸውና ለሥልጣኔያቸው መሠረት በማድረጋቸው፡ እነሆ፡ ለአያሌ ሺህ ዓመታት የቆየ የነጻነት ህልውናቸውን፡ እስከዛሬ ለማኖርና ለእኛ ለልጆቻቸው ለማስረከብ በቅተዋል።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሽማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

“ለዚህ ብቅዓት የደረሱትም፡ በሥጋዊዉም፥ በመንፈሳዊዉም፥ በጦር ኃይልም፥ በሃይማኖትም፡ ከውስጥ የተነሡባቸውን፥ ከውጭም የመጡባቸውን ጠላቶቻቸውን ኹሉ፡ በማይበገር የመንፈስ ጽናትና የልብ ጀግንነት፡ ድልን በመጉናጸፍ ነው።

“የዛሬው ትውልድ ግን፡ በዚህ አንጻር፡ ለዘመናዊው ሥልጣኔና የባዕዳን አኗኗር፥ ለልብስና ጫማቸው ሲል፡ የራሱ መታወቂያና መከበሪያ የኾኑትን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን፡ አኹን በሚፈጽመውና በሚያሳየው ኹኔታው፡ እንዲህ አድርጎ፡ ንቆና አዋርዶ፥ እስከመተውም ደርሶ ተገኘ፤ ማለትም፡ እውነተኛ ማንነቱን፡ በሌላ ባዕድነት ለውጦ፡ እጅ ተፍንጅ ተያዘ። አዎን! ከእግዚአብሔር፡ በቃል ኪዳን የተሰጠውንና የራሱ የኾነውን፡ መንፈሳዊዉን ሥልጣኔ ንቆና ትቶ፡ እንዲህ፡ የባዕዳን የኾነውን፡ ሥጋዊዉን ሥልጣኔ ብቻ በመከተሉ፡ በሥጋዊዉም፥ በመንፈሳዊዉም፥ በሃይማኖቱም፥ በመከላከያ ኃይሉም፡ ከአባቶቹ የወረሰውን፡ ያን ወኔ ተሰለበ፤ ሐሞቱም ፈሰሰ። ከዚህ የተነሣ፡ እንኳንስ፡ በሃይማኖትና በረቂቅ መንፈስ የመጡበትን ይቅርና፡ በግዙፍ፡ በሥጋና በጦር ኃይል የተነሡበትንና የመጡበትን፡ የውስጥና የውጭ ጠላቶች፡ መክቶ መቋቋም የማይችል፥ አስጠቂ፥ ሰነፍና ዓቅመ ቢስ ኾኖ፡ በቀላሉ፡ ራሱንና የእርሱ የኾነውን ኹሉ፡ ለእነርሱ ባርነት ያስማረከ፤ ምቹ ስለባ ኾነ።

“እንግዲህ፡ የዚህ ትውልድ ምርጫና የመጨረሻ ዕድል ይህ ከኾነ፡ እኔ፡ በበኩሌ፡ ማንነቱን፡ እንደርሱ ያልለወጥሁና የማልለወጥ መኾኔን፡ በይፋ አረጋግጬ ለማሳወቅ፡ 'እኔም፡ እንደአባቶቻችንና እናቶቻችን፡ በዚህ ትውልድ ዘንድ፡ ተንቄና ተዋርጄ ልታይ ይገባኛል!' በማለት፡ እነርሱ፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያዊነት ሲሉ፡ ታውቀውበት፥ የማንነት ክብራቸውንና ማዕርጋቸውንም ጠብቀው የኖሩበትንና የሚኖሩበትን፥ በትውልዱ ዘንድ ግን የተናቀና የተዋረደ ኾኖ የታየውን፡ ይህን አለባበሳቸውንና ባዶ እግርነታቸውን፡ እኔ እታወቅበትና እከብርበት ዘንድ፡ ልጎናጸፈውና ልጋለጥበት፡ ፈቅጄ ስለመረጥሁ ነው።

“ጅኛ፡ ዛሬ ያለው ትውልድ፥ እናንተ ጭምር፡ ገና ልታስተውሉት አልቻላችሁም እንጂ፡ አስተውላችሁት፥ ወይም፡ የምታስተውሉት ቢኾን፡ የአኹኑ የአገራችንና የሕዝቡ አባዛኝ ኹኔታ ባልደረሰ ነበር። ምክንያቱን፡ ልግለጽላችሁ፡-

“ብዙ የተለያዩ ነገሮች፡ በራሱ ላይ ደርሰውበት፡ ኹሉን ያስተዋለው ትውልድ፡ ለሽምግልና በቅቶ ይገኝና፡ ለዚያ፡ ገና፡ ምንም ነገር ላላስተዋለው አዲስ ትውልድ፡ በአገር ላይ ደርሶ፡ እያሠቃየ ስላለው ችግር፡ ከነመፍትሔው፡ በሚነግረው ጊዜ፡ ያ፡ ወጣት ትውልድ፡ የዚያን የሽማግሌውን ትውልድ ምክር፡ እንኳንስ ሊፈጽመው ይቅርና፡ ሊያዳምጠው እንኳ አይፈልግም፤ ይህንም እውነታ፡ አኹን፡ እናንተም፡ ልትገነዘቡት ትችላላችሁ፤ በየዓርባው ዓመት፡ በአገር ላይ ታላቅ ሁከት የሚነሣውና እልቂት የሚደርሰው፡ ከዚህ የተነሣ መኾኑን ብታውቁት፡ ለወደፊቱ ይጠቅማችኋል። ይህንኑም፡ የቀደሙት አዋቂዎች፥ የእግዚአብሔር መልእክተኞችና በሰውነት የተገለጸው ራሱ፡ እግዚአብሔር ሳይቀር፡ ለዓለሙ ኹሉ በይፋ አመልክተውታል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ይኸውም፡ መንፈሳዊ የኾነውን፡ የእግዚአብሔርን ትተን፡ ይህን ዓለም፡ ማለትም፡ ሥጋዊ፡ ሰብአዊና ሰይጣናዊ የኾነውን ብቻ የተከተልን እንደኾነ፡ እከባድ የችግር ዓዘቅት ውስጥ የምንወድቅ መኾናችንን በማብራራትና በማረጋገጥ ያስተማሩን ትምህርትና የገለጹልን እውቀት ነው።

“በዚህ ረገድ፡ የገንዘባቸውና የሀብታቸው ብዛት፡ የብልህነታቸውና የጥበባቸው ጥልቀት፡ የሥልጣናቸውና የኃይላቸውም ምጥቀት፡ ከመጨረሻው ምልዓት ደርሶ፡ ወደማናለብኝነት ደረጃ ያሸጋገራቸው፡ አያሌ ሰብአውያን ፍጡሮች፡ በምድር ላይ ታይተዋል፤ ዛሬም፡ ይኸው እየታዩ ናቸው። ነገር ግን፡ ፍጻሜአቸው፡ ምን ኾነ! እንዴትስ ኾነ? እንደዚያ ያመኑትና የተማመኑት፡ የተመከቡትም፡ ዓለማዊውና ምድራዊው፡ ሥጋዊውና ሰብአዊው ወገናቸው ኾነ ሠራዊታቸው፡ ወይም መንግሥታቸው፡ ገንዘባቸውና ሀብታቸው፡ ብልህነታቸውና ጥበባቸው፡ ሥልጣናቸውና ኃይላቸው፡ ለምን አላዳናቸውም? እንዴትስ ሊያድናቸው አልቻለም? እንኳንስ ሊያድናቸው፡ መልሶ ያጠፋቸው፡ ያው ያመኑትና የተማመኑት፡ የተመከቡትም፡ እርሱው ኾኖ መገኘቱ፡ በተደጋጋሚ ተረጋግጧል።

“ለዚህ እውነታ ማስረጃ የሚኾነኝን ምሳሌ የምጠቅስላችሁ፡ ሩቅ ቦታ ኼጀ ሳይኾን፡ እዚሁ፡ እቅርባችንና እመኻላችን የኾነውን ነው፤ በዘመን የቆየውን ታሪክ ሳይኾን፡ ዛሬ በዕድሜአችን የተፈጸመውን ነው፤ በዜና የተነገረውንና በጀርዬ የሰማሁትን ሳይኾን፡ በገዛ ዓይኖቼ ያየሁትን ነው፤ የባዕዳንን ሳይኾን፡ የራሳችንን ነው። እናንተም፡ በዚያን ጊዜ፡ ምንም ሕፃናት ብትኾኑ፡ ነገሮቹን፡ ከወላጆቻችሁ እየሰማችሁ ሰላደጋችሁበት፡ እውነታውን ለመረዳት አያዳግታችሁም። ይኸውም፡ በራሳቸው፡ በአጼ ኃይለ ሥላሴና የእርሳቸው ባለሟሎች በኾኑት ታላላቅ ሰዎች፡ በእየቤተሰባቸውም ላይ የደረሰው፡ እጅግ አሳዛኝና አሠቃቂ ፍጻሜ ነው። ያ፡ የአጼ ኃይለ ሥላሴ መንግሥትና ትውልድ፡ ከኃጢአትና ከክፋት መንገዳቸው፡ በንስሐ እንዲመለሱ፡ ቀደም ብሎ፡ ከእግዚአብሔር የተሰጠውን ምክር፡ ተግሣዕና ማስጠንቀቂያ፡ በእምቢተኝነት ካለመቀበላቸው የተነሣ፡ የደርግ የቁጣ ሠይፍ ተመገዘ፤ ባለሥልጣኑን ኹሉ ሰብስቦ ባከማቸበት እሥር ቤት ውስጥ፡ እኔም፡ አንዱ ኾኜ ተገኝቻለሁ።

“እዚያም፡ ሰዎች፡ ተስፋ በመቀረጥ፡ ወደፊት ተሰናድቶ ከሚጠብቃቸው የጭካኔ ፍጻሜ ለመዳን፡ ቀድሞ፡ በዕብሪት ተሸፍኖ የኖረ ደካማነታቸውን አምነው፡ በሥልጣን ዘመናቸው ጊዜ፡ ‘አናውቅህም! አንሰማህም!’ ብለው፡ በንቀትና በጥላቻ ትተውት ወደነበረው አምላክ፡ እየተኩሩ፡ ከፊቱ ወድቀው ሲማለሉት አይቻለሁ፤ የመጨረሻው መለኮታዊ የፍርድ ሠይፍ፡ ከሰገባው ተሰንግሎ፡ ሊያርፍባቸው የተቃጣ መኾኑ፡ ገና በሥልጣን ላይ እያሉ፡ በግልጽ ሲነገራቸውና “እባካችሁ፡ ተመለሱ!” ተብለው ሲለመኑ፡ ከእነርሱ በኋላ እንደተነሡት ግፈኞችና እንደዛሬዎቹ ባለሥልጣኖች፡ ያፌዙ እንደነበረም፡ አውቃለሁ።

ምዕራፍ ፩

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሽማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

“በዚያ እሥር ቤት፡ እኔ፡ በመካከላቸው በመገኘቴ፡ ራሴን እንኳ ማዳን የማልችል፡ ዓቅመቢሰ መኾኔ እየታወቀ፡ ከዚያ፡ እንዲቆራርጥ ተወስኖ ከተላከው ሠይፍ፡ በሥልጣን ከህነቱ ምክንያት፡ የማድናቸው እየመሰላቸው፡ የተማጸኑት፡ እንደነበሩ፡ ምንጊዜም የምዘነጋው ነገር አይደለም። በዚያ ቦታና በዚያ ኹኔታ እንኳ፡ ሰንቶቼ፡ ለንስሐ በቅተው እንደነበረ የሚያውቀው፡ እግዚአብሔር ብቻ ነው።

“ከእነዚያ ታላላቅ ሰዎች መካከል፡ የቤተ ክህነቱ የበላይ ተጠሪ በነበሩት፡ በአንዱ፡ በእጩጌ ቴዎፍሎስ ላይ ደርሶ የነበረው ፍጻሜ፡ የሚዘገንን እንኳ ቢኾን፡ ለዚህ እውነታ፡ ያለው ግዙፍ ማስረጃነት፡ የማያከራክርና የማያጠራጥር በመኾኑ፡ እዚህ ላይ፡ ለዓይነት ያህል ልጠቅሰላችሁ፡ አግባብ ኾኖ አግኝቼዋለሁ። ደርግ፡ አጼ ኃይለ ሥላሴን፡ ከቤተ መንግሥት አውጥቶ፡ በክፍለ ጦር ውስጥ ሲያሥራቸውና በመጨረሻም፡ በእሥር አሠቃይቶ ሲገድላቸው፡ እጩጌ ቴዎፍሎስን ግን፡ የኋላ ኋላ፡ ይኸው፡ ተመሳሳይ የግፍ ጽዋው ባይቀርላቸውም፡ -ቀደም ብለው፡ ከደርግ ጋር በመተባበር፡ አብረውት ሲሠሩ በመቆየታቸው ሊኾን ይችላል- ከመንበራቸው ካወረዳቸው በኋላ፡ ያስቀመጣቸው፡ ቀድሞ፡ 'ኢየሱልዩ'፤ ኋላም፡ 'ብሔራዊ' በተባለው ቤተ መንግሥት ልዩ የእንግዳ ማረፊያ ቤት ውስጥ ነበር። በእግዚአብሔር ዘንድ ግን፡ ለእርሳቸው የተዘጋጀው ቦታ፡ ያ ባለመኾኑ፡ ከዚያ ቦታ፡ በጨለማ ጠፍተው ወጥተው፡ በአዲስ አበባ፡ በግል እያሳነፁት ወደነበረው፡ ቤተ ክርስቲያን ኼደው እንዲደበቁ የሚያነሣ መንፈስ ተላከባቸው፡ በዚያም ሣሉ፡ ጥቂማ የደረሰው ደርግ፡ ወታደሮቹን ልኮ ያዛቸው። ወታደሮቹም፡ ከብርቱ ማጉላላት በኋላ፡ በመጨረሻ ያመጧቸው፡ ሌሎች ባለሥልጣናት፤ እኔ ጭምር፡ ታሥረንበት ወደነበረው፡ ወደታላቁ ቤተ መንግሥት ምድር ቤት ነበር። እጆቻቸው፡ በእጅ ብረት ታሥረው፤ ራሳቸው፡ የምንኩስና ቆሱን ተገፍፎ፡ ሌጣውን፤ ከኋላቸው፡ የጦር መሣሪያን የደገኑ ወታደሮች፡ ያለጫማ፡ በባዶ እግሮቻቸው እያስኼዱ አምጥተው፡ ወደአንዲት ወና ክፍል አስገቧቸው፤ እዚያም፡ እግራቸውን ጭምር በእግር ብረት አሥረው፡ በብረት አልጋ ላይ፡ በጀርባቸው ተንጋልለው እንዲጋደሙ አድርገው ዘጉባቸው።

“ያን የመሰለው ጽዋ፡ በእርሳቸው ላይ ይደርሳል ብሎ ያሰበ ባለመኖሩ፡ እርሳቸውን፡ እንደዚያ ኾነው ማየቱ፡ ለእኔ ዘገነኝ እንጂ፡ በዚያን ጊዜ፡ እኔ ራሴም፡ በእሥር ቤቱ ውስጥ የምኖረው፡ ከእጅና እግር ብረቱ እሥራት በቀር፡ እንደዛው፡ እርሳቸውን ባየሁበት አለባበስ፤ ባዶ ራሴንና እግሬን ቸኚ ስለነበረ፡ ያ ኹኔታቸው ለእኔ እንግዳ ነገር አልነበረም። ልዩነቱ፡ የእኔ፡ በፈቃድ፤ የእርሳቸው፡ በግዳጅ መኾኑ ብቻ ነበር።

“ታዲያ! ይህ ትውልድ ያፈራው ደርግ፡ ያን ኹሉ ግፍና ጉድ፡ በሌሎች፤ በታላላቆቹ ላይ ሳይቀር፡ ጥቂት ይሉኝታና ርኅራኄ ሳይኖረው፡ እንዲያ፡ በጭካኔ ሲፈጽም ካየሁ በኋላ፡ የራሴንም፡ የፈተናና የመከራ ጽዋ፡ ከጌታዬ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ባገኘሁት መመሪያ፡ ተቋቁሜ ካሳለፍሁ በኋላ፡ አኹን፡ እኔ፡ እንዲህ ያለውን ዓለም፤ ይህን የመሰለውንም ትውልድ፡ ምኑን አምኜና ተማምኜ ነው፡ ተዝናንቼ የምጠብቀው? የተዘጋጀሁበት ነገር ቢኖር፡ ማናቸውንም የወደፊት ጽዋ፡ በዚያው የእሥር ቤት ትጥቁ ለመቀበል ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ይልቁንም፡ ትውልዱ የካደውንና ያመፀበትን፡ የኢትዮጵያንና የኢትዮጵያዊነትን ሃይማኖታዊ አቋም፡ ‘አልለቅም!’ ብዬ፡ እንዲህ በመጽናቴ፡ ጥላቻውና ተቃውሞው፡ እየበረታብኝ እንደሚኼድ እያወቅሁት ቀርቶ፡ ይኼም ባይኾን እንኳ፡ እንዴት ላምነው፤ እንዴትስ ልተማመነውና ልመካበት ይቻለኛል? አይቻለኝም። በእኔ በኩል፡ ቀድሞም አላመንሁት፤ ዛሬም፡ ከዚህ፡ ከያዘው፡ የክህደት፡ የዓመፅና የአመንዝራነት አቋሙ፡ በእውነተኛ ንስሐ እስካልተመለሰ ድረስ፤ አላምነውም፤ አልተማመነውምም። አምነውትና ተማምነውበት፤ ተመክተውበትና ተከትለውት በነበሩት ሰዎች ላይ የፈጸመውን ግብሩንም፡ ያው በዓይኖቼ ብረት ተመልክቻለሁ። ‘ከእሥር ተለቅቀሃል!’ በተባልሁ ጊዜ፡ ‘ሌሎቹን እሥረኞች ትቼ አልወጣም!’ ያልሁበት፤ ከተፈታሁም በኋላ፡ እስከዛሬ፡ ‘ጡረታዬ ይቅርብኝ!’ ብዬ የተውሁበት አንዱ ምክንያት፡ ይኸው መኾኑን ልታውቁት እወድዳለሁ።

“እንግዲህ፡ የዘመኑ የኢትዮጵያ ትውልድ፡ ‘ሰው፡ ዓለሙን ኹሉ ቢገዛ፤ በነፍሱ ግን ከተጉዳ፡ ከቶ ምን ይረባዋል? ምን ይጠቅመዋል? ወይስ፡ ሰው፡ ስለነፍሱ ቢዛ ምንን ይሰጣል?’ ቢል፡ የእግዚአብሔር ልጅ፡ ሰው ኾኖ የነገረውን ሕያው ቃሉን ዘንግቶ፡ ራሱን ያዘጋጀው፡ ለሥጋዊ ተድላ፤ ደስታና ምቹት ብቻ እንጂ፡ ቅዱሱን ኪዳን በማፍረሱ ምክንያት፡ ለማይቀረው ፈተና፤ መከራና ችግር እንኳ ሳይኾን በመቅረቱ፡ ዕድል ፈንታው፡ ራሱን፡ አኹን፡ ከሚገኝበት ታላቅ ውድቀት ላይ መጣል ኾነ! ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን አዋርዶ፡ ለባዕዳን አሳልፎ እስከመስጠትም ድረስ፡ እኔ ግን፡ በበኩሌ፡ ‘በእርሱ መንግሥት፡ ለዘለዓለም እኖርባቸው ዘንድ፡ ከእግዚአብሔር የተሰጡኝን፤ ከቀደሙት አባቶቻችንና እናቶቻችንም የተረከብኋቸውን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን አጥቼ፡ በነፍሴ ከምጎዳ፡ ዓለሙና የዓለሙ የኾነውም ኹሉ ቢቀርብኝ፡ ይሻለኛል!’ ብዬ ይህን ምርጫ አድርጌአለሁ። ስለዚህ፡ በሕይወተ ሥጋ እስካለሁ ድረስ፡ ከዚህ ከማይታመነው ዓለምና ከዚህ ትውልድ፡ እንደእስካኹኑ ጊዜ፡ የሚጠብቀኝ ጽዋ፡ ምን እንደኾነ ስለማላውቀው፡ ያ፡ ያልቀረው መከራ በመጣ ጊዜ እንደተጠቀምሁበት ኹሉ፤ ለወደፊትም እጠቀምበት ዘንድ፡ የኃጢአታችን ስርየት፡ በንስሐችን፡ እስከሚገለጥበት ጊዜ ድረስ፡ ከአባቶቻችንና እናቶቻችን የወረሰሁትን፡ ጨርቅ የመልበሱንና በባዶ እግር የመኼዱን ልማድ፡ ይዞ መቀጠሉን፡ ስለፈለግሁት ነው፤

“ኧኛ፡ በደርግ እሥር ቤት፡ በቆየሁባቸው፡ ከሰባት ዓመታት ለሚበልጠው ዘመን፡ አብረውኝ ከነበሩት ታላላቅ ሰዎች መካከል፡ ብዙዎቹ፡ የሞት ጽዋቸውን ሊቀበሉ፡ በየጊዜው እየተጠሩ ተወስደው ሲገደሉ፡ እኔ ግን፡ ከሞት ተርፌ፡ የኋላ ኋላ፡ ከጥቂቶች ጋር፡ ‘ከእሥር ተፈትተሃል! ተብዬ ተለቀቅሁ። በዚህ ጊዜ፡ ‘ቀድሞውኑ፡ ያሠረኝ እግዚአብሔር፡ አኹን ደግሞ፡ በቸርነቱ፡ ከሞት ያተረፈኝና ከእሥር እንድለቀቅ ያደረገው፡ ገና፡ በልጅነቴ ጀምራውና በመካከሉ፡ በእሥር ቤቱ ውስጥ ቀጥዬው የነበረውን፡ ያን፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ተልእኮዬን እንድፈጽም፤ ምስክርነቴንም፡ ለዚህ ለቀረው ትውልድ እንድሰጥ፡ በመፍቀዱ ነው!’ ብዬ አምኜ፡ የገባሁለት ቃል ነበር፤ ያም ቃል፡ ‘ይህንኑ ተልእኮዬንና ምስክርነቴን፡ በዚያው፡ በእሥር ቤት የሱባዔ አለባበሴና ባዶ እግሬን ኾኜ፡ አካኼዳለሁ!’ የሚል ስለነበረ ነው።

ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሸማ ማጣፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

“ጌኛ፡ ይህ፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ነገር፡ እግዚአብሔር፡ ለሰው ልጆች ኹሉ፡ በቃል ኪዳን የሰጠው የቸርነት ጸጋ ስለኾነ፡ እንኳንስ፡ 'ኢትዮጵያዊ ነኝ!' የሚለው ቀርቶ፡ ማነኛውም፡ በዓለም ላይ የሚኖር ሰብአዊ ፍጡር፡ ከሕይወቱ አብልጦ ሊያከብረውና ሊጠብቀው፡ ሊያስብበትና ሊጨነቅበት የሚገባው ነው።

“ነገር ግን፡ ይህን፡ ያስተዋለ፡ ሊያስተውለውም የሚፈልግ እምብዛም አልተገኘም። ስለዚህ፡ ይህን እውነታ፡ ለዚህ፡ የኢትዮጵያና የዓለሙ ትውልድ፡ በብርቱ ለማሳወቅ፡ በተለይም፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ የተጣለብኝን የተልእኮ ግዳጅ፡ ለዚሁ ትውልድ፡ እንደምን ባለ፡ የጠነከረ አጽንዖትና እጅግ የመረረ ይዞታ ለማድረስ እንደቆረጥሁ ለመግለጽ፡ የእኔ እንዲህ፡ በአባቶቻችንና እናቶቻችን ጨርቅ ለባሽነትና ባዶ እግርነት ኾኜ መታየት፡ አስፈላጊ ኾኖ ስላገኘሁት ነው።” ብዬ፡ ዘረዘርሁላቸው።

“ይኸውልህ! መጠየቃችን የቱን ያህል እንደጠቀመን አየኸው አይደለም? ባንጠይቅ ኖሮ፡ ይህን የመሰለውን ትምህርት መቼ እናገኝ ነበር?” አሉኝ፡ ፈታቸው፡ በደስታ ፈከቱ።

“አዎን! እኔም፡ በመጠየቅና በመጠያየቅ ስለማምን፡ መጠየቃችሁ፡ ደስ አሰኝቶኛል፤ ወደፊትም፡ በዚሁ እንድትቀጥሉብት አበረታታችኋለሁ!” አልጓቸው።

እነርሱም፡ በዚህ ቃሌ፡ ተደፋፍረው፡ “ለዚህ ጥያቄያችን፡ መልስ የኾነውን ንግግርህን በጀመርህበት ጊዜ፡ እንዲህ ለመኾን ካበቁህ ምክንያቶች መካከል፡ 'አንዳንዶችን ልጠቃቅስላችሁ!' ብለህ ነበር፡ መዘርዘርህን የቀጠልኸው፤ እንዲህ ከኾነ፡ ሳትገልጽልን የቀረ አለ ማለት ነውና፡ ስለሚጠቅመን፡ ፈቃድህ ኾኖ፡ ያን፡ ብታሳውቀን?” ብለው፡ እንደገና፡ ሌላ የጥያቄ አጣብቂኝ ውስጥ አስገቡኝ።

ለዚህ ጥያቄያቸው፡ መልስ ከመስጠት በቀር፡ አማራጭ ስለሌለኝ፡ “የቀረኝ ቢኖር፡ ይህ ነውና፡ ልንገራችሁ!” ብዬ፡ መልሴን፡ እንዲህ ስል፡ በጥያቄ ቀጠልሁላቸው፡- “በአገራችን፡ አንድ ሰው፡ አባት፡ ወይም እናት ወይም ልጅ፡ ወይም እጅግ የሚወድደው የቅርብ ወገኑ ሲሞትበት፡ ይህን፡ ጎዘኑን፡ በምን መልክ ነው የሚገልጸው? ይኸው፡ የጎዘኑና የልቅሶ አፈጻጸም ባህል፡ ከሃይማኖታችን ሥርዓት ውጪ በመኾኑ፡ እኔ የማላምንበትና የማልቀበለው ቢኾንም፡ በልማድ ብቻ፡ በጎብረተሰባችን ዘንድ፡ ሥር የሰደደ ኾኖ፡ እነሆ፡ ገና እየሠራ ስለኾነ፡ ይህንኑ፡ እንዴት እንደኾነ፡ እስኪ ንገሩኝ? መልሱን፡ የምጠብቀው፡ ከእናንተ ነውና፡ መልሱልኝ?” አልጓቸው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

እነርሱም፡ ያልጠበቁት ጥያቄ ነበርና፡ ጥቂት ግራ ተጋብተውና እርስ በርሳቸው ተያይተው ከቆዩ በኋላ፡ በአእምሮአቸው፡ ምንጊዜም ንቁዎች ናቸውና፡ እንዲህ ብለው መለሱልኝ፡- “በየጊዜው፡ ከወላጆቻችን እንደሰማነው፡ ፊት፡ በልጅነታችን፡ ኋላም፡ ወደአገራችን በመጣን ቊጥር፡ በእየከተማውና በእየገጠሩ ሰንዘዋወር፡ በአንክሮ እንደተመለከትነው፡ ወንድ፡ ፊቱን፡ በበርካታ መጥረግና ጢሙን መንጨት፡ ሴት፡ የራስ ጠጉርዋን፡ ወይም ሹሩባዋን፡ ገሽልጣ ማንሣት፡ ደረትን ገላልጦ መደለቅ፡ ትቢያን በራስ ላይ መበተን፡ ማቅ ወይም ዝተት ለብሶ፡ በገመድ መታጠቅ፡ ጫማ ካለ፡ አውልቆ፡ ባዶ እግር መኼድ፡ የራስ ጠጉርን፡ ፈጽሞ መላጨት፡ እህል፡ እስከቀብሩ ፍጻሜ ድረስ፡ ‘እርም!’ ብሎ አለመቅመስ፡ መሬት ላይ መቀመጥ፡ ድምፅ እስኪዘጋ ድረስ ሙሾ ማልቀስ፡ አልቃሽ አቀጥሞና ሙሾ እያወረዱ፡ እየተንሰቀሰቁና እንባን፡ እንደጉርፍ እያፈሰሱ ማረገድ የተለመደ ነው፡፡”

እኔም፡ “አዎን! ልክ ናችሁ! ይህን በመሰለው ኀዘን ጊዜ፡ ልማድ ኾኖ የሚደረገው የልቅሶና የኀዘን ወግ፡ ይህ፡ ያላችሁት ነው!” አልሁና፡ አያይገ፡ ይህን በሚመለከት ሰነገር የኖረውን ይትበሃል መሠረት አድርጌ፡ እዚያው፡ ያቀነባበርሁትን፡ እንዲህ የሚለውን ግጥም አሰማኋቸው፡-

“የወንድ የሴት ልጅ ሠርግ ባገር ይደገሃል!

እናት አባት ቢሞት፡ ባገር ይለቀሃል!

ለቅሶውም፡ ዘፈኑም፡ ኹሉም ባገር ያምራል!

አገር የሞተችለት፡ ወዴት ይደረሃል?

ተድላውም፡ ኀዘኑም፡ መኖሩም ይቀራል፡፡”

መልሴንም በመቀጠል፡ “ታዲያ! ኢትዮጵያ፡ እርሷ ካሰገኘችው፡ ኢትዮጵያዊነት ጋር፡ በባዕድ ጠላት ሳይኾን፡ በራሷ ልጆች፡ የሙት በቃ ተፈርዶባት፡ ፍርዱም፡ በእኒህ ልጆቿ፡ በድንፋታና በፋከራ፡ በራሳቸው እጅ ተፈጽሞባት እንደተገደለች በተቈጠረችበት፡ በአኹኑ፡ የኀዘን ጊዜ፡ እኔ፡ በእንደዚህ ያለ ኹኔታ መታየቴ፡ ለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ይህ ይብዛባቸውን? ያንሳቸዋል እንጂ አይበዛባቸውም፡፡

“ደግሞ፡ ሰው፡ ኀዘኑን የሚገልጠውእኮ፡ እንደፍቅሩ መጠን ነው፡ እኔም፡ ለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት ባለኝ የፍቅር ጽናትና ቅንዓት የተነሣ፡ እንዲህ፡ ጨርቅ ለብሼና ባዶ እግሬን ኾኜ፡ ስሜቴን ብገልጽ፡ በምንም መንገድ ሊያስደንቅ አይገባም፡፡ ባለቤቴና እኔ፡ የኹለት ሴቶች ልጆቻችን ጋብቻ፡ በተለያየ ወቅት፡ በአገር ሲፈጸም፡ በሃይማኖታዊው ሥርዓት ብቻ እንዲካኼድ የተደረገው፡ እኛም፡ በስደት ተልእኳችን፡ እዚያው፡ በውጭ አገር መቆየትን የመረጥነው፡ ከዚህ የተነሣ ነበር፡፡ የኢትዮጵያንና የኢትዮጵያዊነትን ጉዳይ፡ ከቁምነገር በማይቁጥረውና በናቀው፡ በማይፈልገውና በሚቃወመው፡ በአገር ውስጥም ኾነ በባዕዳን አህጉር በሚኖረው ወገንማ ዘንድ፡ በዚህ ጊዜ፡ ለልደትና ክርስትና፡ ለሠርግና ምላሽ፡ ለምርቃትና ለሥጋ በዓላት መታሰቢያ፡ ለመቀበያና መሸኛ እየተባለ፡ ለተዝካርና ለመሳሰሉት መንፈሳውያን ምክንያቶች ሳይቀር፡ የሚደገሠውን ድግሥ፡ የሚዘፈነውን ዘፈንና የሚቀልጠውን ጭፈራ፡ ይኸው እየራሳችሁ፡ በገሃድ ትመለከቱት የለምን?

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መስዋዕትነት!
ሽግ ግግፋትና ባዶ እግርነት፡ ለምን?

“በዚህ ረገድ፡ እጅግ የሚያሳዝነው፡ ሰው፡ እናቱ፡ ብትራብ፡ ያበላታል፤ ብትጠማ፡ ያጠጣታል፤ ብትከሳ፡ ይቀልባታል፤ ብትታረዝ፡ ያለብባታል፤ ብትታመም፡ ያሳክማታል፤ ያስታምማታል፤ ቤትአልባ ብትኾን ያስጠጋታል፤ ብትቸገር፡ ብትደኽይና ብትጉግቁል፡ አጣጥቦና አሰማምሮ፡ ይንከባከባታል፤ ብታጠፋና ብትበድልም እንኳ፡ ይቅር ብሎ፡ እንደጠባይዋ ይችላታል እንጂ፡ የቱንም ያህል፡ ጨካኝ ቢኾን፡ እንዴት፡ ራሱ፡ የሙት በቃ ፈርዶ፡ ራሱ፡ በገዛ እጁ ይገድላታል? ገድሎስ፡ በሬሳዋ ላይ ቆሞ፡ እንዴት ይፎክራል፤ ይደነፋል?

“አዎን! ፀንሳ፡ ወልዳና አጥብታ፡ ባላት ዓቅሟም አንከባከባ፡ ለቁም ነገር፤ ለወግ፤ ለማዕርግ ላበቃችው እናቱ፡ ለኢትዮጵያና በመልኩ ፈጥሮ፡ ለስመ ጥሩው ኢትዮጵያዊነት ክብር ላበቃው፡ ለአባቱ፡ ለእግዚአብሔር፡ ይህ ትውልድ የከፈለው ውለታቢስነት ይህ ስለኾነ፡ እኔ፡ በዚህ ግብሩ፡ አባሪውና ተባባሪው አለመኾኔን፡ በይፋ ለመግለጥ፡ በዚህ አለባበሴና የባዶ እግር አካሄዴ መቆየትን መርጫለሁ፡፡” ስል መለስሁላቸው፡፡

በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ይህ ኹሉ ችግር፡ ለምን?

ኹለቱ ወጣቶች፡ በመጨረሻው መልሴ፡ ልባቸው፡ በብርቱ ተነክቶ ኖሮ፡ አቀርቅረው ዝም አሉ፡፡ በነገሩ፡ አጥብቀው ተነሣሥተውበታልና፡ ከዚህ ቀጠል አድርገው፡ “በአገራችን ምድር ላይ፤ በሕዝቡ መካከል እየደረሰ ሰላላው፡ ድርቅና ረሀብ፡ ችግሩና በሽታ፡ ጦርነትና ሰደት፡ ድህነትና ልዩ ልዩ ችግር፡ ከዚህ ጥያቄያችን በፊት አንሥተህ ነበር፤ ስለዚህ ችግር ካነሣ ዘንድ፡ ይህ፡ ኹኔታ፡ በመቀነስ ወይም በመሻሻል ፋንታ፡ ስለምንድር ነው፡ እንዲህ እየቀጠለና እየጨመረ፤ እየጸናም የኼደው? ወደአገራችን መጥተን ሰንብተን በነበርንበት ጊዜ፡ ሕዝቡ፡ በየቀኑ ብቻ ሳይኾን፡ በየሰዓቱ ሳይቀር፡ ወደቤተ ክርስቲያን እየኼደና በዚያ እየተሰበሰበ፡ ጸሎት የሚያደርግ መኾኑን፡ በአድናቆት ተመልክተናል፡፡ ነገር ግን፡ ይህ ኹሉ ሃይማኖታዊ ምግባር እየተፈጸመ፡ የችግሩ መጠን እየባሰ ከመኼድ በቀር፡ የታየ ለውጥ የለም፡፡ ታዲያ፡ የዚህ ነገር፡ ምስጢሩ ከቶ ምንድር ይመስልሃል?” የሚል ከበድ ያለ ጥያቄን አቀረቡልኝ፡፡

ጥያቄያቸው፡ ከባድነቱ፡ ለሥጋዊ አእምሮ እንጂ፡ ለመንፈሳዊው ሰላልኾኑ፡ መልሱን፡ ወዲያው፡ እንዲህ ስል አከታተልሁላቸው፡- “በእውነተኛቹ ኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ ‘ድርቅና ረሀብ፤ ችግሩና በሽታ፤ ጦርነትና ሰደት፤ ድህነትና ልዩ ልዩ ችግር’ ሲባል፡ ሥጋዊዉ፡ ማለት አይምሰላችሁ! እነዚህ ኹሉማ፡ በሥጋዊው ገጽታቸው፡ ሰብአዊ በኾነው መንገድ፡ በቀላሉ ሊሻሻሉና ሊወገዱ ይችላሉ፤ ይህንም፡ ባዕዳንና ተቃዋሚዎቻችን ሳይቀሩ፡ ለችግራችን ማቃለያ፡ በሚያደርጉት እርዳታና ልግሥና፡ ይኸው ትመለከቱታላችሁ፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት “እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“የእነዚህን የመከራ ዓይነቶች፡ ሥጋዊ በትር እኮ፡ አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ በእየራሳቸው ላይ፡ በፈቃዳቸው እየጋበዙ፡ ጨርቅ በመልበስና ባዶ እግራቸውን በመኼድ፡ በጾምና በትሕርምት ሳይቀር፡ ይቀበሉት የነበረና ዛሬም ቢኾን፡ እየተቀበሉት ያለ፡ ሃይማኖታዊ ምግባራቸው መኾኑን፡ ኹሉም ያውቀዋል፡ የየዋልም፡፡

“ከዚህም ጋር፡ እግዚአብሔር፡ በተፈጥሮዋ ለምና ሀብታም አድርጎ ከሰጣቸው ምድር፡ የሚያመርቱት ሲሳይ፡ በየዘመናቱ የሚከሰቱትን፡ እነዚያን፡ ሥጋውያን ችግሮች ኹሉ፡ እንዴት አድርገው፡ በሃይማኖታዊው በጎ ምግባራቸው፡ ይህም ማለት፡ ያለው፡ ለሌለው በመመጽወት፡ ተቋቁመው፡ ለዝንተኛላም ሲያሳልፏቸው እንደኖሩና ወደፊትም እንደሚኖሩ፡ ያለፈው ዜና መዋዕላቸውና የዛሬው ህልውናቸው፡ ራሱ፡ በቂ ማስረጃ ኾኖ ይመሰክራል፡፡ ስለዚህ፡ የእነዚህ የመከራ ዓይነቶች፡ ሥጋዊ ጎን፡ ቀድሞም፡ የሚያሳስባቸው አልነበረም፡ ዛሬም አያሳስባቸውም፡፡

“እነርሱንና ዛሬ፡ የእነርሱን ፈለግ የተከተልን ልጆቻቸውን ያሳስበንና የሚያሳስበን፡ ይህ፡ የችግሩ ሥጋዊ ገጽታ ሳይኾን፡ ለዚህ ችግር፡ መንሥኤ የኾነው፡ መንፈሳዊውና ሃይማኖታዊው ገጽታው ነው፡ ይህም ማለት፡ በአኹኑ ጊዜ፡ በዚህ ኢትዮጵያዊ ትውልድ ላይ፡ በይበልጥ፡ ሰፍኖና ጸንቶ የሚታየው ድርቅና ረሀብ፡ ቸነፈርና በሽታ፡ ጦርነትና ሰደት፡ ድህነትና ልዩ ልዩ ችግር፡ ወደሥጋዊው ሕመምና ሞት የሚያደርሰው ሳይኾን፡ ወደነፍስ ሕመምና ሞት የሚያደርሰው፡ መንፈሳዊውና ሃይማኖታዊው “ድርቅ፡ ረሀብ፡ ቸነፈርና በሽታ፡ ጦርነትና ሰደት፡ ድህነትና ልዩ ልዩ ችግር መኾኑን፡ በማስተዋል ልትገነዘቡት ይገባችኋል፡፡ እኔንም፡ እንዲህ፡ በአባቶቻችንና እናቶቻችን አለባበስና ባዶ እግርነት እስከመታየት ድርሼ፡ ተልእኮዬን እንድፈጽም ያስገደደኝ ምክንያት፡ ቀደም ብዬ እንደገለጽሁላችሁ፡ ይኸው፡ ስለምንገኝበት፡ ስለዚህ፡ እጅግ አሳዛኝና አሳሳቢ ኹኔታ፡ ለትውልዱ በመረረና በጨከነ አኳኋን፡ ማሳወቅ ስላለብኝ ነው፡፡” በማለት፡ መልስ ሰጠኋቸው፡፡

እነርሱ ግን፡ መልሴ ግልጽ ኾኖላቸው፡ ስላላረካቸው፡ “ይህን ነገር፡ በትክክል እንድንረዳው፡ ብታብራራልን?” ሲሉ፡ እንደገና ጠየቁኝ፡፡

“እናንተ፡ በእርግጥ፡ ከእውነተኛዬቱ እውነት ለመድረስ፡ እውነተኛ ፍላጎት ያላችሁ ስለኾናችሁ፡ ‘ለፍጻሜው ፍሬ ያብቃችሁ!’ እያልሁ፡ ይህን ነገር፡ ከእግዚአብሔር ባገኘናት እውነት፡ አብራራላችኋለሁ!” ብዬ፡ ንግግሬን፡ እንዲህ ስል ቀጠልሁላቸው፡-

“እግዚአብሔር፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ሰው ኾኖ እንደነገረን፡ ራሱ፡ እውነት ነው፡ መንፈስም ነው፡ በፍጡራት ዘንድ ያላቸው እውነትም፡ የእርሱ መገለጫ ናት! እርሷም፡ በእያንዳንዳችን ውስጥ አለች፡፡ ስለዚህ፡ ወደእርሱ ለመቅረብና ከእርሱ ጋር ለመነጋገር ስንፈልግ፡ በእርሱ እውነት ኾነን መገኘት አለብን፡ በዚያን ጊዜ፡ እርሱ፡ በመንፈስ ይገለጥልንና፡ ግንኙነታችን የሠመረና እውን ይኾናል፡፡

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መስዋዕትነት!
በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ይህ ሹሉ ችግር፡ ለምን?

“ያ፡ ሰው የሆነው የእግዚአብሔር ልጅ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በጊዜው የነበሩት፡ ሊቃነ ካህናቱና ካህናቱ፡ ምሁራኑና ሊቃውንቱ፡ ስለዚች እውነት፡ የሚናገረውንና የሚያደርገውን፡ ‘እንሰማህም!’ ቢሉት፡ ወይም፡ የሚናገረውንና የሚያደርገውን ሹሉ አምነው ለመቀበል የማይቻላቸው ቢሆን፡ ለእንዲት፡ ውኃ ልትቀዳ ለመጣች ተራ ሴት፡ በጉድጓድ አጠገብ፡ ለብቻው ተቀምጦ ተገልጦላት፡ ስለዚህ ምስጢር የነገራት ቃል፡ ይህን እውነታ ያረጋግጥልናል። ይኸውም፡ ‘እግዚአብሔር መንፈስ ነው፤ የሚያመልኩትም፡ በመንፈስና በእውነት ሊያመልኩት ያስፈልጋቸዋል!’ ያለው ሕያው ቃሉ ነው። ስለዚህ ምስጢር፡ ወደፊት፡ በውይይታችን ላይ፡ ከቦታው ስንደርስ፡ በሰፊው አስረዳችኋለሁ።

“በእኛ፡ በኢትዮጵያውያኑ ምእመናን ዘንድ፡ ‘የእግዚአብሔር ቃሉ አይታበልም!’ ብለን ስለምናምን፡ ይህን መለኮታዊ ቃል መሠረት አድርገን፡ የተነሣንበትን፡ ጥያቄያችሁን ለመመለስ፡ እስኪ ልሞክር! ሃይማኖትንና አምልኮን በሚመለከት፡ እኔ መቼም፡ የማውቀው፡ ራሴንና በውስጥ ገሊናዬ ያለውን ብቻ ነው፤ ከዚህ አልፎ፡ ሌላውን ሰውና በገሊናው ውስጥ ያለውን ማወቅ አይቻለኝም፤ ሹላችንም፡ እንዲሁ ነን ይመስለኛል፤ ከእየራሳችን አልፈን፡ በሌላው ሰብአዊ ፍጡር ልቦና ውስጥ ያለውን ነገር እንድናውቅ፡ ሥልጣኑ፡ በተፈጥሮአችንም አልተሰጠንም፤ የዚህ ሥልጣን ባለቤት፡ ራሱ ፈጣሪ ብቻ ነው።

“ስለዚህ፡ ወደቤተ ክርስቲያን እየኼደ የሚጸልየውን፡ እያንዳንዱን ሰው፡ በልቦናው ውስጥ፡ ምን ዓይነት የሃይማኖትና የምግባር፣ የንስሐም ፍሬ ይዞ እንደቀረበ፣ ማለትም፡ በእውነትና በመንፈስ ቀርቦ እንደሆነ፡ ወይም እንዳልሆነ፡ በትክክል የሚያውቀው፡ አዎን፡ እግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ብቻ ነው። የዚያን ሰው ጸሎት ሊሰማውና ሊቀበለው የሚችለው፡ ያ ሰው፡ በዚያች፡ የእግዚአብሔርን መንፈስ በምታቀርብ፡ የእግዚአብሔር እውነት፡ ፍጹም ሾኖ ሲቀርብ ብቻ መሆኑን፡ ያው፡ ከቃሉ ሰምተናል። ከዚህ የተለየ፡ ወይም ውጪ በሆነ፡ በዲያብሎስ ወይም በሰው ሓሰትና በርኩስ ወይም በሰብአዊ መንፈስ ሾኖ የሚቀርበውን፡ ማናቸውንም ሰው፡ እግዚአብሔር፡ ጸሎቱን አይሰማም፣ አይቀበልምም ማለት ነው።

“በእየቤተ ክርስቲያኑ፡ ተሰብስቦ ካያችሁት፡ ከዚያ ሹሉ ሰው መካከል፡ ይህም ማለት፡ ከካህናቱም ሆነ ከምእመናኑ መካከል፡ ስንቱ ነው፡ በሃይማኖቱና በመንፈሳዊ አምልኮው፡ በእግዚአብሔር ፊት፡ እውነተኛና ንጹሕ ሾኖ የቀረበ? ወይም የሚቀርብ? እየራሳችሁ፡ በየትኛው ዓይነት ሹኔታ ውስጥ እንደሆናችሁ፡ እስኪ፡ ከእየራሳችሁ ጀምራችሁ፡ ውሳጣዊ ልቦናችሁን፡ መርምሩና እውቁ! በንስሐ ለመመለስ ‘እምቢ!’ ያለ ካህን፡ ወይም፡ ምእመን፡ በነፍስ፣ በሥጋ እየፈጸመ ያለውን፡ መግደሉን፣ ማመንዘሩን፣ መሥረቁን፣ ሓሰት መመስከሩን፣ የሌላ ሰው የሆነውን ሹሉ በመመኘት፡ የሚያካሄደውን የከፋት ድርጊት፡ እስኪ፡ ለአሹኑ፡ እናቆየው!

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ ማነው?”

“እንዲሁም፡ በሃይማኖት የጸኑ ወላጆችንና ታላላቆችን አለማክበርና ለእነርሱ አለመታዘዝን፡ የእግዚአብሔርንም ሰንበታት፡ በትክክለኛው መንፈስ አለማክበርን የመሰሉትን፡ የኃጢአት ዓይነቶች፡ እስኪ፡ ለጊዜው ወደጎን እናስቀምጣቸውና፡ የሃይማኖታችን ዋና መሠረት ወደኾነው፡ ወደአምልኳችን ቁም ነገር ኼደን፡ አምልኳችን የሚገኝበትን ኹኔታ እንመልከት? ይህንም የምናደርገው፡ ሥጋዊ በኾነው፡ በገንዘብ፡ በሥነ እውቀት ጥበብና በሥልጣን አምልኮ የተመረዘውን፡ ደግሞም፡ በፀረ ክርስቶስነቱና ፀረ ማርያምነቱ የተለየውን ተጻራሪ ክፍል ሳንጨምር ነው። የምናተኩረው፡ በተዋህዶ ሃይማኖቱ እንደጸናሁ ነኝ! በሚለው፡ በካህኑና በምእመኑ ወገን ላይ ብቻ ይኾናል።

“ታዲያ፡ ካህኑንና ምእመኑን አዋህዶ በያዘው፡ በዚህ ወገን ውስጥ፡ ምን እየተሠራ ነው? ለረዥም ዘመናት፡ በዲያብሎስ አበጋዝነት፡ በምሥጢርና በሥውር፡ በጨለማም ሲፈጸም የኖረው፡ የባዕድ አምልኮው ተግባር፡ ከቀድሞው በበለጠና በባለ ይዘት፡ እጅግ ተስፋፋቶና አይሉ፡ በአኹኑ ጊዜ፡ በግልጽ ሳይቀር፡ በስፋት እየተካኼደ አይደለምን? ይህን፡ የእውነት ክሥተት፡ አሉ የሚሉ ይገኛልን? ከዚህ የተነሣም፡ እነሆ፡ በአገር ላይ፡ በሕዝቡም መካከል፡ ምን ዓይነቱ ጠንቅ እየተፈጠረና ወደምን ዓይነቱ የጥፋት ፍጻሜ እየተደረሰ መኾኑን ለማወቅ የሚሣነው፡ ሃይማኖት ያለው አስተዋይ ተመልካች የሚኖር አይመስለኝም።

“እንዲህ ከኾነ፡ ዛሬ፡ በመላዋ ኢትዮጵያ፡ በአምልኮ ባዕድ ያልተበከለ፡ ማለት፡ ለዲያብሎስና ለሠራዊቱ ሰይጣናትና አጋንንት፡ በልዩ ልዩ መልክ፡ የማይሰገድና የአምልኮ ግዳጅን የማይፈጽም፡ ግለሰብ፡ ቤተሰብ፡ ቤተ ዘመድ፡ ኅብረተሰብም ቢኾን፡ ስንት ይገኛል? አሥር? ሃያ? አምሳ? መቶ? ልብ በሉ! ከምእመናኑ መካከል ብቻ ሳይኾን፡ በይበልጥ፡ ከካህናቱም መካከል ማለቴን አስተውሉት!

“ራሱን፡ ‘ኢትዮጵያዊ ነኝ!’ ብሎ በሚጠራው፡ በእጼ ኃይለ ሥላሴ፡ የጦር ኃይሎች ሠራዊት፡ በ፲፱፻፳፮ ዓ. ም. ‘ደርግ’ በሚል ስም ተቋቁሞና የቀጣ ወይፍን ታጥቆ፡ ያን ያህል የወገኖቹን ደም ያፈሰሰው ግፈኛ ቡድን፡ መንግሥታዊውን ሥልጣን ይዞ፡ ‘አልቦ እግዚአብሔር!’ ወይም፡ ‘እግዚአብሔር የለም!’ የሚለውን፡ በዓለም ላይ ሰፍኖ የኖረውን፡ እግዚአብሔር አልባ አገዛዝ፡ በኢትዮጵያ ምድር፡ በኢትዮጵያ ሕዝብ ላይ፡ በይፋ እንዲሠለጥን አድርጎ እንደነበረ ታውቃላችሁ። ታዲያ፡ ዲያብሎስ፡ እስከዚያን ጊዜ ድረስ፡ በምሥጢር፡ በሥውርና በጨለማ ሲያካኽድ የኖረውን መንግሥቱን፡ በዚያን ጊዜና ከዚያን ጊዜ ጀምሮ፡ በገሃድ ገልጦ፡ ‘በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ነግሻለሁ!’ ብሎ፡ ሰይጣናዊ ዘውዱን ደፍቶ፡ በሰይጣናዊ ዙፋኑ ላይ መቀመጡን፡ በአዋጅ ማስታወቁ አይደለምን?

“ምእመኑን፡ አስተምሮና መክሮ፡ ገሥዖም፡ ከሰይጣናዊው ባዕድ አምልኮ፡ ወደተዋህዶ ክርስቲያናዊው አምልኮተ እግዚአብሔር፡ በንሰሐ ሊመልሰው የሚገባው፡ ራሱ ካህኑ፡ ያን፡ ባዕድ አምልኮ የሚፈጽም ከኾነ፡ ከዚያ ሰይጣናዊ አገዛዝም ጋር አባሪ ተባባሪ ኾኖ ከተገኘ፡ ምን እንላለን?

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ይህ ሹሉ ችግር፡ ለምን?

“እንዲህ ከኾነ፡ ዛሬ፡ በኢትዮጵያ ምድር ላይ፡ በኢትዮጵያውያንም መካከል፡ በአዋጅ ጸንቶ፡ እየሠራ ያለው፡ የዲያብሎስ እገዛ መኾኑን፡ በእውንና በብርሃን ማረጋገጥ አይደለምን? ሌላ ምን ማስረጃ ያስፈልጋል? ይህንም እውነታ፡ በእግዚአብሔር መንግሥት ዘንድ የማይታሰበውን፡ እርሱ፡ ዲያብሎስ ግን፡ የሰው ደም ጠምቶት፡ በኢትዮጵያውያን ላይ፡ ያን ሹሉ፡ የእርስ በርስ እልቂት በማካኪዱ፡ በአጽዋማት ጊዜም፡ ‘ለእናት አገር ጥሪ’ በሚል ሰብብ፡ ከብት እያሳረደና ድግሥ እያስደገሠ፡ ካህኑን ሳይቀር፡ ጸም በማስገደፉ፡ በቅርቡም፡ በገንዘብና በሥልጣን ምክንያት፡ በአዲስ አበባ መናገሻ ከተማ ጭምር፡ አብያተ ክርስቲያንን አስዘግቶ፡ በምእመናን ላይ፡ ይህንኑ፡ የጭካኔ ድርጊቱን በመቀጠሉ አረጋግጦታል።

“በዚህም፡ ጌታ፡ “የጥፋትን ርክሶት፡ በተቀደሰችው ሥፍራ ቆሞ ስታይ፡ አንባቢው ያስተውላል!” ያለው፡ የምጽአቱ ምልክት መፈጸሙን እውቁት! ይህም ሹሉ የኾነው፡ ኢትዮጵያዊው ትውልድ፡ በቅዱሱ ኪዳን ላይ የፈጸመው፡ የካህናት፡ የዓመፅና የአመንዝራነት ኃጢአቱ ጽዋ በመሙላቱ፡ የእግዚአብሔርን ረድኤት ስለተገፈፈና በዚያ ጸጋ ፋንታ የዲያብሎስ የጥፋት ኃይል ስለተተካ መኾኑን፡ ቀደም ብላችሁ ተረድታችሁታል።

“የእግዚአብሔር ወገን የኾነ፡ አንድ የቃል ኪዳን ሕዝብ፡ እንዲህ፡ እንደዛሬው ዘመን፡ በኢትዮጵያ ምድር ላይ፡ ከካህናቱና ከሕዝቡ መካከል፡ ብዙዎች፡ በአምልኮቸውና ከሰይጣናዊው እገዛ ጋር ባላቸው ግብረ አበርነት፡ እያካኪዱ ያሉትን፡ የመሰለ፡ የኃጢአት ርክሶት ፈጽሞ በሚገኝበት ጊዜ፡ ምን ይኾናል? ምንስ ይደርስበታል? እግዚአብሔር፡ የኋላ ኋላ፡ ሰው ኾኖ፡ በሥጋውና በደሙ ማኅተም ባጸናው፡ በዚያ ቃል ኪዳኑ መሠረት፡ ያን ሕዝብ፡ እንዴት አድርጎ ያጋልጠውና ይዘልፈው፡ ይቀጣውም እንደነበረ የሚያስረዳውን፡ ለዛሬው፡ የኢትዮጵያ ትውልድም፡ መለኮታዊ መልእክት የኾነውን ቃሉን፡ እስኪ፡ ከሹለት ሺ አምስት መቶ ዓመታት በፊት፡ አስነሥቶት ከነበረ፡ አንድ ነቢይ አንደበት እንሰማው!” አልሁና፡ ጎንበስ ብዬ፡ ከእግራ ሥር ከነበረችው፡ ከመንገደኛ የእጅ ኮሮጃዬ፡ ቅዱሱን መጽሐፍ አውጥቼ፡ እንዲህ ስል አነበብሁላቸው፡-

“ከእግዚአብሔር ዘንድ፡ ወደኤርምያስ የመጣ ቃል፡ ይህ ነው፡- “በእግዚአብሔር ቤት በር ቀም! ይህንም ቃል፡ እንዲህ ብለህ ተናገር! ‘እግዚአብሔርን ልታመልኩ፡ በእነዚህ በሮች የምትገቡ፡ በይሁዳ (በኢትዮጵያና በውጭ) ያላችሁ ሹሉ፡ የእግዚአብሔርን ቃል ለሙ! የእስራኤል (የኢትዮጵያ) አምላክ እግዚአብሔር፡ እንዲህ ይላል፡- “መንገዳችሁንና ሥራችሁን አሳምሩ! በዚህም ሥፍራ አሳድራችኋለሁ። ‘የእግዚአብሔር መቅደስ፡ የእግዚአብሔር መቅደስ፡ የእግዚአብሔር መቅደስ ይህ ነው!’ እያላችሁ፡ በሐሰት ቃል አትታመኑ! መንገዳችሁንና ሥራችሁን፡ ፈጽማችሁ ብታሳምሩ፡ በሰውና በጎረቤቱ መካከል፡ ቅን ፍርድ ብትፈርዱ፡ መጽተኛውንና ድሀ አደጉን፡ መበለቲቱንም ባትገፉ፡ በዚህም ሥፍራ፡ ንጹሕ ደምን ባታፈሱ፡ ክፉም ሊኾንባችሁ፡ እንግዶች አማልክትን ባትከተሉ፡ ከዘለዓለም፡ እስከዘለዓለም፡ ለአባቶቻችሁ፡ በሰጠኋቸው ምድር፡ በዚህ ሥፍራ አሳድራችኋለሁ።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“እነሆ፡ በማትረቡበት፡ በሐሰት ቃል ታምናችኋል፡፡ ትሠርቃላችሁ፤ ትገድላላችሁ፤ ታመነዝራላችሁ፤ በሐሰትም ትምላላችሁ፤ ለጣዖትም ታጥናላችሁ፤ የማታውቋቸውንም እንግዶች አማልክት ትከተላላችሁ፤ መጥታችሁም፡ ስሜ በተጠራበት፡ በዚህ ቤትም፡ በፊቴ ቆማችሁ፡ 'ይህን አስጸያፊ የኾነ፡ ክፉ ነገርን ሹሉ አላደረግንም!' አላችሁ፡፡

“ይህስ ስሜ የተጠራበት ቤት፡ በዓይናችሁ፡ የሌቦች ዋሻ ኾኗልን? እነሆ፡ 'እኔ አይቻለሁ፤' ይላል እግዚአብሔር፡፡ ነገር ግን፡ በቀድሞ ዘመን፡ ስሜን ወዳሳደርሁበት፡ በሌሎ ወደነበረው ሥፍራዬ ሺዱ፤ ከሕዝቤም፡ ከእስራኤል ክፋት የተነሣ፡ በዚያ ያደረግሁትን፡ እዩ! (የእስራኤል ሠራዊት፡ በአረማውያኑ በፍልስጥኤማውያን ድል ተመትተው ማለቃቸውን፡ ሹለቱ፡ የሊቀ ካህናቱ የኤሊ ልጆች፡ ከሌሎቹ አለቆች ጋር በጦርነቱ ላይ መታረዳቸውን፡ ታቦተ ጽዮን እስከመማረክ መድረሷን፡ ሽማግሌው ሊቀ ካህናት ኤሊ፡ ይህን መርዶ ሲሰማ፡ ከወንበሩ ወድቆ መሞቱን፡ በጠቅላላ፡ የሌሎ ከተማ፡ ከነቤተ መቅደሱ ተደምስሶ መጥፋቱን፡)

“አኹንም፡ እናንተ፡ ይህን ሹሉ ነገር ሰላደረጋችሁ፡ በማለዳም ተነሥቼ በተናገርኋችሁ ጊዜ ሰላልሰማችሁ፡ በጠራኋችሁም ጊዜ ሰላልመለሳችሁ፡ ስለዚህ፡ በሌሎ እንዳደረግሁ፡ እንዲሁ፡ ስሜ በተጠራበትና በምትተማመኑበት ቤት፡ ለእናንተና ለአባቶቻችሁም በሰጠኋችሁ ሥፍራ (በኢትዮጵያ) አደርጋለሁ፡፡ የኤፍሬምንም ዘር ሹሉ፡ ወንድሞቻችሁንም ሹሉ፡ (በታላላቁ የ፲፱፻፶፫ ዓ. ም. ግርግርና በደርግ ዘመን፡ ዛሬም፡ በእርስ በእርስ ጦርነት ያለቁትን) እንደጣልሁ፡ እንዲሁ፡ ከፊቴ እጥላችኋለሁ፡፡

“እንግዲህም አልሰማህምና፡ ስለዚህ ሕዝብ አትጸልይ! ስለእርሱም፡ ልመናና ጸሎት አታድርግ! አትማልድላቸውም፡፡ እነርሱስ፡ በይሁዳ (በኢትዮጵያ) ከተሞች ውስጥና በኢየሩሳሌም (በአዲስ አበባ) አደባባይ ላይ የሚያደርጉትን አታይምን? ያስቆጡኝ ዘንድ፡ ለሰማይ ንግሥት ጣዖታቸው (ለዲያብሎስና ለሠራዊቱ አጋንንት)፡ መሥዋዕት እንዲያቀርቡ፡ ለሌሎችም አማልክት፡ የመጠጥ ቊርባን እንዲያፈስሱ፡ ልጆች፡ እንጩት ይሰበሰባሉ፤ አባቶችም፡ እሳት ያነድዳሉ፤ ሴቶችም፡ ዱቄት ይለውሳሉ፡፡ 'እንዲህ፡ እያደረጉ፡ እኔን ያስቆጣሉን?' ይላል እግዚአብሔር፡፡ ለፊታቸውስ፡ እፍረት አይደለምን? እንግዲህም፡ ጌታ እግዚአብሔር፡ እንዲህ ይላል፡- 'እነሆ፡ ቊርባኔና መዓቴ፡ በዚህ ሥፍራ ላይ፡ በሰውና በእንስሳ ላይ፡ በዱር ዛፎችና በምድር ፍሬ ላይ ይፈሰሳል፤ ይነድዳል፤ አይጠፋምም፡፡' ደግሞም፡ 'እንዲህ ትላቸዋለህ፡- 'እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- 'የወደቁ አይነሡምን? የሳተስ አይመለስምን? እንግዲህ፡ ይህ፡ የኢየሩሳሌም (የኢትዮጵያ) ሕዝብ፡ ዘወትር፡ ስለምን ወደኋላው ይመለሳል? ተንኩልን ይዟል፤ ሊመለስም፡ እምቢ ብሏል፤ አደመጥሁ፡ ሰማሁም፤ ቅንን ነገር አልተናገሩም፤ ማናቸውም፡- 'ምን አድርጌአለሁ?' ብሎ፡ ከክፉቱ፡ ንስሐ የገባ የለም፤ ወደሰልፍም እንደሚሮጥ ፈረሰ፡ እያንዳንዱ፡ በእየመንገዱ ይኼዳል፡፡ ሽመላ በሰማይ፡ ጊዜዋን ታውቃለች፡ ዋናሰና ጨረባ፡ ዋልያም፡ የመምጣታቸውን ጊዜ ይጠብቃሉ፡፡ ሕዝቤ ግን፡ የእግዚአብሔርን ፍርድ አላወቁም፡፡”

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ይህ ሹሉ ችግር፡ ለምን?

“የእግዚአብሔር ሕዝብ የተባለው፡ ይህ ትውልድ፡ በዚህ ሥራው፡
'የሚፈሩና የማያምኑ፡ የርዝሳንም፡ የነፍሰ ገዳዮችም፡ የሲባኖችም፡
የአስማተኛዎችም፡ ጣዖትንም የሚያመልኩ፡ የሐሰተኛዎችም ሹሉ፡
ዕድላቸው፡ በዲንና በእሳት በሚቃጠል ባሕር ነው፤ ይኸውም፡ ሹሉተኛው
ሞት ነው፡’” ለሚለው የመጨረሻ ፍርድ ተዳርጎ ማየት አያሳዝንምን?

ሹሉቱም ወጣቶች፡ የነቢዩን ቃል የሰሙት በነቃ ስሜት ነበርና፡ “ይኼ
ቃል ታዲያ፡ የተነገረው፡ ለይሁዳ ምድርና ለእስራኤል ሕዝብ አይደለምን? ለእኛ
እንዴት፡ ለዛሬዎቹ ኢትዮጵያና የኢትዮጵያ ሕዝብ ሊኾን ይችላል?” የሚል፡
ተከታታይ ጥያቄን አቀረቡልኝ።

እኔም፡ የአእምሮ ጉቃታቸውንና የመንፈስ ዝንባሌያቸውን፡ በውስጤ
እያደነቅሁ፡ እንዲህ ስል መለስሁላቸው፡- “የነቢዩ ቃል፡ በእግዚአብሔር
መንፈስ የተነገረ፡ የአምላክ ቃል ነው፤ ለምንጊዜም አይለወጥም፤ አይሻርም፤
ትንቢታዊነትና ሕያውነት አለው፤ ስለዚህ፡ ለማናቸውም ዘመን ይጸናል፤
አግባብነት ያለውን፡ ማነኛውንም ሰብአዊ ፍጡር ይጠቅሰዋል፤ ስለዚህ፡
መልእክቱ፡ ወደዛሬው የኢትዮጵያ ትውልድም የሚያነጣጥር መኾኑን፡
በማስተዋል ልትመለከቱት ይገባል።

“ይልቁንም፡ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር፡ የቃል ኪዳን አገርና
መንግሥት ስለኾነች፡ ኢትዮጵያውያንም፡ የእግዚአብሔር፡ የቃል ኪዳን
ሕዝብና ዜጎች ስለኾኑ፡ መልእክቱ፡ በቀጥታ፡ እነርሱን ይመለከታል፤ ከዚህም
በላይ፡ የእስራኤላዊው ንጉሥ፡ የሰሎሞንና የኢትዮጵያዊቷ ንግሥት፡ የማከዳ
ልጅ በኾነው በቀዳማዊው ምኒልክ ምክንያት፡ በተለይ፡ ታቦተ ጽዮን፡
ከተመረጡ የእስራኤል ልጆች ጋር፡ ከኢየሩሳሌም፡ ወደኢትዮጵያ
ከመጣችበት ጊዜ ጀምሮ፡ የይሁዳ ምድር፡ ኢትዮጵያ መኾኗን፡ የእስራኤልም
ሕዝብ፡ የኢትዮጵያ ሕዝብ መኾኑን አታውቁምን? ላይ፡ ማን ነግሩዋችሁ?
ማንስ አስተምሩዋችሁ?

“በመጨረሻም፡ ኢትዮጵያውያን፡ ወገናቸው የኾነውን ኢየሱስ
ክርስቶስን፡ ‘ሞአ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ!’ ማለትም፡ ‘ከይሁዳ ነገድ
የተወለደው፡ አንበሳ፡ ድል አደረገ!’” የሚለውን መለኮታዊ የመጽሐፍ ቃል፡
የመንግሥታቸው ምንነት መገለጫ ማሳተምና የሰንደቅ ዓላማቸው መታወቂያ
ምልክት በማድረጋቸው፡ ማንነታቸውንና አቋማቸውን፡ ለዓለሙ ሹሉ፡
አውጀው፡ እነሆ ለአያሌ ዘመናት ኖረዋል፤ ዛሬም፡ እየኖሩ ናቸው፤ ወደፊትም
ይኖራሉ።

“የቀድሞዎቹ እስራኤል፡ ዛሬም፡ ራሳቸውን፡ ‘እስራኤል’ ብለው
የሚጠሩት ወገኖች፡ ኢየሱስ ክርስቶስን፡ በመሢሕነቱ፡ ማለትም፡
በእግዚአብሔር ልጅነቱ ያልተቀበሉት፡ እንዲያውም፡ የቀድሞዎቹ፡
‘ግደሉት!’ ብለው፡ ለአረማውያን፡ ለሮማውያን ገዢዎቻቸው፡ አሳልፈው
በመስጠታቸው፡ እውነተኛ እስራኤልነታቸውን አጥተዋል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ኢትዮጵያውያን ግን፡ ኢየሱስ ክርስቶስን፡ በአምላክነቱና በመድኃኒነቱ መቀበል ብቻ ሳይኾን፡ ሊቀ ካህናታቸውና ንጉሠ ነገሥታቸው አድርገውት የሚኖሩ በመኾናቸው፡ እውነተኞቹ እስራኤል፡ እነርሱ መኾናቸውን አታውቁምን? ላዩ፡ ማን ነግሩዋችሁ? ማንስ አስተምሩዋችሁ ልታውቁት ትችላላችሁ? አትችሉም። ስለዚህ፡ ይህንኑ ርእስ፡ ወደፊት በውይይታችን ላይ፡ በሰፊው፡ እስክንነጋገርበት ድረስ፡ ዛሬ፡ እውነተኞቹ እስራኤል፡ ኢትዮጵያውያን ናቸው!” የሚለውን እውነታ፡ በአጽንዖት በመግለጽ፡ ነገራን አቆማለሁ።”

የሃይማኖት ክህደትና የአምልኮ ርኩሰት፡ ያስከተለው ቊጣ!

እነርሱም፡ “ይህ ነገር፡ ጣልቃ ገብቶ ሊወሳ የበቃው፡ ሃይማኖትንና አምልኮን በሚመለከት፡ እየተወያየን ሣለን ነበርና፡ እስኪ፡ ወደዚያው ርእስ ተመልሰህ፡ የጀመርህልንን ማብራሪያ ጨርሰልን!” አሉኝ።

“መልካም! ሃይማኖትንና አምልኮን በሚመለከት፡ እግዚአብሔር፡ ለቃል ኪዳን ሕዝቡ የተናገረውን፡ ሕዝቡም፡ ለቃል ኪዳን አምላኩ፡ ስምቻለሁ! ተቀብያለሁ! እፈጽማለሁ!” ብሎ፡ በመሐላ፡ ቃል የገባውን፡ የአዋጅ ቃል ደግሞ፡ እስኪ፡ ሹላችንም፡ በማስተዋል እንስማውና፡ እየራሳችን፡ በእየራሳችን፡ ለእየራሳችን፡ እውነተኛውን ፍርድ እንስጥ!

“የአዋጁም ቃል፡- ‘እግዚአብሔር አምላክህ፡ እኔ ነኝ! ከእኔ በቀር፡ ሌሎች አማልክት አይኹትልህ! በላይ፡ በሰማይ ካለው፡ በታችም፡ በምድር ካለው፡ ከምድር በታችና በውኃ ካለው ነገር፡ የማናቸውንም ምሳሌ፡ የተቀረጸውንም ምስል ለአንተ አታድርግ! አትስገድላቸው! አታምልካቸውምም! በሚጠሉኝ ዘንድ፡ እስከሦስተኛና እስከአራተኛ ትውልድ ድረስ፡ የአባቶችን ኃጢአት፡ በልጆች ላይ የማመጣ፡ ለሚወድዱኝና ትእዛዜን ለሚጠብቁ ግን፡ እስከሺህ ትውልድ ድረስ፡ ምሕረትን የማደርግ፡ እኔ እግዚአብሔር አምላክህ፡ ቀናተኛ አምላክ ነኝ። እግዚአብሔር፡ ስሙን በከንቱ የሚጠራውን፡ ከበደል አያነጻውምና፡ የእግዚአብሔርን፡ የአምላክህን ስም፡ በከንቱ አትጥራ!’” የሚል ነው።

“እንግዲህ፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ ካህኑም ኾነ፡ ምእመኑ፡ ሴቱም ኾነ፡ ወንዱ፡ ሹሉም፡ ከፈጣሪውና ከአምላኩ፡ ከእግዚአብሔር፡ በአዋጅ የተሰጠው፡ እርሱም፡ ማለትም፡ ካህኑም ኾነ፡ ምእመኑ፡ ከእርሱ፡ ከፈጣሪውና ከአምላኩ፡ ከእግዚአብሔር፡ በምስክር ፊት፡ በመሐላ የተቀበለው፡ የሃይማኖቱና የአምልኮው ቃል ኪዳን፡ ይህ ነው።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
የሃይማኖት ክህደትና የአምልኮ ርኩሳት፡ ያስከተለው ቀጣ!

“እንዲህ ከኾነ፡ ታዲያ፡ ይህን ሃይማኖቱን፡ ይህን አምልኮውን፡ በልማድም ኾነ፡ በትምህርት፡ እንደየአእምሮው ችሎታ፡ ባወቀው መጠን፡ ወይም፡ በተማረው መጠን፡ በምግባር ላይ አውሎታልወይ? ከቅድስት ድንግል ማርያም ተወልዶ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ሰውነት ለተገለጠው፡ ለፈጣሪውና ለአምላኩ፡ ለእግዚአብሔር፡ ‘አቀርብለታለሁ!’ ብሎ፡ በፈቃዱ የገባውን፡ ይህን ሃይማኖታዊ አምልኮውን፡ በእውነትና በመንፈስ እያቀረበለት ነወይ? ወይስ፡ ‘በስመ አብ ወልድ ወመንፈስ ቅዱስ’ እያለ፡ የፈጣሪውንና የአምላኩን፡ የእግዚአብሔርን ስም፡ በቤተ መቅደስና በቤተ ክርስቲያን፡ በእየአደባባዩም፡ በብርሃንና በይፋ፡ በከንቱ እየጠራ፡ በጨለማ፡ በሥውርና በምሥጢር ግን፡ በእየቤቱ፡ በእየሜዳውና በእየወንዙ፡ ባዕድ አምልኮን፡ ማለትም፡ ለዲያብሎስና ለጭፍሮቹ አጋንንት፡ ለገንዘብና ለሥልጣን፡ ለሰውና ሰብአዊ ለኾነው እውቀትና ጥበብ በመገዛት፡ ከእነዚህ፡ ለአንዱ፡ ለጥቂቶቹ፡ ለብዙዎቹ፡ ወይም፡ ለኹሉም እየሰገደ ነው?”

“እነዚህንና እነዚህን የመሰሉትን ጥያቄዎች፡ በሚመለከት፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ ካህኑም ኾነ፡ ምእመኑ፡ ሴቱም ኾነ፡ ወንዱ፡ እየራሱ፡ ለፈጣሪው፡ መልስ ይስጥ እንጂ፡ ቅድም እንዳልጓችሁ፡ እኔ፡ በዚህ ረገድ የማውቀው ነገር፡ ከቶ ሊኖረኝ አይችልም፡፡ የማውቀው፡ ለፈጣሪዬም፡ እውነተኛውንና ትክክለኛውን መልስ ልስጥ የምችለው፡ ስለራሴ ብቻ ነው፡፡ ይኼን እንጂ፡ የራሴ የሥጋ ዘመዶችና በቅርብ የማውቃቸው ካህናት ሳይቀሩ፡ የተጋለጡበትን፡ የርኩሳት ድርጊት ትቼ፡ ‘ኢትዮጵያዊ ነኝ!’ በሚለው፡ ወይም፡ ‘ኢትዮጵያዊ ነው!’ በሚባለው ኅብረተሰብ መካከል፡ ይህን የመሰለው ባዕድ አምልኮ፡ ዛሬ፡ ከእንዴት ያለው ከፍተኛ ደረጃ ላይ ደርሶ እንደሚገኝ፡ በገሃድ ያስረዱኝን፡ እጅግ አሳዛኝ የኾኑትን፡ አንድ፡ ኹለት፡ ሦስቱን የቅርብ ዝክረ ነገሮች፡ ለዓይነት ያህል አንሥቼ፡ ላጫውታችሁ፡-

“ሰውዬው፡ የቤተ ክህነት ትምህርትና ሙያ ያላቸው፡ እግዚአብሔር ለንስሐ ሞት ይበቁ ዘንድ፡ ዕድሜውንና ለሥጋዊው ኑሮ፡ ሀብቱን የለገግቸው፡ አዛውንት ነበሩ፡ ሞት አይቀርምና፡ በቅርቡ፡ አሳዛኝንና አሠቃቂውን ሞት ሞተዋል፡ በሕይወተ ሥጋ እያሉ፡ ለብዙ ዘመን፡ በጋብቻ ትዳር፡ አብረዋቸው የኖሩ ሚስታቸው፡ ‘ቅዱስ ቍርባንን እንቀበል!’ እያሉ ቢለምኗቸው፡ የእምቢታ ያህል፡ ምክንያት እየሰጡ አቆዩዋቸው፡፡ ሴቲቱም፡ ብርቱ ሃይማኖተኛ ስለኾኑ፡ በራሳቸው በኩል፡ እውነተኛውንና መንፈሳዊውን አምልኳቸውን አጽንተው በመቀጠል፡ በመጨረሻ፡ ‘እባክዎ፡ ከኹለት አንዳችን፡ ከመሞታችን በፊት፡ እንቀበል! ለእኔ ብቻ ሳይኾን፡ ለእርስዎም ይጠቅምዎታል፡ ሥንቅም ይኾናል፡ እስከመቼ ነው የምንቆየው? ምንስ እንጠብቃለን? እንግዲህ፡ ለእርስዎ፡ ካልኾነልዎት፡ ለእኔ ይፍቀዱልኝና፡ ልቀበል!’ ብለው፡ አጥብቀው ለመኗቸው፡ አስለመኗቸውምም፡፡ ሰውዬውም፡ በቍርጥ ቃል፡ ‘እኔም አልቀበልም! አንቺም አትቀበዩም!’ አሏቸው፡፡ በእንዲህ ያለ ኹኔታ፡ የቆዩ ቆይተው፡ መታመም አይቀርምና፡ ሰውዬው፡ ታምመው፡ የመሞቻቸው ጊዜ መቃረቡ ሲረጋገጥ፡ እንደገና ቢጠየቁ፡ አኹንም፡ ‘አይኾንም!’ አሉ፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ሰውዬው፡ እንዲህ፡ በእምቢተኝነታቸው ጸንተው ሣሉ፡ አንዲት፡ በጣም የሚወዷቸው፡ የሚስቲቱ ዘመድ፡ ‘በዚች የፍጻሜ ሰዓት፡ ምንም ቢኸን፡ ለእኔ፡ እምቢ አይሉኝም!’ ብለው ተማምነው፡ በምሬት እያለቀሱ፡ ቅዱስ ቁርባኑን እንዲቀበሉ ተማፀናቸው፡ በዚህ ጊዜ፡ ሰውዬው፡ እጅግ ተጨንቀው፡ ‘ተዬኝ ልጄ! አንቺም፡ ባለቤቴም፡ የማታውቁት፡ የታሠርሁት እሥራት አለብኝ፤ እኔ በሕይወተ ሥጋ ሣለሁ፡ ዕድሜዬን ሙሉ ሳገለግለውና ሌሎችም እንዲያገለግሉት ሳደርግ የኖርሁት፡ ዲያብሎስን ነው! አኹንም፡ የምኽደው ወደእርሱ ነውና፡ ተዬኝ! አትድከሚ!’ አሏቸው፡፡ በዚች ቅጽበት፡ ተማፃኝ ሴት፡ ፈጽመው ያልጠበቁትን፡ ይህን አሠቃቂ የመርዶ ቃል፡ ከራሳቸው ከሰውዬው አፍ በሰሙ ጊዜ፡ ጆሮዎቻቸውን ማመን ዐቅቷቸውና በታላቅ ድንጋጤ ተውጠው፡ ዕርማቸውን በእሪታ ጩኸት በማውጣት፡ ከክፍሉ ወጥተው ኹዱ፡፡ ብዙም ሳትቆይ፡ የሰውዬው ነፍስ፡ ከሥጋቸው ተለይታ፡ ወደመረጠችው ቦታዋ ተወሰደች፡፡ ሚስቲቱም፡ በሕይወተ ሥጋ ቆይተውና ዕድሜ አግኝተው፡ የተመኙትን፡ ቅዱስ ቁርባን ለመቀበል በቁ፡፡

“ሌላውን ጉድ ደግሞ፡ እንዲሁ፡ በምሳሌነት አቅርቤ ልንገራችሁ! ከኹለት ዓመታት በፊት፡ ለተለመደው የአገልግሎት ተልእኮዬ፡ ወደአሜሪካ ኹጄ በነበረበት ጊዜ፡ በዋሽንግተን ዲ.ሲ. ዋና ከተማ የደረሰ አጋጣሚ ኹነታ ነው፡፡ አንድ ቀን፡ መጽሐፍ ለመመልከት፡ ከባለቤቴ ጋር፡ እንደዘበት፡ Library of Congress (ሳይብሪሪ እፍ ኮንግራስ) ወደሚባለው፡ የሕዝብ ሽንጎ ቤተ መጻሕፍት ኹደን፡ የኢትዮጵያኛውን ክፍል ኃላፊ ለማግኘት እየተጠባበቅን ሣለን፡ አንዲት አሜሪካዊት፡ ከእኛ በኋላ መጥታ፡ በዚያ ሰላዮችን፡ ድንገት፡ ወደእኔ ተጣድፋ ቀርባ፡ ‘Hi!’ (ሃይ) በሚለው ዘይቤአቸው፡ የሰላምታ ቃሏን አሰማችኝ፤ ሳታስበው፡ እኔን፡ እዚያ በማግኘቷ፡ መደሰቷ እየታየባትና ባልተለመደ መልክ፡ ንግግር በመጀመርዋ፡ ለራስዋ ተደናግራ፡ “ይቅርታ! አንዳንድ፡ ኢትዮጵያን የሚመለከቱ ጥያቄዎችን እንዳቀርብልህ ትፈቅድልኛለህወይ?” አለችኝ፡፡

“እኔም፡ በጠረጴዛው ላይ የዘረጋሁትን፡ አንድ ጽሑፍ ጉንበስ ብዬ አነብብ ነበርና፡ ቀና ብዬ፡ ያለማመንታት፡ “እሺ!” አልኳት፤ እንድትቀመጥ፡ ከጠረጴዛው ባሻጋሪ ወዳለው የፊትለፊቴ ወንበር እያመለከትኳት፡፡

“እርሷም፡ ግብዣዬን ተቀብላ፡ በቀኝ ትከሻዋ ያነገተችውንና ክብ ኾኖ በረኽሙ የተሠራ፡ ከፍተኛ የጥቅል ወረቀት ማኅደርዋን፡ ከትከሻዋ አወረደች፤ ማኅደሩንም፡ እንደቆመች ከፍታ፡ ከውስጡ፡ የተጠቀለለ፡ አንድ ትልቅ የብራና ሰሌዳን አወጣችና በዚያ፡ በሰፊው የማንበቢያ ጠረጴዛ ላይ ዘረጋችው፡፡ እኛም፡ ለማየት እንዲመቸን፡ እንደርሷ ቆመን ነበርና፡ በመጓጓት አተኮረንበት ወደነበረው ሰሌዳ ስንመለከት፡ ዓይናችን ያረፈው፡ ፈጽመን ባሳሰብነው ትርጓሜት ላይ ኾነ! በዚህም፡ እኔ ብቻ ሳልኾን፡ በይበልጥ፡ አብራኝ የነበረችው፡ ባለቤቴ፡ ተደናግጠን፡ እንደድንጋይ ሐውልት ቆመን ቀረን፡፡

“በፈታችን ተሰጥቶ የምናየው ነገር፡ ያለጥርጥር ጠብቀነው የነበረውን፡ የግእዝን ጽሑፍ፥ ወይም፡ የሥላሴን፥ ወይም የመድኃኔ ዓለምን፥ ወይም የጌታን ሥነ ስቅለት፥ ወይም፡ የምስለ ፍቀር ወልዳን፥ ከዚያም ቢያልፍ፡ ከቅዱሳን መላእክት፥ ከጻድቃንና ከሰማዕታት፡ የአንጻቸውን ወይም፡ የብዙዎቹን ሥዕል አልነበረም።

“በዚያ፡ ጥቅል የብራና ሰሌዳ ላይ፡ በከባድ ኅብረ ቀለማትና በሚያስፈራ ፕሮጀክት ተሥሎ ያየነው ምስል፡ ዲያብሎስ፡ ከነቀንጾና በተለያየ የዘንዶ መልኩ የቀረበበትን ጠልሰም^{II} ነበር!” ብዬ፡ የመንገድ ኮሮጆዬን፡ ከእግሬ ሥር አውጥቼ እየከፈትሁ፡ “ቆይ! እንዲያውም፡ በአጋጣሚ ሳይኾን፡ እንዲህ፡ በዕቅድ፡ ከእናንተ ጋር ሊያገናኘኝ የፈቀደ እግዚአብሔር፡ ያች አሜሪካዊት ሴት፡ በልዩ መሣሪያ፡ በዚያው፡ በዋናው፡ የብራና ጥቅል መጠን፡ አስነሥታ የላከችልኝን፡ ብርሃናዊ ቅጂ፡ እንድይዘው ስላደረገ፡ ሳሳያችሁ!” አልሁና፡ ጠልሰሙን አውጥቼ፡ ዘርግቼ አሳየኋቸው! እነርሱም፡ በባለቤቷና በእኔ ላይ ቀድሞ ደርሶ እንደነበረው፡ የድንጋጤ ጩኸትን አሰምተው፡ ፈታቸውን፡ በኹለቱም እጆቻቸው ሸፈኑ፤ አከታትዬም፡ ስለዚሁ ጠልሰም፡ ከሴቲቱ ጋር፡ በእንግሊዝኛ የተጻጻፍናቸውን ደብዳቤዎች፡ ለጊዜው በአጠቃላይ እንዲመለከቷቸው ሰጠኋቸው።

“ከዚህ በኋላ፡ ያን አሠቃቂ ምስል የያዘውን ትልቅ ወረቀትና ደብዳቤዎቹን፡ አጣጥፌ ወደነበሩበት እየመለስሁ፡ ንግግሬን ቀጠልሁ። “ያች አሜሪካዊት፡ በአሜሪካ አገር፥ በኒው ዮርክ ከተማ፥ ‘ብሩክሊን’ በሚባለው፡ ታዋቂ ቀበሌ የምትኖር፡ ሠዓሊትና ምህርት ናት። በዚሁ ሙያዋ፡ የመጨረሻውን የእውቀት ማዕርግ ለማግኘት፡ ጠለቅ ያለ ጥናት ማድረግ አስፈልጓት፡ ይህች ሴት፡ ወደኢትዮጵያ ተጓዘች። ለዓላማዋ መሟላት፡ ጥንታውያን ቤተ መቅደሶችን መጎብኘትን፡ ቀዳሚ ተግባርዋ አድርጋ፡ ወደዚያ ጌዳ፡ አስደናቂዎቹን የሕንፃ ሥራዎች ተመለከተች፤ በተለይም፡ ለሕሙማን፡ ፈውስን ያስገኛል እያሉ፡ ጠንቋዮች፥ አስማተኞችና ሟርተኞች የሚሰጡት ክታብ፡ ከጥናቷ መስክ ጋር የተያያዘ ስለኾነ፡ ስለዚሁ የሙያ ዘርፍ፡ በበለጠ ለማወቅ፡ በዚህ ሥራ የተካኑትን የቤተ ክህነት ሰዎች እየተመራመረች ስታፈላልግ፡ ስማቸውን፡ በደብዳቤዋ የጠቀሰችውን፡ አንድ፡ የመሪጌታ ማዕርግና የዘጠና አንድ ዓመት ዕድሜ ያላቸውን፡ የዜማና የቅኔ አዛውንት መምህር አገኘች። ከእርሳቸውም፡ ይህን፡ “ራሳቸው እየሣሉ፡ በርኩሳን መናፍስት የሚሠቃዩ ሰዎችና ‘ሾተላይ’^{III} የሚያጠቃቸው ሴቶች፡ ‘ይፈወሱበታል!’” ብለው፡ በገንዘብ የሸጡላትን፡ ‘የእዳምና ሔዋን ውድቀት’ የሚል ስያሜ የተሰጠውን፡ ምስል፡ በጥቅምት ፲ ቀን፥ ፲፱፻፹ ዓ. ም. በዋጋ ገዝታ፥ ስለምስሉም፡ የቃል ማብራሪያን፡ ከራሳቸውና ከሌሎች ጭምር ተቀብላና በጽሑፍ አሥፍራ፡ ወደአገርዋ ተመለሰች።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ይህች የሥነ ጥበብ ቤት፡ በጥቅሉ የብራና ጠልሰም ላይ የምታደርገውን የምርምር ጥናት በምታካኬድበት ጊዜ፡ በውስጡ ሰላሎት ጽሑፎችና ምልክቶች፡ ተጨማሪ ማብራሪያ ስላስፈለጋት፡ ያን ፍላጎቷን ለማሟላት ሳጠራቀመቻቸው ጥያቄዎቿ፡ መልሱን የሚሰጣትን አዋቂ ኢትዮጵያዊ ለመተዋወቅ ስትከታተል፡ በቅርብ ያገኘችው፡ በዚሁ የአሜሪካ የሕዝብ ምክር ቤት ቤተ መጻሕፍት ውስጥ፡ በኢትዮጵያው ክፍል የሚሠሩትን፡ አንድ ኢትዮጵያዊን ነበረ፤ ከእኛህ ሰው ጋር በሚያዝያ ጽፂ ቀን፡ ፲፱፻፺፬ ዓ. ም. ቀጠሮ አድርገው፡ ተገናኝተው፡ ስለጠልሰሙ፡ የመጀመሪያ የሐሳብ ልውውጥ ካደረጉ በኋላ፡ በጉዳዩ ላይ በበለጠ ጥልቀት ለመቀጠል፡ ለማግሥቱ ተቃጥረው ሣለ፡ በዚያ የማግሥት ዕለት፡ ማለትም፡ በሚያዝያ ፴ ቀን፡ ፲፱፻፺፬ ዓ. ም. እኔ፡ ያለቀጠሮ፡ ልክ፡ እነርሱ በተቃጠሩበት ሰዓት፡ በእዚያ ቤተ መጻሕፍት፡ ከባለቤቴ ጋር እገኛለሁ። በዚያች ሰዓት ግን፡ እቶ ፋንታሁን፡ ለምሳ ወጣ ብለው ስለነበረ፡ ሲመለሱ፡ ኹለታችን፡ ማለትም፡ ቤቲቱና እኔ፡ ጥቅሉን የብራና ጠልሰም፡ ጠረጴዛው ላይ ዘርግተን፡ በተመሰጠ መንፈስ ስንነጋገር አገኜን።

“በዚህ ጊዜ፡ እኛሁ፡ የቤተ መጻሕፍቱ ኢትዮጵያዊ ሠራተኛ፡ ሰላምታ እንኳ ለመለዋወጥ የምንችልበትን ዕድል ሳይሰጡን፡ በከፍተኛ የአድናቆት ስሜትና ገጽታ ኾነው፡ ለቤቲቱ፡ 'ይህ፡ እንዴት ሊኾን ቻለ? በምን ዓይነት ዕቅድና ቀጠሮ፡ እርሳቸውን ልታገኚያቸው ቻልኸ? አንቺ፡ ቀደም አድርገኸ፡ እኔን ፈልገኸ፡ አኹን፡ ኹለታችንም ተገናኝተን፡ እየተነጋገርንበት ሳለው ለዚህ፡ ጉዳይኸ እኮ፡ ቀድሞውኑም ቢኾን፡ በእውነት ያስፈልጉኸ የነበሩት፡ እኔ ሳልኾን፡ እርሳቸው በመኾናቸው፡ ይህ የኹለታችሁ ግንኙነት፡ በአጋጣሚም የኾነ ነው ለማለት ያዳግተኛል፤ በቀጠሮም ቢኾን፡ በቀላሉ ሊሳካ የሚቻል አይደለም፤ 'ይህ ግንኙነት፡ በዚህ መልክ፡ እንዴት ሊኾን ቻለ ያልሁት፡ ለዚህ ነው፤' አሏት። ንግግራቸውንም በመቀጠል፡ 'ደግሞ የገረመኝ፡ በቀጠሮአችን ሰዓት፡ እኔ፡ እዚሁ ልጠብቅኸ ሲገባኝ፡ ለምሳ መውጣቴ ነው፤ ለካ ይህ ቀጠሮኸ፡ ከእኔ ጋር ሳይኾን፡ ከእርሳቸው ጋር ኖርዋል ማለት ነው፤ ይህንም ያደረገ፡ እርሳቸውን፡ ወደዚህ ያመጣልኸ እግዚአብሔር ስለኾነ፡ እርሱን አመስግኜ!' የሚል ቃልን፡ ከአንደበታቸው እያሰሙ፡ ሰላምታቸውን ለኹለታችንም አቀረቡልን።

“ቤቲቱም፡ እንዲሁ፡ ፊቷ በደስታ መንፈስ ፈክቶ፡ 'እኔም እኮ፡ ገና፡ እርሳቸውን ሳያቸው፡ የተለየ የሚገፋፋ ስሜት ተሰምቶኝ፡ ልክ፡ አስቀድመን ተቃጥረን፡ እንደተገናኘን በመቀጠሮ፡ በቀጥታ መጥቼ፡ ይህን ጠልሰም በሚመለከት፡ የምፈልገውን ማብራሪያ እንዲሰጡኝ፡ ደፍራ መጠየቄ፡ ለራሴም ገርሞኝ፡ እስካኹን፡ ሊገባኝ ያልቻለ እንቅቅልኸ ኾኖብኛል፤ ስለዚህ፡ ከእርሳቸው ጋር አኹን አንተ፡ በገለጽኸው ኹኔታ፡ የተገናኘን ስለኾነ፡ 'ይህ፡ እንዴት ሊኾን ቻለ?' የሚለውን ያንተን ጥያቄ፡ እኔም፡ እየጠየቅሁ ነኝ፤' አለቻቸው።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መስዋዕትነት፤
የሃይማኖት ክህደትና የአምልኮ ርክሰት፡ ያስከተለው ተጣ፤

“እኔም፡ 'ነገሩ እንዲህ፡ እናንተ ኹለታችሁም እንጻጻችሁት
ከኾነ፡ በእርግጥ፡ ከእግዚአብሔር፡ አንድ መልእክት ያለው ተአምር መኾኑ፡
የሚያጠራጥር አይመስለኝም፤' ብዬ፡ በፋንታዬ መናገር ጀመርሁና፡ ንግግሬን፡
እንዲህ እያልሁ ቀጠልሁ፡- 'ምክንያቱም፡ እኔም ራሴ፥ ይኸው፡ ባለቤቴ
ጭምር እንደምታውቀው፡ ወደዚህ ለመምጣት ጨርሶ ያሰብንበት ነገር
አልነበረም፤ እንዲያው፡ በቤት ውስጥ መቆየት የማንችልበት፡ ያልታሰበ
ምክንያት ስለደረሰ፡ በግድ፡ ወደውጭ መውጣት ስላስፈለገን፡ "አንዳንድ
ጠቃሚ መጻሕፍትን ለመመልከት፥ ከተመቸም፡ በ፲፰ ዓመት ዕድሜዬ
ደርሼውና ታትሞ የነበረው፡ ምናሌ፡ የመከራዬ ደስታ፡ ዓለምን ረታ!"
የሚለው መጽሐፌ፡ ምናልባት፡ በዚህ ስመ ጥር ቤተ መጻሕፍት ውስጥ ይገኝ
እንደኾነ፡ ለማወቅ፡ እስኪ እንኺድ!" ተባብለን፡ ድንገት ተነሥተን መጣን
እንጂ፡ ከአንድ ቀን በፊት ያሰብንበት እቅድ እንኳ አይደለም፤ ስለዚህ፡ "ይህ፡
ሊኾን እንዴት ቻለ?" የሚለውን፡ የእናንተንም የአንክር ጥያቄ፡ እኔም
እንዳነሳው ተገድጃለሁ፡፡ አልጓችው፡፡

“ይህ ብቻ አይደለም፤ ከኹሉም ይልቅ፡ የኢትዮጵያ የቃል
ኪዳን አምላክ፡ እርሱ ባወቀው፥ እኔ ግን፡ ባላወቅሁት ኹኔታ፡ እኔን፡ በዚህ
ቀንና ሰዓት፡ በዚህ ቦታ እንድንገኝ ያደረገው፡ በአኹኑ ጊዜ፡ በኢትዮጵያ
ምድር ላይና በኢትዮጵያውያን መካከል፡ እየተካኼደ ያለው ሃይማኖታዊ
አምልኮ፡ 'የቀናች' ከተባለችው፡ ከቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያዊነት ተዋህዶ
ሃይማኖት ተለይቶ፡ ምን ዓይነት አግጣሚና መልክን ይዞ እንደሚገኝ፡
በአገራችን፡ ከምን ደረጃ፥ በዓለም ሕዝቦችም ዘንድ፡ እንዲህ፡ በይፋ
እስከመታወቅ እንደደረሰ፡ በተጨማሪ አረጋግጦ፡ ሊያሳየኝ መኾኑን
አምኜበታለሁ፡፡

“አዎን! የኢትዮጵያ አምላክ፡ እግዚአብሔር፡ የዲያብሎስ
ጭፍሮች በኾኑ አገልጋዮች አማካይነት፡ በኢትዮጵያ ምድር፡ በሥውርና
በጨለማ፡ ሲካኼድ የኖረውንና ዛሬም፡ እየተካኼደ ያለውን፥ አኹን ደግሞ፡
በዚህ መልክ፡ ለመላው ዓለም የተጋለጠውን፡ ይህን፡ የአምልኮ ባዕድ ሥራ፡ 'ና!
በገሃድ ተመልከት!' ብሎ፡ እኔን፡ ከባለቤቴ ጋር፡ በቸርነቴ፡ ወደዚያ ቦታ
በመውሰድና ከዚያች አሜሪካዊት ጋር በማገናኘት፡ በእውንና በብርሃን
እንድናየው አደረገ፤ ለዚህም የቸርነት ሥራው፡ ማሳመኛ አድርጎ ያቀረበልኝ
ማስረጃ፡ የሃይማኖታችን ባለአደራ ጠባቂ በኾነችው፡ የቤተ ክህነቱ ዘርፍ
ውስጥ፥ ያውም፡ የኢትዮጵያዊነታችን ዓበይት ምስክሮች መካከል፡ አንዱ
በኾነው፡ ታላቅ ደብር በሚያገለግሉ፡ በአንድ፡ ሊቅና ምሁር በተባሉ አዛውንት
ካህን የተፈጸመውን፡ ይህን ድርጊት ኾነ!”

“በመጨረሻ፡ በአገራችን ውስጥ ከደረሱት እጅግ በርካታ
ከኾኑት ተመሳሳይ ኹኔታዎችና ድርጊቶች መካከል፡ እንደዚሁ አስደንጋጭ
ኾኖ ያገኘሁትን፡ አንዱን ብቻ በምሳሌነት ገልጼላችሁ፡ ይብቃኝ! ይህም፡
አንድ፡ የካህን ቤተሰብን፡ በቅርቡ፡ ከባለቤቴ ጋር ለመጠየቅ፡ ሼደን ሣለ፡
ያጋጠመን፡ ጨርሰን ያልጠበቅነው፥ የተለየ የመርዶ ዓይነት ኹኔታ ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ያ ቤተሰብ፡ ከራሱ ወገኖች፡ በተፈጸመበት የባዕድ አምልኮ ጠንቅ የተነሣ፡ ለሞት ያበቃ፡ ብዙ ዓይነት ፈተናና መከራ እየወረደበት፡ አባሎቹ፡ በተናጠል፡ የሚሠቃዩበት መኾኑን፡ የኋላኋላ ለመረዳት የቻልንበት ነበር። ይኸው ልዩ መርዶ የተነገረንም፡ ይህን ቤተሰብና በአካባቢው ልንጠይቃቸው የኼድነውን ሰዎች፡ አይተን በምንመለስበት ጊዜ፡ ለዚያ፡ የካህን ሠፈር፡ መንፈሳዊ ማእከል የነበረውንና ዛሬ፡ የልጅ ልጆች ተተክተውበትና አዳዲስ መኖርያ ቤቶች ተሠርተውበት የሚገኘውን፡ የአንዱን፡ የቀድሞ፡ ደግ ካህን፡ የተባረከ ግቢ፡ ‘እስኪ፡ ጎራ ብለን እንጎብኘው?’ ብለን፡ ወደዚያ ባመራንበት ጊዜ ነበር።

“በዚያ፡ ያገኘነው፡ አንዱ ቤተ ዘመዳቸው፡ ‘አይኾንም! ወደዚያ መግባት፡ ለእናንተ አያስፈልጋችሁም!’ አለን። እኛ ግን፡ ‘የለም! ምንም ቢኾን፡ እዚህ ድረስ መጥተን፡ ልጆቹን ሳናያቸው፡ ግቢውንም ለበረከት ሳንረግጥ አንኬድም!’ ብለን፡ ቀርጥ ውሳኔያችንን፡ አስታወቅነው፡ በዚህ ጊዜ፡ ‘እንግዲህ፡ ምን ይኾን?’ “እምቢ!” ካላችሁ፡ እውነቱን ተረዱት!’ ብሎ፡ ያለውን ኹኔታ፡ በታላቅ ትካዜ አረዳን። ለካ፡ እኒያ፡ የትልቁ ካህን፡ የልጅ ልጆችና ያ ቤት፡ ከነግቢው፡ እኛ፡ የምናውቀው፡ የመንፈስ ቅዱስ ማደሪያ መኾናቸው ቀርቶ፡ የርኩስ መንፈስ፡ መሥፈሪያና የዘር ማጨፈሪያ ኾነው ኖርዋል! በአካባቢያቸው ከሚኖሩት፡ ቤተ ዘመዶቻቸውም መካከል፡ ብዙዎቹ፡ በአዲሱ የመቅሠፍት ደዌ እያለቁ ኖርዋል!

“እኛም፡ ‘እንግዲህ፡ ወገናችን ያልነው ጭምር፡ አምልኮው፡ እንዲህ ከኾነ፡ “ብርሃን፡ ከጨለማ ጋር ምን ጎብረት አለው? ክርስቶስስ፡ ከቤልሆር ጋር ምን መስማማት አለው? ወይስ፡ የሚያምን፡ ከሚያምን ጋር ምን ክፍል አለው? የእግዚአብሔር ታቦትንስ፡ በጣዖት ቤት ውስጥ የሚያኖር ማነው? እኛ፡ የሕይወት እግዚአብሔር ቤተ መቅደስ ነንና!” በሚለው የሐዋርያው ቃል ጸንተንና ተጽናንተን፡ ከዚህ ከሃዲና ዓመፀኛ፡ አመንዝራም ወገን፡ ራሳችንን፡ በግልጽ፡ መለየት አለብን!’ ብለን፡ በቀርጥ ወሰንን።

“እንግዲህ፡ የቃል ኪዳን አምላካችንን፡ እግዚአብሔርን፡ የሚያስቀናው ብቻ ሳይኾን፡ የሚያስቆጣውን፡ ይህን የመሰለውን፡ የአምልኮ ባዕድ፡ ክፉ ግብር የሚፈጽሙ ሰዎች፡ ከካህኑም ኾነ፡ ከምእመኑ፡ በኢትዮጵያ ምድር ላይና በኢትዮጵያውያን መካከል፡ ‘ስንቶች ናቸው?’ የሚል ጥያቄ ቢቀርብ፡ አኹንም፡ ይህን ያህል ነው ብዬ ወስኜ ለመናገር፡ እኔ አልችልም፡ ፍጹሙ እውቀት የለኝምና፡ የሚያውቀው፡ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ሰላወቀም ይመስለኛል፡ የቃል ኪዳኑ ኃይል ያስከተለው ቀጣ፡ በኢትዮጵያውያን ላይ፡ እንዲህ፡ እንዲፈጸም የፈቀደው፡ ቅጣቱም፡ በሥራ ላይ እየዋለ ያለው።

“በእኔ በኩል ግን፡ በአምልኮ ረገድ፡ ዛሬ፡ በኢትዮጵያ ምድር ላይና በኢትዮጵያውያን መካከል፡ በገሃድም፡ በሥውርም፡ ሲካኼድ ከማየውና ከምሰማው፡ እጅግ አሳዛኝና አሳፋሪ ኹኔታ፡ በተረዳሁት መጠን፡ በአኹኑ ጊዜ ሊጠየቅ የሚገባው ጥያቄ፡ ከብዛቱ የተነሣ፡ ‘ይህን የመሰለውን፡ ባዕድ አምልኮ የሚፈጽመው ሰው ብዛት፡ ምን ያህል ነው?’ የሚለው አይደለም።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
የሃይማኖት ክህደትና የአምልኮ ርኩሳት፡ ያስከተለው ቀጣ!

“ነገር ግን፡ ከቁጥሩ ማነስ የተነሣ፡ ይህን ከመሰለው፡ ባዕድ አምልኮ፡ ራሱን በግል፡ ቤተሰቡንም በአንድነት፡ ነጻ አድርጎና በርትዕት የክርስትና ተዋህዶ ሃይማኖቱ ጸንቶ፡ እግዚአብሔርን ብቻ፡ በእውነትና በመንፈስ ቅዱስ የሚያመልከው ካህን ኾነ፡ ምእመን፡ ሴት ኾነ፡ ወንድ፡ ሰንት ይገኛል?” የሚል ሊኾን ይገባል! ብዬ ደምድሜአለሁ። እናንተና እኔም፡ ቤተ ሰቦቻችንና ቤተ ዘመዶቻችን ጭምር፡ በዚህ ረገድ፡ በምን ኹኔታ ላይ እንደምንገኝ፡ እየራሳችንንና ሌላውን መመርመር፡ ተሳስተንም ከኾነ፡ በንስሐ ማስተካከል፡ በብርቱ ይጠበቅብናል።

“ይኹን እንጂ፡ በአምልኮ ረገድ፡ እየደረሰ ያለው፡ ይህ እጅግ አሳሳቢ ኹኔታ፡ ለእውነተኛች ኢትዮጵያውያን፡ እንግዳ ኾኖ፡ እምብዛም የሚያስደንቃቸውና የሚያስደነግጣቸው፡ ተስፋ የሚያስቆርጣቸውም አይደለም፤ ምክንያቱም፡ ዓለም ከተፈጠረ ጀምሮ፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በዲያብሎስ መካከል፡ ሲካኼድ የኖረው፡ ገናም ያላበቃው ጦርነት፡ ለመጨረሻው ፍልሚያ፡ በተለይ፡ በኢትዮጵያ ምድር ላይ፡ እየቀጠለ የሚገኝ በመኾኑ ነው። ይህም እውነታ፡ የዛሬ ኹለት ሺህ ዓመታት፡ በተነገረውና እንዲህ በሚለው፡ የእግዚአብሔር ቃል መሠረት፡ እነሆ፡ ትንቢቱ እየደረሰ መኾኑን፡ እንመለከታለን፡-

“የጥልቁን መክፈቻና ታላቁን ሰንሰለት፡ በእጁ የያዘ መልአክ፡ ከሰማይ ሲወርድ አየሁ። የቀደመውንም እባብ፡ ዘንዶውን፡ እርሱም፡ ዲያብሎስና ሰይጣን የተባለውን ያዘው፤ ሺህ ዓመትም አሠረው፡ ወደጥልቅም ጣለው፤ አሕዛብንም፡ ወደፊት እንዲያስት፡ ሺህ ዓመት እስኪፈጸም ድረስ፡ በእርሱ ላይ ዘግቶ፡ ማኅተም አደረገበት!” ይህ ቃል፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ልደትና መከራ፡ ሞትና ትንሣኤ ተፈጽሟል።

“ከዚያም በኋላ፡ ለጥቂት ጊዜ ይፈታ ዘንድ ይገባዋል።...ሺሁም ዓመት ሲፈጸም፡ ሰይጣን፡ ከእሥራቱ ይፈታል፤ በአራቱም፡ በምድር ማዕዘን ያሉትን አሕዛብ፡ ነግንና ማኅግን እንዲያስታቸው፡ ለሰልፍም እንዲያስከትታቸው ይወጣል፡ ቀጥራቸውም እንደባሕር አሸዋ የሚያህል ነው፤ እነዚህም፡ ወደምድር ስፋት ወጡ፡ የቅዱሳንንም ሠፈርና የተወደደችውን ከተማ (ኢትዮጵያን) ከበቡ።”

“ይህም፡ ‘የሰይጣን መፈታት’፡ በሺሁ ዓመት ማለቂያ ላይ፡ በኢትዮጵያ፡ በጉዲት የጭካኔ አገዛዝ ተከሠተ! ከዚያም፡ በግራኝ አሕመድና በአረማውያን፡ በእስላምና በግብፃውያን፡ በካቶሊካውያንና በኢጣልያ ተከታታይ ወረራዎች፡ በገሃድ ሲገለጽ ቆየ! እሳት፡ ከሰማይ፡ ከእግዚአብሔር ዘንድ ጦርዳ፡ በላቻቸው፤ ያሳታቸውም ዲያብሎስ፡ አውሬውና ሓሰተኛው ነቢይ፡ ወዳሉበት፡ ወደእሳቱና ወደዲኑ ባሕር ተጣለ፡ ለዘለዓለምም፡ እስከዘለዓለም፡ ቀንና ሌሊት ይሣቀያሉ፤” የሚለው መለኮታዊ ፍርድ ለሚፈጸምበት፡ ለዓለሙ ጎልፊትም፡ እነሆ፡ ዛሬ፡ ራሱን ሲያዘጋጅ ይታያል፡ በኢትዮጵያ፡ ከመስከረም ፩ ቀን፡ ፲፱፻፷፯ ዓ.ም. ጀምሮ፡ በአህጉራቱም ዘንድ ልክ፡ የ፯ቱ ዓመት የመጨረሻ ዑደት ከባተበት፡ ከመስከረም ፩ ቀን፡ ፲፱፻፺፬ ዓ.ም. አንሥቶ በቀጠለው እልቂት፡ ዝግጅቱ ለኹሉ ይፋ ኾኖ ይታያል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“በዚህ የመጨረሻው ሰልፍ ላይ፡ የሚጋደሉት እውነተኛቹ ኢትዮጵያውያን ደግሞ፡ እንዲህ በሚለው፡ የሐዋርያው ቃል እየተመሩ፡ ገድላቸውን፡ በቈራጥነት ያካኬዳሉ፡- ‘በቀረውስ፡ በእግዚአብሔርና በኃይሉ ችሎት፡ የበረታችሁ ኹኑ! የዲያብሎስን ሽንገላ ትቃወሙ ዘንድ እንዲቻላችሁ፡ የእግዚአብሔርን ሶቃ ጦር ኹሉ ልበሱ! መጋደላችን፡ ከደምና ከሥጋ ጋር አይደለምና! ከአለቆችና ከሥልጣናት ጋር፡ ከዚህም፡ ከጨለማ ዓለም ገዢዎች ጋር፡ በሰማያዊም ሥፍራ ካለ፡ ከክፋት መንፈሳውያን ሠራዊት ጋር ነው እንጂ፡፡ ስለዚህ፡ በክፉው ቀን ለመቃወም፡ ኹሉንም ፈጽማችሁ ለመቆም እንድትችሉ፡ የእግዚአብሔርን ሶቃ ጦር ኹሉ አንሡ!”

“እንግዲህ፡ ወገባችሁን በእውነት ታጥቃችሁ፡ የጽድቅንም ጥሩር ለብሳችሁ፡ በሰላም ወንጌልም በመዘጋጀት፡ እግርቻችሁ ተጫምተው ቁሙ! በኹሉም ላይ ጨምራችሁ፡ የሚንበላበሉትን፡ የክፉውን ፍላጻዎች ኹሉ ልታጠፉ የምትችሉበትን፡ የሃይማኖትን ጋሻ አንሡ! የመጻንንም ራስ ቀር፡ የመንፈስንም ሠይፍ ይዙ! እርሱም፡ የእግዚአብሔር ቃል ነው፡፡ በጸሎትና በልመናም ኹሉ፡ ዘወትር በመንፈስ ጸልዩ!”⁷⁰

ታዲያ፡ ለዚህ ትውልድ፡ ያለው ተስፋ፡ ምንድር ነው?

ኹሉቱ ወጣቶች፡ በዚህ መልሴ፡ በሥጋቸው አዝነው፡ በመንፈሳቸው ግን ተጠናክረው፡ በትካዜ፡ ለጥቂት አፍታዎች አቀርቅረው ከቆዩ በኋላ፡ ቀና ብለው፡ በለዘበ አነጋገር፡ እንዲህ ሲሉ፡ ጠየቁኝ፡- “እንግዲህ፡ አንተም፡ እኛም፡ አባሎች የኾንበት፡ ይህ፡ የኢትዮጵያ ትውልድ፡ አኹን፡ ከአንተ እንደተገነዘብነው፡ ከአባቶቹና ከእናቶቹ በተረከበው፡ እነርሱም፡ ፈጣሪያቸውን በመውደድና በማመን፡ አክብረውና ጠብቀውት በኖሩት፡ በቅዱሱ ኪዳን ላይ፡ የክህደት፡ የዓመፅና የአመንዝራት ኃጢአቶችን በመፈጸሙ፡ ይኸው፡ ለብዙ ዓመታት እየቀጠለ በኼደው፡ ውርደትና ውድቀት፡ ፈተናና መከራ መሠቃየቱን እናያለን፡ እኛም ኹላችን፡ የጽዋው ተካፋዮች በመኾናችን፡ እውነታውን እናረጋግጣለን፡፡ ታዲያ፡ ትውልዱ፡ ከዚህ ቅጣት የሚደነው እንዴትና በምን፡ በማንሰ ነው?”

እኔም፡ በሚያጽናና አነጋገርና ቃል፡ እንዲህ ስለ መለስሁላቸው፡- “ኹላችን እንደምናምነው፡ እግዚአብሔር፡ ቸርና ርኅሩኅ አምላክ ነው፡ በአምልኮቱ፡ ቀናተኛ መኾኑን ሳንዘነጋ፡ ይቅርታውንና ምሕረቱን፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ፡ ለአንዴና ለዘላለም በቃል ኪዳን መስጠቱን፡ በሃይማኖት እናውቃለን፡፡

“ነገር ግን፡ ይህን፡ ይቅርታውንና ምሕረቱን ለማግኘት፡ እግዚአብሔር፡ ከእኛ፡ ከእያንዳንዳችን፡ የሚጠብቀውና የሚፈልገው፡ አንዲት ነገርን ብቻ ኾኖ እናገኘዋለን፡ እርሷም፡ ከልቦናችን መንጭታ፡ በእውነተኛው የመንፈስ አምልኮ የሚቀርበው፡ ‘ንስሐ’ የሚባለው ሃይማኖታዊና መንፈሳዊ ምግባር መኾኑን እንድንገነዘበው ያስፈልጋል፡፡ ‘ንስሐ’፡ የሠሩትን ኃጢአት አምኖ፡ እግዚአብሔርን፡ በእውነት ይቅር በለኝ ማለት ነው፡፡

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ታዲያ፡ ለዚህ ትውልድ፡ ያለው ተስፋ፡ ምንድር ነው?

“ይህም ንስሐ፡ የነነዌ ሕዝብ፡ የብዙ ዘመን ኃጢአታቸው ጽዋ በመሙላቱ፡ ሊያጠፋቸው የነበረውን መቅሠፍት መልሶ፡ የእግዚአብሔርን ይቅርታና ምሕረት ያስገኘላቸውን፡ የሦስት ቀን እውነተኛ ንስሐ ሊመስል ይገባል፤ ቀድሞ፡ “ጸመ ነነዌ”፥ ዛሬ ግን፡ “ጸመ ኢትዮጵያ” እያልን በምንጸማት የሦስት ቀኖች ጸም፡ ይህን እውነታ እናስታውሳለን፡፡

“እውነታው ይህ ከኾነ፡ ታዲያ፡ ይህ የእግዚአብሔር ይቅርታና ምሕረት፡ ያውም፡ የእግዚአብሔር፡ የቃል ኪዳን ወገን ለኾነው፡ ለኢትዮጵያ ሕዝብ፡ ለምን፡ ለዚህን ያህል ዘመን፡ ማለትም፡ ከደርግ ጀምሮ፡ እስከዚህ ቀን ድረስ ያለው ዘመን ሲሰላ፡ ለሃያ ስምንት ዓመታት ዘገየ? በእየቤተ ክርስቲያኑ የሚቀርበው ጸሎትና ልመና፡ ከእግዚአብሔር ፊት ደርሶ፡ ለምን የሚፈለገውንና የሚጠበቀውን፡ የእግዚአብሔርን ይቅርታና ምሕረት ሊያስገኝ ሳይችል ቀረ? የሩቆቹን የነነዌን ሕዝብ ትተን፡ በቅርቡ፡ ማለትም፡ የዛሬ ስድሳ ሰባት ዓመት፡ ኢትዮጵያን፡ በግፍ ወርሮ የነበረውና ከኢትዮጵያ፡ ለመቼውም ጊዜ፡ ለቅቆ ይወጣል ተብሎ ያልታሰበው፡ የፋሺስት ኢጣልያ ሠራዊት፡ እንዴት በአምስት ዓመታት ውስጥ፡ ሳይታሰብ፡ ድንገት፡ እንደጢስ በንኖና እንደጉም ተንኖ ሊጠፋ ቻለ? ያን፡ የእግዚአብሔርን ይቅርታና ምሕረት ያስገኘው፡ የዚያን ጊዜዎቹ ኢትዮጵያውያን፡ የአምስት ዓመታት ንስሐ፡ በእውነተኛው መንፈሳዊ አምልኮ የቀረበ ስለነበረ አይደለምን? ሌላማ ምን ሊኾን ይችላል?

“የሰዶምና የገሞራ ሕዝቦች፡ እንደነነዌ ሕዝብ፡ ከፈጸሙት ኃጢአት፡ በእውነተኛ ንስሐ ባለመመለሳቸው፡ በኹለቱ ከተሞቻቸው ላይ ሊወርድ ካንገረበበው መቅሠፍታዊ ጥፋት ይድኑ ዘንድ፡ አብርሃም፡ በወንድሙ ልጅ፡ በሉት ምክንያት፡ ፈጣሪውን፡ ማልደላቸው እንደነበረ ይታወቃል፡፡ እግዚአብሔርም፡ የአብርሃምን ምልጃ ተቀብሎ፡ ‘አሥር ጳድቃንን፡ በእንዳቸው ውስጥ ባገኝ፡ ያችን ከተማ አላጠፋትም!’¹⁷⁶ ሲል፡ የተስፋ ኑሴን ሰጠው፡ ነገር ግን፡ በዚያች ከተማ፡ እንኳን አሥር፡ አምስትም ጳድቃን፡ ባለመገኘታቸው፡ ከተማዋ በእሳት ተቃጥላ ተደመሰሰች፡፡ ዛሬስ፡ ይህ፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያውያን፡ የፈተናና የመከራ ሥቃይ፡ እንዲህ፡ እየከፋ በኼደ ይዞታ፡ ለዚህን ያህል ጊዜ፡ እየተራዘመ መቀጠሉ፡ ምንን ያመለክተናል?

“የሚያመለክተን፡ ያ፡ በእንድነቱና በሦስትነቱ፡ ለአብርሃም ተገልጸለት የነበረው፡ በመጨረሻውም ዘመን፡ ከሦስቱ አካላት አንዱ፡ ሰው ኾኖ፡ የምሕረት ኪዳኑን፡ ለሰው ልጆች የሰጠው እግዚአብሔር፡ በአኹኑ ጊዜ፡ በኢትዮጵያ ምድር፡ በኢትዮጵያውያንም መካከል፡ ለእውነተኛው ንስሐ የበቁ፡ አሥር ጳድቃንን እንኳን አለማግኘቱን ይኾን? አይደለም! ከዚያ በላይ፡ ብዙዎች፡ አሉን እንጂ፡ ያማ ባይኾን ኖሮ፡ እስካኹን፡ እንደሰዶምና ገሞራ ተደምስሰንና ጠፍተን በቀረን ነበር፡ ነገር ግን፡ ያን የመሰለው ጥፋት፡ በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ላይ ገና አልደረሰም፡ የሚደርስም አይመስለኝም፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“እንዲያውም፡ ሊደርስ የማይችል መኾኑን የሚያረጋግጡ፡ በቂ ምክንያቶች አሉን። ይኸውም፡ ይህ ያለንበት ዘመን፡ “የሰው ልጅ (ኢየሱስ ክርስቶስ እንደገና) በሚመጣበት ጊዜ፡ በምድር ላይ፡ ሃይማኖትን፡ ያገኝ ይኾንን?”¹³ ያለው ቃሉ፡ እውን እየኾነ ለመገኘቱ፡ ብዙ ምልክቶች ተከሥተው የሚታዩ መኾናቸውን ሳንዘነጋ ነው።

“አዎን! የኢትዮጵያና የኢትዮጵያውያን ነገር፡ በመሠረቱም፥ በኹለንተናውም፥ በግቡም፡ ከሌሎቹ የዓለም አገሮችና ሕዝቦች ኹሉ ይለያል። ከፈጸመውና እየፈጸመው ካለው በደል የተነሣ፡ በዚህ ትውልድ ላይ እየወረደ፡ ያለው ቀጣና መቅሠፍት፥ መከራና ሥቃይ፡ እየጸና ይኼድ እንጂ፡ ኢትዮጵያ፡ ይኸው፡ ዛሬም አለች፤ ሕዝቧ ኢትዮጵያውያንም፥ ሃይማኖቷም፥ ነጻነቷም፥ ሰንደቅ ዓላማዋም፥ ቋንቋዋም፥ ፊደሏም፥ አንድነቷም፥ ኹሉም አሉ። እኒህና ሌሎቹ የእርሷ የኾኑት ሥርዓቶቿ፡ የእግዚአብሔር ሥራዎች ስለኾኑ፡ እንዲሁም፡ የሰዎች፥ የዲያብሎስ ረቂቅ ተንኮልና ድርጊትም ሊያጠፋቸው አልቻለም፤ ወደፊትም አይቻለውም። ምክንያቱም፡ ነቢዩ ኤልያስ፡ እርሱ፡ በሃይማኖቱና በተልእኮው ጸንቶ፡ ብቻውን መቅረቱን በማማረር፡ ተስፋ ቆርጦ፡ ወደፈጣሪው በጮኸ ጊዜ፡ እርሱ ኤልያስ የማያውቃቸው፡ እርሱን የመሰሉ ብዙዎች ያሉት መኾኑን በመግለጽ፡ እግዚአብሔር እንደመለሰለት ኹሉ፡ ዛሬም፡ በአገራችንና በውጭው ዓለም ተበትነው የሚገኙ፡ እናንተና እኔ የማናውቃቸው፡ የአምላካችን ወዳጆች የኾኑ ብዙ ቅዱሳን ሰላላ፥ በእነርሱ ጸሎትና በዘለዓለማዊ ምሕረቱ ተደምድሞ በታተመው፡ በቅዱሱ ኪዳን ምክንያት፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያውያን፡ ፈጽመው ሊጠፉ አይችሉም።”¹⁴

“ቀደም ብዬ ያልጓችሁ ቃል፡ ትዝ ይላችኋል? እርሱም፡ ‘ይህ ትውልድ፡ ከዚሁ የጥፋት አካሄዱ ተጽጽቶ፡ ወደንስሐ ይመለስ ዘንድ፡ ፈቃደኛ ሳይኾን፡ በእምቢተኝነት አካሄዱ በመቀጠሉ፡ ይኸው፡ በዓለም ፊት፡ ተንቆ፥ ተዋርዶና ወድቆ፡ በድርቅ፥ በረሀብ፥ በችነፈር፥ በበሽታ፥ በጦርነት፥ በሰደት፥ በድህነትና በልዩ ልዩ ችግር፡ በመሠቃየት ላይ እንዳለ፡ ኹሉም ይመለከተዋል!’ የሚለው ነው። ይኸው ኢትዮጵያዊ ትውልድ፡ የሚገኝበት እውነታ፡ ይህ ኾኖ ሣለ፡ ነገር ግን፡ እውነተኞቹ ኢትዮጵያውያን፡ በአገራቸውና በወገናቸው ላይ እየደረሰ ከሚያዩት፡ ከዚህ አካላችና አሥጊ ኹኔታ፡ ኹለቱንም ሊታደግ የሚችል አንድ መለኮታዊ ዋስትና መኖሩን ያውቃሉ።

“እውነተኞች ከተባሉትም ከእኒህ ኢትዮጵያውያን መካከል፡ ትውልዱ አልሰማ ሰላላቸው፥ ሊሰማቸውም ባለመፈለጉ፡ ራሳቸውን፡ ከነብረተሰቡ አግልለው፡ በብሕትውና የሚኖሩትና ከሕይወተ ሥጋ ህልውናቸው የተሠወሩት፥ በሕይወተ ነፍስ ያሉትም፡ በቀደምትነት ይጠቀሳሉ። እነርሱም፡ ስለአገሪቱና ስለሕዝቡ፡ ጸሎታቸውን በሚያቀርቡበት ጊዜ፡ የፈጣሪያቸው ችርነት ያስገኘውን፡ ይህን መለኮታዊ ዋስትና፡ ሲያስቡትና ሲያዘክሩት፡ ይጽናናሉ። እነርሱ ብቻ ሳይኾኑ፡ እኛ ጭምር እንጽናናለን።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት፤
ታዲያ፡ ለዚህ ትውልድ፡ ያለው ተስፋ፡ ምንድር ነው?

“ያም ዋስትና፡ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን አገር በመኾኗ፡ ኢትዮጵያውያንም፡ የእግዚአብሔር የቃል ኪዳን ሕዝብ በመኾናቸው፡ አንዱ፡ የዘመኑ ትውልዳቸው፡ እንዲህ እንደአኹኑ ኹኔታ፡ በንስሐ፡ ወደእግዚአብሔር ለመመለስ፡ ‘እምቢ!’ ብሎ በሚያምፅበት ጊዜም እንኳ ቢኾን፡ የቸሩ ፈጣሪያቸው ጥበቃና ረድኤት የማይለያቸው መኾኑ የተረጋገጠበት ሕያው ሰነድ ነው፡ እርሱም፡ ‘ቅዱሱ ኪዳን’ ይባላል፡፡

“ይህ ልዩ አምላካዊ ቸርነት፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያውያን ብቻ ሊኾን የቻለው፡ እግዚአብሔር፡ በእውነት ካመኑበት ወዳጆቹ ጋር ያደረጋቸውን ቅዱሳት ቃል ኪዳናት አጠቃልሎ የያዘውን፡ ይህንኑ፡ ቅዱሱን ኪዳን፡ አክብረውና ጠብቀው በመኖራቸው ምክንያት መኾኑን፤ ይኸው ቅዱሱ ኪዳንም፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያውያን፡ ለነጻነት ህልውናቸው፡ እስካኹን የቱን ያህል እንደጠቀማቸው ኹሉ፤ ወደፊትም፡ የዚያኑ ያህል እንደሚጠቅማቸው፡ በማስተዋል ልትመለከቱት ይገባችኋል፡፡

“ይህን እውነታ የሚያረጋግጥላችሁ፡ እግዚአብሔር፡ በዚሁ፡ በቅዱስ ኪዳኑ መሠረት፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያውያን፡ የይቅርታውንና የምሕረቱን ዘመን እንደሚያመጣ፡ የተናገረው የተስፋ ቃሉ ነው፤ ያን፡ የተስፋ ቃሉንም፡ እስኪ፡ ደግሞ፡ ከዚያው፡ ከነቢዩ አንደበት እንስማው!” ብዬ፡ በእጄ ይገፍው የነበረውን ቅዱስ መጽሐፍ፡ እንደገና ገልጬ፡ እንዲህ የሚለውን ጥቅስ አነበብሁላቸው፡- ‘እነሆ፡ በቀጣዩና በመዓቴ፤ በታላቅም መቅሠፍቴ፡ እነርሱን (ኢትዮጵያውያንን) ካሳደድሁባት አገር ኹሉ እሰበሰባቸዋለሁ፤ ወደዚህም ሥፍራ እመልሳቸዋለሁ፤ ተዘልለውም እንዲኖሩ አደርጋለሁ፡፡ እነርሱም፡ ሕዝብ ይኾኑኛል፤ እኔም፡ አምላክ እኾናቸዋለሁ፡፡

“ለእነርሱም፤ ከእነርሱም በኋላ፡ ለልጆቻቸው፡ መልካም ይኾንላቸው ዘንድ፡ ለዘለዓለም እንዲፈሩኝ፡ አንድ ልብና አንድ መንገድ እሰጣቸዋለሁ፡፡ “ለእነርሱም ከማደርገው በኋላት አልመለስም!” ሰል፡ ከእነርሱ ጋር የዘለዓለምን ቃል ኪዳን እገባለሁ፤ ከእኔም ዘንድ ፈቀቅ እንዳይሉ፡ መፈራቴን፡ በልባቸው ውስጥ አኖራለሁ፡፡ ለእነርሱም፡ መልካምን በማድረግ፡ ደስ ይለኛል፤ በእውነትም፡ በፍጹም ልቤና በፍጹም ነፍሴ፡ በዚች ምድር አተክላቸዋለሁ፡፡”

“በተለይ፡ ይህ፡ ያልታደለው፡ የአኹኑ ዘመን ትውልድ፡ እየቀጠለ የኼደውን፡ የሃይማኖቱን ጉድለት፤ የአምልኮውን ርኩሳትና የምግባሩን ስንኩልነት፡ ከምልዓት ስላደረሰው፡ ከዚህ የተነሣ፡ እየወረደበት ካለው የቀጣ መቅሠፍትና የቅጣት መዓት፡ ሊታደገውና ሊያተርፈው የሚችል፡ ሌላ መድኃኒት፤ ሌላ መፍትሔ፤ ሌላ ብልሃትና ሌላ ኃይል ከቶ የለም፡፡

“ያለው፤ የቀረው፤ ተስፋውና አለኝታው፤ ረቂቅና ፍቱን መሣሪያው፡ ቅዱሱ ኪዳን ብቻ ነው፡፡ ቅዱሱ ኪዳን ባይኖር እኮ፡ ዛሬ፡ ‘ኢትዮጵያ’ የምትባል አገር፤ ‘ኢትዮጵያውያን’ የሚባሉ ሕዝብ፡ ባልኖሩ ነበር፤ እንደቀድሞዎቹ፡ ተደምስሰው እንደቀሩት፡ የዓለም ሕዝቦችና አገሮች፡ እነርሱም፡ ጠፍተው በተረሱ ነበር፡፡ ከሌሎቹ የዓለም ሕዝቦችና አገሮች ኹሉ ተለይተው፡ እነርሱ ብቻ፡ በነጻነት ጸንተው፡ እስካኹን ሊቆዩ የቻሉት፤ ወደፊትም ሊቆዩ የሚችሉት፡ በቅዱሱ ኪዳን ምክንያት ነው፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“እግዚአብሔር፡ በክፋታችንና በኃጢአታችን፡ በክህደታችንና በዓመፃችን ምክንያት፡ እንዳኹኑም፡ በንስሐ ለመመለስ፡ እምቢ በምንልበት ጊዜ፡ ተቆጥቶ፡ ጨርሶ እንዳያጠፋን የሚከላከልልን፡ እኛም፡ ከመጥፋት እንድንድን፡ የሚጠብቀን፡ ይኸው ቅዱሱ ኪዳን ነው። እኔም፡ በአኹኑ ተልእኮዬ፡ ይህን ቅዱሱን ኪዳን አንግቤ የተነሣሁት፡ በዚሁ እምነት መኾኑን፡ አበክሬ ላሳውቃችሁ እወድዳለሁ። ይህን፡ የቅዱሱን ኪዳን ዝክረ ነገር በሚመለከት፡ ወደፊት በምንቀጥለው ውይይታችን ላይ፡ በሰፊው እንነጋገርበታለን።” አልጓቸው።

ወጣቶቹ፡ እስካኹን ላቀረቧቸው ጥያቄዎቻቸው፡ በዚህ መልክ፡ በመጠኑ ካብራራሁላቸው በኋላ፡ በእጩይታ መንፈስ ኾነው፡ “ተቆርጦ የነበረ ተስፋችንን፡ ጠግኖ፡ እንደገና የሚያነቃቃንን፡ ይህን አጽናኝ ቃል ሰላሰማኸን፡ እግዚአብሔር ይስጥልን! እኛም፡ ለፈጣሪያችን የቃል ኪዳን ምሕረት በሚያበቃን ንስሐ ለመጠመድ፡ ከአኹኑ፡ በቀረጥ ውሳኔ እንነሣለን!” አሉኝ፤ ከዚህ አያይዘውም፡ “እስካኹን ስንሰማው ስለቆየነውና ወደፊትም፡ በሰፊው እንወያይበታለን ሰላልኸው፡ ስለቅዱሱ ኪዳን፡ በአንተ በኩል፡ በሰፋትና በዝርዝር እየተነገረን ካወቅነው በቀር፡ ከዚህ በፊት፡ ይህን ያህል ሰምተነው አናውቅም፡ ለእኛ፡ አዲስ ነገር ነው። ይህ፡ እንዴት ሊኾን እንደቻለ፡ ብትነግረን?” የሚል ጥያቄን አቀረቡልኝ።

እኔም፡ እንዳለፉት ጥያቄዎቻቸው ኹሉ፡ በዚህኛውም ተደንቄ፡ እንዲህ የሚል መልስ ሰጠኋቸው፡ “ምንም እንኳ፡ ‘ኪዳን ምሕረት’ የሚለው ቃልና አጠራር፡ በኹሉ ዘንድ የታወቀና የተለመደ ቢኾንም፡ ‘ደርግ’ የተባለው፡ የቀላጣና የቅጣት መልእክተኛ እስከመጣበት ጊዜ ድረስ፡ ይህ ትውልድ፡ ስለቅዱሱ ኪዳን፡ የተነገረውና የሰማው፡ አንዳችም ነገር አልነበረም። ‘ቅዱሱ ኪዳን’፡ እኛ፡ ኢትዮጵያውያን ብቻ፡ ከዓለም ሕዝቦች ኹሉ ተለይተን፡ ከእግዚአብሔር ጋር በቃል ኪዳን የተሳሰርንበት መኾኑን ቀርቶ፡ ስለራሱ አገር፡ ስለኢትዮጵያ፡ የራሱ ማንነት መለያ ስለኾነውም፡ ስለኢትዮጵያዊነት እንኳ፡ ምንም የሚያውቀው ነገር አልነበረም። ከደርግ ምጽአት በፊት፡ ስለእግዚአብሔርና የእግዚአብሔር ስለኾነው፡ ስለማናቸውም ነገር፡ መናገርም፡ መስማትም የሚፈልግ ማንም ሰው አልነበረምና።

“የጥፋቱ ማዕበል፡ ድንገት ደርሶ፡ ገና፡ ማጥለቅለቅ ሲጀምር ግን፡ ይህ መፃት እንደሚመጣ አስቀድመው አውቀው፡ ይጠባበቁት የነበሩት፡ የእውነት ወገኖች፡ የመጣበትን ምክንያት ገልጸው መናገር ጀመሩ፤ “ይኸውም፡ “ከሃዲ፥ ዓመፀኛና አመንዝራ ትውልድ፡ ምልክት ይሻል!”^{፲፮} የሚለውን የመሪያቸው የኢየሱስ ክርስቶስን ቃል በመጥቀስ፡ ‘ሰባቱን ቃል ኪዳናት’ ስለያዘው፡ ስለቅዱሱ ኪዳን በመናገር ነበር።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ታዲያ፡ ለዚህ ትውልድ፡ ያለው ተስፋ፡ ምንድር ነው?

“የተናገሩትም ቃል፡ ‘ይህ ቀጣ የመጣው፡ በሌላ ምክንያት ሳይኾን፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያውያን፡ ከጥንት ጀምረው፡ ከእግዚአብሔር ጋር አድርገውትና ጠብቀውት የኖሩትን፡ የቃል ኪዳን ስምምነትና ውለታ፡ ይህ ትውልድ፡ አስቀድሞ፡ በሥውር፥ ጳላም፡ በገሃድ ሰላፈረሰ ነው!’ የሚል ነበር።

ከዚህ፡ ከቀጣው መቅሠፍትም መዳን የሚቻለው፡ በዚሁ፡ በቅዱሱ ኪዳን መሠረት፡ ትውልዱ፡ በእውነተኛ ንስሐ፡ ኹለንተናውን፡ ወደቃል ኪዳን አምላኩና እናቱ ሲመልስ ብቻ መኾኑን፡ ማሳሰብ ቀጠሉ።

“የማይታበለውና ማንም ሊመልሰው የማይቻለው፡ የቅዱሱ ኪዳን፡ የቀጣው ኃይል ያስከተለው፡ የቅጣት ማዕበል፡ እንዳለፈው ጊዜ ኹሉ፡ እየወረደበት፡ አኹንም፡ ‘በንስሐ አልመለስም!’ ብሎ፡ በክህደቱና በዓመፁ፥ በአመንዝራነቱም በቀጠለው ትውልድ ዘንድ፥ በተለይም፡ ትውልዱን ወክለው በሚሠሩት፡ በቤተ ሕዝቡ፥ በቤተ ክህነቱና በቤተ ምልክናው አካባቢ፡ ይህ፡ የቅዱሱ ኪዳን፡ ስም አጠራሩ እንኳ እንዲወሳ አይፈልጉም፤ ምክንያቱም፡ ቃል ኪዳን አፍራሽነታቸውን፡ ለየራሳቸው፡ በእየገሊናቸው ስለሚያስታውሳቸው፡ ለሌላውም የዓለም ሕዝብ፡ በይፋ ስለሚነግርባቸው፥ ከዚህ የተነሣም፡ ወንጀለኛነታቸውንና ኃጢአተኛነታቸውን፡ በፈጣሪያቸው ፊት ሳይቀር፡ ባለማቋረጥ እያጋለጠ፡ ስለሚያስሳጣቸው ነው። ስለዚህ፡ በቅዱሱ ኪዳን፡ ለሚተማመኑት ወገኖች፡ ጋሻና ጦር ኾኗቸው፡ ከጠላታቸው የሚከላከልላቸው ስለኾነ፡ ዲያብሎስና ጭፍሮቹ ብቻ ሳይኾኑ፡ እኒህም የእርሱ ተባባሪዎች ወገኖች ጭምር፡ “ቅዱሱ ኪዳን” የሚለውን ቃሉን ሳይቀር፡ እጅግ ይጠሉታል፡ ይፈሩታልም፤ ያስበረግጋቸዋልና፤ ያስደነግጣቸዋልምና።”

ሰውነት፡ ለሥነ ፍጥረት ሲጋለጥ፡ ምን እንደሚኾን።

በዚህ፡ አጭር መልሴ፡ መርካታቸውን፡ በእየገጸቸው መፍካት ተረድቼ ሣለሁ፡ ከዚህ ቀጥሎ፡ ያልጠበቅሁትን፡ እንዲህ የሚለውን፡ ሌላ የግል ጥያቄን፡ በርኅራኄ አነጋገር አቀረቡልኝ፡- “ለመኾኑ፡ ሰውነትህ እንዲህ ለነፋስና ለፀሐይ ሲጋለጥ፡ እግሮችህም፡ ያለጫማ፡ እንዲህ ባደቸውን፡ መሬቱን ሲረግጡት፡ ቅዝቃዜውና ሙቀቱ፡ ጋሬጣውና እንቅፋቱ እንዴት ያደርግሃል? ጉዳትና ሕመም አያገኝህም?” አሉኝ፡ ኹለቱም፡ ትክ ብለው እያዩኝ።

እኔም፡ ጥያቄያቸው፡ አንዳንድ ትዝታን ስለቀሰቀሰብኝ፡ ለጥቂት አፍቃ፡ ራሴን ደፍቼ ቆየሁ፤ ቀና ብዬም፡ እንዲህ አልጓቸው፡- “ይገርማችኋል! ሥነ ፍጥረት፡ ማለትም፡ ተፈጥሮን የሚመለከት ማናቸውም ነገር፡ የእግዚአብሔር ሥራ ስለኾነ፡ ምንም ዓይነት እንከን አይገኝበትም። በደርግ እሥር ቤት ሣለሁ፡ አለባበሴ፡ ከአኹኑ፡ እምብዛም የተለየ አልነበረም፤ ያው፡ የአገሬን ሽማ እንደቀሚስ ሰፍቼ እየለበስሁ፥ ባዶ እግሬንም እየኼድሁ ነበር ያሳለፍሁት። ከሌሎቹ የአጼ ኃይለ ሥላሴ ባለሥልጣኖች ጋር፡ ከሰባት ዓመታት በላይ የቆየሁበት፡ ያ፡ እሥር ቤት የሚገኘው፡ በአዲስ አበባ መናገሻ ከተማ መኻል ተራራ ላይ በታነፀው፡ በታላቁ ቤተ መንግሥት ምድር ቤት ውስጥ ነበር።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ዋሻ የሚመስለው፡ ያ ምድር ቤት፡ ዝቅ ካለው ጠፈሩና ከተንጣለለው ወለሉ ጋር፡ የዙርያው ግድግዳ በሙሉ፡ በጥርብ ድንጋይና በድንጋይ ዱቄት የተለሰነ በመሆኑ፡ እንደበረዶ ስለሚቀዘቅዝ፡ የብርና የወርቅ ዕቃዎች፡ እንዳይበላሹ፡ በጠርሙስ የታሸጉ ልዩ ልዩ የባሕር ማዶ መጠጦችም፡ ጣዕማቸውን እንዳይለውጡ የሚቀመጡበት ግምጃ ቤት ነበር።

“ወደዚያ ምድር ቤት እንደገባን፡ በመጀመሪያ፡ ለየአንዳንዳችን የተፈቀደልን፡ ታጣፊ አልጋ፡ ብዙም ሳይቆይ፡ እንዲወጣ ተደርጎ፡ የምንተኛው፡ በፍራሽ ላይ ብቻ ነበረ፤ በዚህ ምክንያት፡ ቅዝቃዜውን ለመቋቋም፡ ቢያንስ፡ ኹለት ወፋፍራም ፍራሾችን መደራረብ አስፈላጊ መሆኑ ስለታወቀ፡ ብዙዎቹ፡ ይህንኑ እያስፈቀዱ ሲጠቀሙ፡ እኔ፡ እተኛ የነበረው፡ ሆነ ብዬ፡ ስስ በሆነች ፍራሽ ላይና እንደከረጢት በሰፋሁት፡ አንድ ብርድ ልብስ ውስጥ፡ ዕርቃኔን በመግባት ብቻ ነበር።

“ስለዚህ፡ እንዲህ ካለው፡ ከውስጡ ቅዝቃዜ፡ ከውጭውም ዝናብና ብርድ የተነሣ፡ የእሥር ጓደኞቼ ሳይቀሩ፡ በዚያ ቦታ፡ በዚያ ሹኔታዬ፡ እንዴት በጤንነትና በሕይወት መቀጠል እንደምችል ሠግተውና ተጨንቀው፡ ጥንቃቄ እንዳደርግ ይጠይቁኝ እንደነበረ ትዝ ይለኛል።

“እኔ ግን፡ ሐኪም ሳላይ፡ መድኃኒትም ሳያስፈልገኝ፡ የብርድ በሽታ ቀርቶ፡ ጉንፋን እንኳ፡ ይህን ያህል ሳይጉበኘኝና ሳይጎዳኝ፡ እነሆ እስካሁን፡ በጤንነትና በሕይወት አለሁ፤ እግዚአብሔር ይመስገን! ይህ የሆነው፡ በዚህ ረገድ፡ እግዚአብሔር፡ ለኹሉም ፍጥረቱ እንጂ፡ ለእኔ ብቻ፡ የተለየ ችርነት፡ ወይም ጥበቃ አድርጎልኝ አይምሰላችሁ! ነገር ግን፡ የአንድ ሰው፡ የሰውነቱ መመሪያ፡ በትክክል ተከትሎ የፈጸመ እንደሆነ፡ ሙሉ የጤንነት ሕይወት እንጂ፡ ምንም ዓይነት ችግር ሊያገኘው የማይችል በመሆኑ ብቻ ነው። በዚህ መሠረት፡ ሰውነታችን፡ የፍጥረት ዓለሙ፡ አንዱ አካል ስለሆነ፡ ከሥነ ፍጥረት ጋር ያለውን የተፈጥሮ ግንኙነት ጠብቆ በሚኖርበት ጊዜ፡ የጤንነት ችግር አያገኘውም። የእኔም የሰውነቴ አካል፡ በዚያ የእሥር ቤት ሹኔታ፡ የጤንነት ችግር፡ ወይም ቀውስ ሳይደርስበት፡ በደህና ሊወጣ የቻለው፡ ያን የተፈጥሮ ግንኙነት፡ በጥንቃቄ በመጠበቁ ነው።

“ጤናማው ህልውናችን እንዲቃወስ የሚያደርገው ችግር የሚፈጠረው፡ ይህ የተፈጥሮ ግንኙነት በሚቋረጥበት፡ ወይም፡ በሚናጋበት፡ ወይም፡ በሚታወክበት ጊዜ መሆኑን፡ የተለመደው ሰብአዊው ድርጊታችን፡ ዘወትር ገላልጾ ሲያሳየን እናገኘዋለን።

“ለምሳሌ፡ መጠጣችንና ምግባችን፡ እንደሌሎቹ ሥጋውያን ፍጡሮች፡ ማለትም፡ እንደእንስሳቱ፡ በተፈጥሮ የተፈቀደልንን ተከትለን፡ የምንጠጣና የምንመገብ ከሆነ፡ እንደእነርሱ ጤናማና የተሰጠንን ዕድሜ የምንጨርስ እንሆናለን። ሕመምተኞች የምንሆነውና ዕድሜያችን የሚያጥረው፡ ያን የተፈጥሮ ግንኙነት የሚያቃውስ፡ የራሳችንን ባዕድ አሠራር፡ ሳንክ አድርገንና ባጠልቃነት አስገብተን ስለምንጠቀም መሆኑ፡ በዚህ ሊታወቅ ይቻላል።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሰውነት፡ ለሥነ ፍጥረት ሲጋለጥ፡ ምን እንደሚኾን፡፡

“የሰውነት አካላችን፡ በፈጣሪ ጥበብ፡ የሥጋ ባሕርያት ከኾኑት፡ ከእሳት፡ ከነፋስ፡ ከውኃና ከአፈር የተሠራ መኾኑን ታውቃላችሁ ብዬ እገምታለሁ፡ በዚሁ አካላችንና ዙርያውን ባጥለቀለቁት፡ የእነዚህ ባሕርያት ምንጮች በኾኑት፡ በፀሐይዋ ብርሃን፡ በአየሩ ነፋስ፡ በፈሳሹ ውኃና በመሬቱ አፈር መካከል፡ ጣልቋገብ ነገር ሳይኖር፡ ቀጥታ ግንኙነት በሚኖርበት ጊዜ፡ እነዚሁ የሥጋችን ባሕርያት ምንጮች፡ አስፈላጊዎቹን ንጥረ ነገሮች፡ ለሰውነታችን ይመግቡትና፡ አኹንም፡ እንደእንሰሳቱ፡ ጤናማ ሕይወትን ያጎናጽፏታል፡፡ ሕመምንና ችግርን፡ ጥፋትንና ሞትን፡ ሌላውንም ጠንቅ ኹለ፡ በራሱ ላይ ያመጣ፡ ራሱ ሰው፡ ከሥነ ፍጥረት ሥርዓት ውጭ የኾነ ድርጊትን በመፈጸሙ እንጂ፡ እነዚህን የከፋት ኃይላት፡ እግዚአብሔር ፈጥሮአቸው አይደለም፡፡ ስለዚህ፡ ሰው፡ ሥጋዊ አካሉን፡ በሙቀት ልብስና ጫማ፡ ጅቡንጤን አድርጎ በሚሸፍንበት ጊዜ፡ የባሕርያቱ መጋቢዎች ከኾኑት፡ ከፀሐይ፡ ከአየር፡ ከውኃና ከመሬት፡ ሰውነቱ ተለየ፡ ተገነጠለ ማለት ነው፡፡

“ከእነዚህ ባሕርያቱ የሚያገኘውን ረቂቃን ንጥረ ነገሮች፡ ይህ ሰውነቱ ሲያጣና ባዕድ በኾነው፡ ከራሱ በሚወጣው የተቃጠለ ሙቀት ብቻ ተጀቡኖ ሲቆይ፡ ጤንነቱን ወደመገባዳቱ ይደርሳል፡፡ በዚህ ጊዜ፡ ድንገት፡ ንጹሐ፡ የፀሐይ ሙቀት፡ ወይም፡ የነፋስ ሽውታ፡ ወይም፡ የቀዝቀዝ ውኃ፡ ወይም፡ የመሬት አፈር ሲነካው፡ ይህ ያልተለመደ ግንኙነት፡ ለሰውነቱ፡ እንግዳ ነገር ይኾንበትና፡ ይህ ‘ድንገተኛ ግንኙነቱ’፡ ‘ድንገተኛ’ ወይም ‘መጋኛ (መገናኛ)’ ተብሎ፡ በውስጡ፡ ከሥጋው አልፎ፡ በረቂቅ የነፍስ አካሉ ሳይቀር፡ የሕመምን ስሜትና ፍርሃትን ያሠርዕበታል፡፡ ከዚያ በኋላ፡ ያ ሰው፡ ገና ሳይታመም፡ ወይም ምንም ሕመም ሳይኖርበት፡ በገዛ አስተሳሰቡ ብቻ ታማሚ ይኾናል፡ ያም ስሜት፡ ወደሥጋው ተላልፎ፡ በበሽታ እንዲሠቃይ ያደርገዋል፡፡

“እስኪ አስተውላችሁ ተመልከቱት! መላው ሥጋዊ ፍጡር፡ ሰው ጭምር፡ በየአፍታው፡ ሕያው ኾኖ እንዲንቀሳቀስ የሚያስችለውን እስትንፋስ፡ በማያቋርጥ ምልዓት፡ ከሚያቀርብለት፡ ከአየሩ፡ ለአንዲት ደቂቃ ቢለይ፡ ምን ይኾናል? ደግሞ፡ በመጠጣት፡ የሚረከብበትንና በመታጠብ የሚነጸበትን ውኃ፡ ለአንዲት ቀን ቢያጣ፡ ምን ይኾናል? እንዲሁም፡ ለዓይኑ ርእይ፡ የሚያስፈልገውን ብርሃን ከምትለግሠውና በሙቀቷ፡ አካለ ሥጋውን ከምታፍታታለት ከፀሐይ ተገልሎ፡ ለአንዲት ሳምንት፡ ድቅድቅ ጨለማ በዋጠው ቀዝቃዛ ክፍል ውስጥ ቢቆይ፡ ምን ይኾናል? ጤናውን ማጣት ብቻ ሳይኾን፡ ከመሞትም እንደሚደርስ የታወቀ ነው፡፡

“ታዲያ ይህ እውነታ፡ ምንን ያስተምረናል? ከእነዚህ ባሕርያት መካከል፡ ሥጋዊው ፍጡር፡ ገዢ የሚታይበትን፡ ‘አፈር’ የሚባለውን፡ አራተኛ ባሕርይን ተጸይፎ፡ ወይም፡ ለጥንቃቄ ሲል፡ ‘አፈር አይንካኝ!’ ብሎ፡ መሬትን ላለመርገጥ፡ እግሮቹን፡ በእግር ሹራብ ጀቡኖ፡ በጫማ በሚሸፍንበት ጊዜ፡ ጤንነቱን ያረጋግጣል? ወይስ ያጣል? ‘ከተፈጥሮ ሥርዓት ውጭ ኾነ’ የሚያሰኘውስ፡ የትኛው ድርጊቱ ነው?

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ለዚህ ጥያቄ፡ መልስ የኾነውን ብያሌ ለመስጠት፡ በአንድ በኩል፡ የቀደሙትን አባቶቼንና እናቶቼን፤ ዛሬም፡ በሕይወተ ሥጋ እየተንቀሳቀሱ ያሉትን፡ ባዶ እግራቸውን፡ በገጠር እየተዘዋወሩና እየሠሩ የሚኖሩትን፤ በከተማም፡ ሌት ከቀን፡ ቀሩና ሓሩና፤ ዝናቡና ፀሐዩ እየወረደባቸው፡ በጎዳና የሚያድሩትን፡ እጅግ ብዙዎች፡ ወንዶችና ሴቶች ወገኖቼን፤ በሌላው በኩል ደግሞ፡ ለጤንነቱና ለሕይወቱ፡ በጫማ ብቻ ሳይኾን፡ በሥጋዊው ሕክምናና መድኃኒት፤ በሌላም የተለያየ ዘዴ የሚጠነቀቀውን፡ ዘመናዊውን ከተማ፡ በእማኝነት እቆጥርላችኋለሁ፡፡ ከእነዚህ ከኹለቱ ወገኖች መካከል፡ የትኞቹ፡ ጤነኞች፤ የትኞቹ፡ ሕመምተኞች እንደኾኑ ለማወቅና ለማረጋገጥ፡ ምንም ዓይነት ጥናት ሳያስፈልግ፡ እውነተኛውንና ትክክለኛውን መልስ፡ በቀላሉ ለመስጠት፡ ለማንም የሚቻል ይመስለኛል፡፡ ባለጫማውና ባለሙቀት ልብስ፡ ሕመምተኛ፤ ባዶ እግረኛውና ጨርቅ ለባሹ፡ ጤነኛ ኾነው እናገኛቸዋለን፡፡

“ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ራሱ፡ ባዶ እግሩን እየኼደ፡ ለሐዋርያቱም፡ ‘ለመንገድ ጫማ አታግኙ!’¹⁰ ያለው ለምን ይመስለናል? አባቶቻችንና እናቶቻችንስ፡ ሀብት ሳያጡ፤ ማድረግ ሲችሉም፡ ለምንድር ነበር፡ ባዶ እግሮቻቸውን ይኼዱ የነበሩት? የዛሬዎቹም፡ እንዲሁ፡ ያለጫማ የሚኼዱት ለምንድር ነው? ‘የእግዚአብሔርን የተፈጥሮ ውበት ልንሸፍነው አይገባም?’ በማለት አይደለምን? እንዲያውም፡ ‘እግሮቼን በጫማ ሊሸፍን ያስፈልገዋል፡’ ብለው፡ በኅብረተሰብነታቸው የተቀበሉት ባህል፡ የሥጋ ደዌ (ቁምጥና) ላለበት ሰው ብቻ በመኾኑ፡ “ሽፍን ጫማ፡ ለሥጋ ደዌ በሽተኛ፡ ገበና ከታች ነው!” የሚሉት ዘዩ ነበራቸው፡፡ ከእነርሱ መካከል፡ አንዳንዶቹ፡ ለእግራቸው ጫማ፡ እጅግ አስፈላጊያቸው ኾኖ ሲያገኙት እንኳ፡ ከዚያ ደዌ፡ ነጻ መኾናቸውን አረጋግጠው ለማሳየት፤ የሥነ ፍጥረትንም ውበት ላለመሸሸግ፡ የእግራቸውን ጣቶችና ተረከዛቸውን በግልጽ እንዲያሳይ አስደርገው፡ በተለይ፡ በግንባርና በተረከዙ በኩል ክፍት የኾነ፡ ጥልፍልፍ ወይም ነጠላ ጫማ አስፍተው ይጫሙ የነበረው፡ ስለዚህ ነበር፡፡ ይህና በዘመናችን ታይቶ የነበረው፡ ሕንጻዊው፡ የሕዝብ መሪ፡ ማኅተማ ጋንዲ፡ ይህንኑ ፈለግ ተከትሎ የመፈጸሙ ነገር፡ የቅርብ ጊዜ ትዝታ ነው፡፡” ብዬ፡ በግል ላቀረቡልኝ ጥያቄ፡ መልሴን ሰጠኋቸው፡፡

የመልሴ ቁም ነገር ገብቷቸው፡ የተረዱልኝና የተቀበሉኝ መኾናቸውን ከእየገጸቸው የፈካ ፈገግታ አይቼ፡ የሚሉትን ለመስማት ዝም ብዬ ስጠባበቅ፡ “መቼም፡ ከዚህ የአጋጣሚ ግንኙነታችንና ንግግራችን የተነሣ፡ ስለተዋወቅንና ስለተቀራረብን፡ ልንደፍርህ ነውና፡ ይቅርታ አድርገህልን፡ አንድ፡ ተጨማሪ የግል ጥያቄ እንድንጠይቅህ ብትፈቅድልን!” አሉኝ፡፡

“ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን በሚመለከት፡ ማናቸውንም ዓይነት ጥያቄ፡ እናንተ፡ እንድታቀርቡልኝ፡ እኔም እንድመልስላችሁ፡ የእኔ፡ የመጀመሪያውና የመጨረሻው ዓላማዬና ተግባራ፡ ፍላጎቴና ደስታዬ ነው፡ ስለዚህ፡ ያለይሉኝታና ያለፍርሃት እንድትጠይቁኝ፡ እጋብዛችኋለሁ፡፡

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
ሰውነት፡ ለሥነ ፍጥረት ሲጋለጥ፡ ምን እንደሚኾን።

“አጉላ የኾነውን፡ የመፈራራትና የመተፋፈር ልማድንም፡ እንግዲህ ወዲህ፡ ያለአንዳች ውልውል፡ ከሥሩ መንግለን ማጥፋት አለብን! ይህ፡ አጉላ ልማድ፡ እኛን ኢትዮጵያውያንን፡ በተለይም፡ የዛሬውን ትውልድ፡ ከምን ዓይነቱ ውድቀት እንዳደረሰንና የቱን ያህል እንደጎዳን፡ ይኸው፡ ኹላችንም፡ እንመለከተዋለን። ዛሬ ካለንበት፡ ከዚህ፡ አሳዛኝ ኹኔታ ያደረሰን እኩ፡ ያለይሱኝታና ያለፍርሃት፡ በፍቅርና በግልጽ አለመነጋገራችን ነው። በግልጽ ባለመጠየቃችንና ግልጽ መልስ ባለማግኘታችን ማለቴ ነው። በግልጽ ጠይቀንና በግልጽ ተነጋግረን፡ ግልጽ መልስ አግኝተንም ቢኾን ኖሮ፡ ይህ ኹሉ፡ የተከማቸ ችግር እንዴት ይደርስብን ነበር? አዎን! አይደርስብንም ነበር። ስለዚህ፡ ለወደፊቱ፡ በግልጽ የመጠየቅንና በግልጽ የመነጋገርን፡ እውነተኛውንም መልስ፡ በግልጽ የማግኘት ልማድን፡ ባህል አድርገን ማዳበር ይኖርብናል። አኹንም፡ ‘ደፈርን’ የሚያሰኝና ይቅርታ የሚያስጠይቃችሁ አንዳችም ምክንያት የለምና፡ አግባብነት ያለውን ማናቸውንም ጥያቄ፡ ተዝናንታችሁ እንድታቀርቡልኝ፡ ሙሉ ፈቃዴን ሰጥቻችኋለሁ።” አልጓቸው።

“አንተ ማን ነህ? ራስህን አስተዋውቀን!”

እነርሱም፡ ደስ ብሏቸው፡ “ፈቃድህን ከሰጠኸን፡ ጥያቄያችን፡ እንዲህ የሚል ነው።” አሉኝ፡- “የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ጉዳይ፡ ወንድ፡ ሴት፡ ትልቅ፡ ትንሽ፡ ሽማግሌ፡ ሕፃን፡ ምሁር ጨዋ ሳይል፡ ኹሉን ኢትዮጵያዊ የሚመለከት ሲኾን፡ በተለይ፡ አንተን፡ እንዲህ ያስጨነቀህና ያስጨከነህ፡ እንዲህ፡ ጨርቅ ብቻ አጣፍተህ፡ በባዶ እግርህ እስከመኼድ ያደረሰህ፡ አንድ የተለየ ምክንያት ቢኖር ነውና፡ ይህን ምክንያት፡ እስካኹን ከዘረዘርህልን በቀር፡ ለዚህ ተልእኮ ካነግግህ ማንነትህ ጋር እባክህ ግለጽልን? ባጭሩ፡ አንተ ማን ነህ? ራስህን አስተዋውቀን!” በማለት፡ ቀጥተኛና ግልጽ ጥያቄን አቀረቡልኝ።

“እኔ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት የኾነችው ኢትዮጵያ አገልጋይ ነኝ። ይህ ጥያቄያችሁ፡ በዚህ አጭር መልስ ቢዘጋ፡ ምንኛ ደስ ባለኝ! ነገር ግን፡ ከጥያቄያችሁ ጋር ተያይዘው የቀረቡ ጉዳዮች ስላሉ፡ ለእነርሱ፡ በግድ መልስ መስጠት አለብኝ! ይኹን እንጂ፡ ከዚያ በፊት፡ በእናንተ በኩል፡ ቃል ገብታችሁልኝ እንድትፈጽሙት የምጠይቃችሁ፡ አንድ ግዳጅ አለ፤ ይኸውም፡ ከአኹን በኋላ፡ ምንጊዜም፡ ልታተኩሩ የሚገባችሁ፡ ይኸው፡ በአጋጣሚ ተገናኝተን ስለምንነጋገርበትና እኔም፡ ተልእኮዬ ኾኖ፡ ወደሚመለከተው ኹሉ ላደርስ ስላመጣሁት፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት መልእክት እንጂ፡ ስለግል ማንነቱ እንዳይኾን ነው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ይህን እንድላችሁ የተገደድሁት፡ ያለምክንያት አይምስላችሁ! ብዙዎች፡ እኔ፡ አኹን ከምገኝበትና ይኸው፡ በግልጽ ከምንወያይበት፡ ከዚህ ተልእኮዬ የተለየ፡ የተሠወረ ዓላማ ያለኝ እየመሰላቸው ይኹን፡ ወይም፡ ጠላት፡ የኾነ ወገን በሚነዛው የሐሰት ወሬ እየተመሩ ይኹን፡ ወይም በሌላ፡ ምንጩ ከየት ወይም ምን እንደኾነ፡ በማላውቀው ነገር እየታወኩና እየተሸበሩ፡ ራሳቸው ስተውና ተደናቅፈው፡ ሌሎችንም በማሳሳት ሲያደናቅፉ ስላየሁ ነው።

“ስለዚህ፡ ይህ ጠንቅ መኖሩን፡ በተለይ እናንተ፡ አስቀድማችሁ አውቃችሁት፡ ተገቢውን ጥንቃቄ ታደርጉ ዘንድ፡ ምናልባትም፡ ጠንቁ ቢያጋጥማችሁ፡ በያዛችሁት ግልጽነት፡ እኔን በመጠየቅ፡ ወይም፡ ራሳችሁ መልስ በመስጠት እንድታጋልጡት አደራ አላችኋለሁ። ሐሰትና የሐሰት አባት የተባለውን የክፋት ኃይል፡ ዲያብሎስን፡ ከነጭፍሮቹ፡ በእግዚአብሔር እውነት፡ ቀንዳቸውን መትተን የምንመልሳቸው፡ ቅስማቸውንም ሠብረን የምናሸንፋቸው፡ በዚህ የግልጽነት መንገድ ስንጠቀም ብቻ መኾኑን፡ በእርግጥ ልትገነዘቡት ይገባል። እንግዲህ፡ ይህን አደራዬን መደብ አድርጌ፡ ወደጥያቄያችሁ እመለሳለሁ።

“አዎን! ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን በሚመለከት፡ እኔን፡ እንዲህ ያስጨነቀኝና ያስጨከነኝ፡ እንዲህ፡ ጨርቅ እስከመልበስና ባዶ እግር እስከመኾንም ያደረሰኝ፡ ምክንያቱ ምን እንደኾነ፡ እስካኹን፡ ከገለጽሁላችሁ በቀር፡ ምናልባት፡ ሳልነግራችሁ የቀረኝ ነገር ቢኖር፡ እርግጥ፡ ከማንነቴ ጋር ስለተያያዘው፡ የዜግነትና የባላደራነት ግዳጅ፡ የኃላፊነትና የተጠያቂነት ድርሻዬ በኩል ያለው ይኾናል። ስለዚህ፡ በዚህ ረገድ ያለውን፡ የምክንያቶቼን ዝርዝር፡ እነሆ፡ ባጭሩ፡ እገልጽላችኋለሁ!” አልሁና፡ የሚከተለውን ነገርኋቸው፡-

“በመጀመሪያ፡- ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን በሚመለከት፡ እንደማንኛውም ኢትዮጵያዊ ኹሉ፡ እኔም፡ በኢትዮጵያዊነቴ፡ ከእኔ የሚፈለገውንና የሚጠበቀውን፡ የግሌን አስተዋጽዖ ለማድረግ፡ ከአገር ፍቅሩና ከሃይማኖት ቅንዓቱ፡ ከማንነት ባለቤትነቱም ጋር፡ አደራውና ግዴታው፡ ተጠያቂነቱና ኃላፊነቱ ስላለብኝ ነው፤

“ኹለተኛ፡- ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ከጥንታዊያን አባቶቼና እናቶቼ፡ ሲወርድ ሲወረድ፡ ለወላጆቼ የተላለፈውን የቃል ኪዳን አደራና ውርስ፡ እኔም፡ ከእነርሱ፡ በነፍስና በሥጋ፡ ስለተረከብሁ ነው፤

“ሦስተኛ፡- “ኹሉም፡ ከእግዚአብሔር የተማሩ ይኾናሉ!” ተብሎ በነቢያት ተጽፏል፤ እንግዲህ፡ ከአብ የሰማ፡ የተማረም ኹሉ፡ ወደእኔ ይመጣል!” ብሎ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተናገረው፡ የአዲስ ኪዳን የምሕረት ቃሉ ላይ የተመሠረተውን፡ ይህችን ኢትዮጵያና ይህን ኢትዮጵያዊነት የያዘውን ምሥጢራዊ ጸጋ፡ እኔም፡ እንደማናቸውም እውነተኛ ኢትዮጵያዊ፡ ከእግዚአብሔር፡ በመንፈስ ቅዱስ ስለተወለድሁበት፡ ስለተማርሁትና ስለተቀበልሁት ነው፤

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!

“አንተ ማን ነህ? ራስህን አስተዋውቀን!”

“አራተኛ፡- ሥልጣን ክህነትን፡ በእግዚአብሔር ፈቃድ፡ በራሴና በባለቤቴም ፍላጎትና ስምምነት በተቀበልሁ ጊዜ፡ ኹለታችንም፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በእናቱ ድንግል ማርያም መንበር ፊት፡ በሰጠነው ተጨማሪ ቃል ኪዳን፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ያለብኝን፡ የባለሕደራነትና የግዴታ፡ የተጠያቂነትና የኃላፊነት ድርሻ፡ በበለጠ ለላጸናሁት ነው፡

“አምስተኛ፡- የእግዚአብሔር መንግሥት ለኾነችው ኢትዮጵያ፡ የዘመኑ ተጠሪዋ የነበሩት፡ አጼ ኃይለ ሥላሴ፡ ከሕዝባዊው ምርጫ ጋር፡ ከሦስቱ፡ የአገልግሎት ዘርፎቿ ኃላፊዎች፡ በስምምነት የቀረበላቸውን ሐሳብ አጽድቀው፡ በዚያን ጊዜ፡ በዕድሜዬም፡ በትምህርቴም፡ በሙያዬም፡ በአገልግሎቴም፡ ለዚያ ደረጃ ለማልበቃው፡ ለእኔ፡ አንድ ታናሽ ኢትዮጵያዊ፡ ለቤተ ሕዝቡ፡ ለቤተ ምልክናውና ለቤተ ክህነቱ ተልእኮዬ፡ አስፈላጊ የኾነውን፡ የባለአደራነትና የግዴታ፡ የተጠያቂነትና የኃላፊነት መስቀልን፡ በእግዚአብሔር ፈቃድና ትእዛዝ፡ በሹመት (ሺ ሞትን ሊያስከትል በሚችል አደራና ኃላፊነት) ስላሸከሙኝ፡ እኔም፡ ይህንኑ መስቀል፡ ተቀብዬ፡ አገልግሎቴን፡ ያለማቋረጥ ላበረክትበት፡ ቃል ኪዳን ስለገባሁ ነው፡

“ስድስተኛ፡- በዚህ ረገድ፡ በቃል ኪዳን የተቀበልሁት የተልእኮ ግዳጅ፡ ኃላፊነትና ሥልጣን ኹሉ፡ በደርግ መነሣትና በእኔ እሥራት፡ በተተኪዎቼም ተረካቢነት አበቃ! ብዬ ነበር፡ ነገር ግን፡ እንዲህ እንዳሰብሁት ሳይኾን፡ ተተኪዎቼ፡ ያን ሰማያዊ ሥልጣንና ክብር ሳይቀር የሰጣቸውን፡ ፈጣሪያቸውን እግዚአብሔርን እንኳ ሳይፈሩ፡ እኔን ምስኪኑን ጭምር ባስገረመ ኅፍረተበሰነት፡ የዲያብሎስ ጭፍራ የነበረው፡ የደርግና የተቋቋሙ አገዛዝ ተባባሪዎች ኾነው ተገኙ፡፡ እንዲህ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት ላይ፡ በይፋ የታወጀው፡ የክህደቱና የዓመፁ፡ የምንዝርናውም ኃጢአት ግብረ አበሮች ኾነው በመገኘታቸው፡ እነርሱ የተወሰኑ፡ ሊካድና ሊታመዕበት፡ ሊመነዘርበትም የማይገባውን፡ ይህንኑ፡ የቅዱሱን ኪዳን ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ዓርማ አንሥቼ፡ በዚያ፡ በደርግ እሥር ቤትም ያላቋረጥሁትን፡ የቃል ኪዳን ተልእኮዬንና ግዳጄን፡ በተቀበልሁት ኃላፊነቴና ሥልጣኔ፡ መቀጠል ስላለብኝ ነው፡፡

“ሰባተኛ፡- የዛሬው የኢትዮጵያ ቤተ ሕዝብ፡ ቤተ ምልክናና ቤተ ክህነት አባል የኾነው ‘ኢትዮጵያዊ’ ኹሉ፡ ከባለሥልጣኑ ጀምሮ እስከተራው ሰው ድረስ ያለው፡ ሕዝባዊው ምእመን፡ ካህኑ አገልጋይና ልኡኩ ሠራተኛ፡ ወንድም፡ ሴቱም፡ በግልና በጋራ፡ በቅዱሱ ኪዳን ላይ፡ በሥውር ሲያካክድ የቆየውን፡ የክህደት፡ የዓመፅና የአመንዝራነት ኃጢአት፡ በገሃድ መፈጸሙን፡ በመስከረም፡ ፲፱፻፷፮ ዓ. ም.፡ በአዋጅ አሳወቀ፡፡ ከዚህ የተነሣ፡ ከዚያን ቀን ጀምሮ፡ ይኸው የኢትዮጵያ ትውልድ፡ በእውነተኛ ንስሐ እስካልተመለሰ ድረስ፡ በመለኮታዊው የውግዘት መርገም ውስጥ እንደወደቀ ይገኛል፡፡ ስለዚህ፡ ሥልጣኑና ሹመቱ፡ ሥራውና አገልግሎቱ፡ ለበረከት ሳይኾን ለመርገም፡ ለልማት ሳይኾን ለጥፋት የተመደበ በመኾኑ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ ተቀባይነት የለውም፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ’ የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ደግሞም፡ የክህደቱ፥ የዓመፁና የአመንዝራነቱ ኃጢአት ያስከተለው ፍርድ፡ በተግባር ላይ ውሎ፡ “ምሳሩ፡ መልካም ፍሬ የማያደርገውን ዛፍ ሹሉ፡ ቆርጦ እየጣለ በመኾኑ፡” ጊዜው፡ ሃይማኖታዊው ምግባር የኾነው፡ የንስሐ ፍሬ፡ ከእያንዳንዱ ‘ኢትዮጵያዊ’፡ ለእግዚአብሔር የሚቀርብበት፡ የአጣጣል ሥራ ወቅት እንጂ፡ ተላላጅ ብሎና ተዝናንቶ፡ የመነጋገሪያ፥ ወይም የማውራያ ጊዜ አይደለም፤ ይህም፡ ገና አስቀድሞ፡ የመለኮታዊው ቅጣት፡ ፍርድ ፈጻሚ በኾነው በደርግ መነሣትና በፈጸማቸው የጭካኔ ድርጊቱ ተረጋግጧል፡፡

“ይኸው፡ ዛሬ ያለንበት ዘመንና የትውልዱ ህልውና፡ በእውነተኛቹ ኢትዮጵያውያን ዘንድ፡ በምን ዓይነት ሚዛን ላይ እንደሚገኝ፡ አንዱ፡ የእግዚአብሔር ነቢይ፡ ወደፈጣሪው ሲያመለክት፡ የተናገረውን ቃል፡ እስኪ እንሰማ!” ብዬ፡ በእጄ ይገፍው የነበረውን ቅዱስ መጽሐፍ ገለጥለጥ አድርጌ፡ እንዲህ የሚለውን ጥቅስ አነበብሁላቸው፡-

“በዚህ ዘመን፡ አለቃም የለም፤ ነቢይም የለም፤ ንጉሥም የለም፤ ተራርባንም የለም፤ መሥዋዕትም የለም፤ ጽንሐ ይዞ፡ ጸሎተ ዕጣን የሚደግምና፤ የሚያጥን ካህንም የለም፤ ምእመናን፡ በፊትህ፡ የሃይማኖት ጸሎታቸውን አቅርበው፡ ከአንተ ይቅርታንና ምሕረትን የሚያገኙበት ቤተ መቅደስና አገርም የለም፤ ስለዚህ፡ ቀድሞ፡ የላሞችንና የጊደሮችን፥ የሰቡ፡ የብዙ በጎችንም መሥዋዕት እንደተቀበልህ፡ ዛሬም፡ የዋህ በኾነችና የትሕትና መንፈስን በተመላች የእግል ሰውነታችን የምናቀርብልህን መሥዋዕታችንን፡ በፊትህ እንደዚያ አድርገህ ተቀበልልን! በአንተ ያመኑና የተማመኑ፡ (ኢትዮጵያውያን) ሹሉ እንዳያፍሩ፡፡

“ከዚህ የተነሣ፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ ካህኑም፥ ምእመኑም፥ ልኡኩም፡ ወንዱም፡ ሴቱም፡ የንስሐ ስርዐትን፡ ከፈጣሪው ያገኝ ዘንድ፡ ከዚህ ከነቢዩ ቃል ጋር የተያያዘውን፡ እንዲህ የሚለውን፡ የዚህ ነቢይ ጸሎት፡ በእውነተኛው መንፈስ ኾኖ፡ ሊጸልይ ይገባል፡” ብዬ፡ እንዲህ የሚለውን፡ የጥቅሱን ምንባብ ቀጠልሁላቸው፡-

“የአባቶቻችን አምላክ እግዚአብሔር ሆይ! ክብር፥ ተመስገን! ስምህ ለዘለዓለም፡ የተመሰገንና የክብረ ነው፡፡ በመጣህብን መከራ ሹሉ፡ አንተ፡ እውነተኛ ነህ፤ ሥራህ ሹሉ፡ የታመነ፥ ሥርዓትህም ሹሉ፡ የቀና ነው፤ ፍርድህም ሹሉ እውነት ነው፡፡ በተቀደሰችው በአባቶቻችን አገር፡ በኢትዮጵያ፡ መልካሙን ሹሉ፡ በትክክለኛው ዳኝነትህ አድርገህልን ነበር፡፡ እኛ ግን፡ አንተን ትተን፡ እጅግ ስለበደልን፡ ከዚህ ኃጢአታችን የተነሣ፡ በእውነተኛው ፍርድህ፡ ይህን ሹሉ መከራ አመጣህብን፡፡ በሹሉ በደልን፤ ትላካዝህንም አልሰማንም፡፡ ለእኛ፡ መልካም ይኾንልን ዘንድ፡ ያዘዝኸንን፥ የሰጠኸንንም፡ ቃል ኪዳንህን ጠብቀን፡ አልፈጸምንም፡፡ ያመጣህብንንና ያደረግህብንን መከራ ሹሉ፡ በእውነተኛ ፍርድህ አደረግህብን፡፡ በአንተ ፈጽመው በማያምኑ፡ ኃጢአተኞችና ወንጀለኞች በኾኑ ጠላቶቻችን እጅ አሳልፈህ ሰጠኸን! በምድር ላይ ካለ ዓመፁኛና ክፉ ከኾነ ሰው ሹሉ በባሉ ጠሪዎችም እጅ ጣልኸን!

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!

“አንተ ግን ነህ? ራስህን አስተዋውቀን!”

“አሹንም፡ ለእኛ፡ ለምንፈራህ አገልጋዮችህ፡ የገዛ ሥራችን፡ ኃፋሪትንና ገብተኛልናን ሰላመጣብን፡ 'እንዲህ ኾንን!' ብለን፡ አቤቱታችንን፡ ወደአንተ ልናሰማ፡ የሚገባን አይደለም፡ ብቻ፡ በስምህ ስለተጠራን፡ ስለስምህ ስትል፡ ለባሰ መከራ፡ አላልፈህ አትሰጠን! ቃል ኪዳንህን አትለውጥብን! ምሕረትህንም፡ ከእኛ አታርቅ!”

“እንግዲህ፡ ቅዱሱ ኪዳን ያስገኛቸው ጸጋዎች፡ ከዚህ የኢትዮጵያ ትውልድ እንዲገፈፉ የተደረገበት፡ ይህን የመሰለው ኹኔታ፡ የሰፈነበት፡ የአኹኑ ጊዜ፡ በእኔ በኩል፡ ከሃምሳ ዓመታት በላይ ለኾነ ዘመን፡ ሳካኪደው የኖርሁትን፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ተልእኮዬን፡ በተጠናከረ ይዞታ እንድቀጥልበት የሚያሳስበኝና የሚያሰገድደኝ ከመኾኑ ጋር፡ ቀደም ብዬ የዘረዘርሁላችሁ ምክንያቶች ታክለው፡ ላሬ፡ በዚህ ረገድ ያለብኝን፡ የዜግነትና የባላደራነት ግዳጅ፡ የኃላፊነትና የተጠያቂነት ድርሻም፡ የበለጠ እንዲከብድ ስላደረገው ነው፡” በማለት፡ ለጥያቄያቸው፡ ተገቢ የመሰለኝን መልስ ሰጠኋቸው፡፡

ወጣቶቹ፡ ጥያቄያቸውን በማስረዘም፡ “በሹመት ስለተሰጠህ ሥልጣን፡ ቀደም ብለህ የገለጽህልንን፡ በበለጠ ብታብራራልን? ማንነትህ የሚታወቅበትን ስምህንም ብትነግረን፡ ደስ ይለናል!” አሉኝ፡፡

“በሹመት ስለተሰጠኝ ሥልጣን፡ በዝርዝር ለማወቅ ትችሉ ዘንድ፡ ኢትዮጵያ፡ የአግዚአብሔር መንግሥት ስለመኾኗ፡ ደግሞም፡ ቤተ ሕዝብ፡ ቤተ ሥልክናና ቤተ ክህነት ስለተባሉት፡ የመንግሥቷ የአገልግሎት ዘርፎች፡ ፋጠኛነት፡ ስለአቋሟና ሥርዓቷ፡ ከመሠረቱ፡ እስከጉልላቱ ያለውን ይዞታ፡ ምሥጢሩን ከነሐተታው፡ ወደፊት፡ በቦታው ስንደርስ፡ በስፋት እንወያይበታለን፡፡ ለጊዜው ግን፡ ስለማንነቴና ለእኔ፡ በሹመት ከተሰጠኝ ሥልጣን ጋር ስለተያያዘው ጥያቄያችሁ፡ አጭር መግለጫን ልስጣችሁ!” ብዬ፡ እንዲህ እያልሁ ቀጠልሁላቸው፡-

“ስሜ፡- ኤርምያስ ከበደ ወልደ ኢየሱስ፡ ማዕርጌ፡ መጀመሪያ፡ ‘ቁስ’፡ ጓላ፡ (የአኩረም ጽዮን) ‘ንቡረ እድ’ ነው፡፡ በኢትዮጵያ መናገሻ ከተማ፡ በአዲስ አበባ፡ በመካነ ሰማዕት ቅዱስ ቂርቆስ ቤተ ክርስቲያን ሰበካ፡ ከአባቱ፡ ከመምሬ ከበደ ወልደ ኢየሱስና ከእናቴ፡ ከእማሆይ ዓባይነሽ ዮሴፍ፡ በሥጋ የተወለድሁት፡ በሐምሌ ፲፫ ቀን፡ ፲፱፻፳፰ ዓ.ም.፡ በክርስትና የጥምቀት ስሜ፡ ‘ጊሩተ ወልድ’ ተብዬ፡ ከአግዚአብሔር፡ በመንፈስ ቅዱስ የተወለድሁት፡ በዚያው ዓመት፡ በነሐሴ ፲፫ ቀን፡ የደብረ ታቦር በዓል ዕለት ነው፡፡

“የተማርሁት፡ ከህነትንም የተቀበልሁት፡ በጸጋ እግዚአብሔር፡ በአገሬ በኢትዮጵያ ነው፡፡ ገና በትምህርት ቤት ሣለሁ ጀምራ፡ አንዳንድ ድርሰቶችን እና ተውኔቶችን እያዘጋጀሁ፡ በሕዝብ ጠማሮች ላይ አስነብብ፡ በሕዝብ አዳራሾችም አላይ ነበር፡ በአሥራ ስምንት ዓመት ዕድሜዬ የደረስሁት፡ “ምናሴ፡ የመከራዬ ደስታ፡ ዓለምን ረታ!” የሚለው መጽሐፈ፡ ታትሞ፡ ለንባብ የበቃው፡ በዚያን ጊዜ ነበር፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“ከዚያን ወዲህ፡ ከጻፍኋቸው ድርሰቶቼ መካከል፡ በቅርቡ ታትመው የወጡት፡ “ኢትዮጵያዊው፡ በማንነቱ ፍለጋ!”፥ “ኢትዮጵያ፡ የዓለሙ መፋረጃ!” እና Ethiopia: The Classic Case የተባሉት ይገኛሉ። በ፲፱፻፶፪ ዓ. ም. የመጀመሪያውን፡ የኢትዮጵያ ድርሰት ማኅበር፡ ከጥቂት ተባባሪዎቹ ጋር አቋቁሜ፡ እስከ፲፱፻፷፩ ዓ. ም. ድረስ፡ በዋና ጸሐፊነት ያገለገልሁት፡ ከዚህ ዝንባሌዬ የተነሣ ይመስለኛል።

“ጋብቻዬን፡ ከወይዘሪት ራሔል ዘካርያስ ጋር፡ በሐምሌ ፫ ቀን፥ ፲፱፻፶፰ ዓ. ም. በሃይማኖታዊ ሥርዓት በመፈጸም፡ የመሠረትነውን የትዳር ሕይወት፡ እግዚአብሔር ባርኮልናል፤ የባረከልንም፡ በቸርነቴ፡ ትንቢተኛ ተምኔተኛ መልእክተኛ ትምህርተኛ ሰብከተኛ ሃይማኖተኛ ሰማዕተኛ ሰብሐተኛ የተባሉ፡ ወንዶችና ሴቶች ልጆችን በመስጠቴ፥ ይልቁንም፡ እኛን፡ ለእርሱ የአገልግሎት ጥሪ እንድንበቃ በመፍቀዱ ነው።

“በጳጵ እና በጳጵ ዓመታት ዕድሜዬ፡ በአዲስ አበባ፡ ደቡብ ሕዝብ ተመርጫ፡ በሕዝብ እንደራሴነት፡ የማዘጋጃ ቤት ምክር ቤትና የቀድሞው፡ የኢትዮጵያ ቤተ ሕዝብ፡ የሕግ መምሪያ ምክር ቤት አባል ኾኜ አገልግያለሁ። በዚያ አገልግሎት ላይ እያለሁ፡ የቤተ ሕዝቡን፥ የቤተ ምልክናውንና የቤተ ክህነቱን ሥልጣናት አዋህደ የያዘው፡ የእግዚአብሔር ሥርዓተ መንግሥት፡ በኢትዮጵያ ተጠብቆ ወደኖረባት፡ ወደአኩረም ጽዮን፡ በመስከረም፡ ፲፱፻፷፩ ዓ. ም. በንቡረ እድነት ማዕርግ ተላክሁ።

“በሚያዝያ፡ ፲፱፻፷፬ ዓ. ም. የቤተ ክህነት፡ የጠቅላይ ሥራ አስኪያፃኝ ኾኜ እንዳገለግል፡ ወደአዲስ አበባ ተመለስሁ። በመንፈስ ቅዱስ አሳሳቢነትና መሪነት፡ የሰጠኝ ጉባዔ፡ በመላ ኢትዮጵያ ተቋቁሞ፡ እንዲሠራ የተደረገው በዚያን ጊዜ ነበር። ይህንና ሌሎቹን፡ የቤተ ክህነት ተግባሮቼን እንዳጠናቀቅሁ፡ በቀድሞው ቤተ ምልክና፡ የሕግ መወሰኛ ምክር ቤት አባል ኾኜ እንድሠራ ተዛወርሁ።

“በዚያ አገልግሎት ላይ እያለሁ ነበር፡ በሰኔ ፳፬ ቀን፥ ፲፱፻፷፯ ዓ. ም. የራስ ቊር የደፉና የጦር መሣሪያን የታጠቁ፡ የደርግ ሠራዊት አባሎች፡ በተለያዩ የወታደር ተሽከርካሪዎች፡ እመኖርያ ቤቴ ድረስ መጥተው ይዘው፡ ለረዥሙ የእሥራት ኑሮ፥ የሞት ፍርድና የግዞት ዘመን ወደተዳረግሁበት ዕጣዬ የወሰዱኝ።

“በመጨረሻ ግን፡ እግዚአብሔር ይመስገን፡ ከዚያ ችሉ ፈተናና መከራ፡ በመለኮታዊው ቸርነት ተርፌና ከእሥር ተፈትቼ፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ልኡክነቴን በመቀጠል፡ ለብዙ ዓመታት፡ በአገራችን፡ በግዞት፥ በባዕዳን አህጉር ደግሞ፡ በፈቃደኝነት የሰደት ኑሮ፡ ከቆየሁ በኋላ፡ በቅርቡ ወደአገሬ ምድር ለመመለስ በቅቻለሁ!”

ወጣቶቹ፡ ችሉን ነገር፥ ተራና ጥቃቅን የሚመስሉትን ሳይቀር፡ አጥርተው ለማወቅ፡ ቅን ዝንባሌና ብርቱ ፍላጎት ያላቸው ስለኾኑ፥ በዚህ ረገድ ያላቸውን ጥያቄ ሊገቱት አልፈለጉም።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!

“አንተ ማን ነህ? ራስህን አስተዋውቅ!”

ይልቁንም፡ ማናቸውንም ጥያቄ ሊያቀርቡልኝ፡ ፈቃዴን፡ ቀደም አድርገው ጠይቀው ስላገኙ፡ በእኔ በኩል፡ “አጠቃለልሁላቸው!” ያልሁትን የግል ዜና መዋዕሌን፡ እንደገና፡ እንዲህ በሚል ጥያቄያቸው አራዘሙት፡- “አንተ፡ እንዲህ፡ ሥልጣን ክህነት ያለህ ቄስ ስትኾን፡ ታዲያ፡ ለምንድር ነው፡ እንደሌሎቹ ቄሶች፡ በራስህ ላይ፡ ጥምጥም፡ ወይም ቆብ ያሳደረግኸው?”

እኔም፡ ያልጠበቅሁትን የጥያቄ ዓይነት፡ ከእነርሱ በመስማቴ፡ ተደንቄና ተደሰኜ፡ በፈገግታ ገጽታ እያየኋቸው፡ “ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ዝርዝር ሐተታውን፡ ወደፊት፡ በውይይታችን ሺደት ላይ፡ በእግባቡ ቦታ ደርሰን፡ በሰፊው በምንነጋገርበት ጊዜ፡ እውነቱን ትረዱታላችሁ፡ እስከዚያው ድረስ ግን፡ ለአኹኑ ጥያቄያችሁ፡ አጭር መልስ እሰጣችኋለሁ!” ብዬ፡ የሚከተለውን ገለጽሁላቸው፡-

“ኢትዮጵያዊ፡ ሦስቱንም የመልክ ጼዴቅን ጸጋዎች የተቀበለ ሰብአዊ ፍጡር ነው፡ እነዚህም ጸጋዎች፡ አንድን ሰው፡ በእግዚአብሔር መንግሥት ሥር፡ ተዋህደው ለሚሠሩት፡ ለቤተ ሕዝቡ፡ ለቤተ ምልክናውና ለቤተ ክህነቱ ሥልጣናት ማደራሪያነት የሚያበቁ የመንፈስ ቅዱስ ስጦታዎች ናቸው፡ ይህ የማደራሪያነት ብቅዓት፡ በፊተኛው መልክ ጼዴቅ ተመሥርቶ፡ በኋለኛው መልክ ጼዴቅ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ፡ የአዲስ ኪዳን የምሕረት ማኅተም፡ ለዘለዓለም ታትሞ፡ ፍጹም ‘ኾኗል’፡ ስለዚህ፡ እያንዳንዱ ኢትዮጵያዊ፡ በቤተ ሕዝብ አባልነቱ፡ ‘ሕዝባዊ’ ወይም ‘ምእመን’ ተብሎ፡ የእግዚአብሔር ልጅና የኅብረተሰቡ አካል ነው፡ በቤተ ምልክና አባልነቱም፡ ‘ልኡክ’ ወይም ‘ምሉክ’ ተብሎ፡ የእግዚአብሔርና የኅብረተሰቡ ሥጋዊ አገልጋይ ነው፡ በቤተ ክህነት አባልነቱ ደግሞ፡ ‘ካህን’ ወይም ‘ቄስ’ ተብሎ፡ የእግዚአብሔርና የኅብረተሰቡ መንፈሳዊ አገልጋይ ነው፡ ይህም ሊኾን የቻለው፡ “ቃሌን በእውነት ብትሰሙ፡ ኪዳኔንም ብትጠብቁ፡ ምድር ኹሉ፡ የእኔ ናትና፡ ከአሕዛብ ኹሉ፡ ቶተመረጠ ርስት ትኾኑኛላችሁ፡ እናንተም፡ የካህናት መንግሥት፡ የተቀደሰም ሕዝብ ትኾኑልኛላችሁ፡” ለሚለው፡ ለእግዚአብሔር ቃል፡ ኢትዮጵያውያን በቅተው ስለተገኙ መኾኑን ልትገነዘቡት ያስፈልጋችኋል፡፡

“በክርስትና የጥምቀት ሥርዓት፡ እንዲህ፡ የእግዚአብሔር ልጅና የኅብረተሰቡ አካል ለመኾን የበቃው፡ በገጠርም ኾነ፡ በከተማ የሚኖረው፡ ማናቸውም ኢትዮጵያዊ፡ ኹለገብ በመኾን፡ እንደእስከዛሬው ኹሉ፡ ዛሬና ወደፊትም፡ የሚያገለግለው፡ የእግዚአብሔርን መንግሥትና ሕዝብ መኾኑን ልታውቁት የሚገባ ዋና ቀጥም ነገር ነው፡፡

“ይህም፡ አንዱ ኢትዮጵያዊ፡ በኢትዮጵያዊነቱ፡ ካህንም፡ መምህርም፡ ገበሬም፡ ከብት አርቢም፡ እረኛም፡ ጭቃ ሹምም፡ ነጋዴም፡ ዘበኛም፡ ወታደርም፡ እናጢም፡ ግንበኛም፡ ቀጥቃጭም፡ ሸክላ ሠራም፡ ቀራጭም፡ ሸማኔም፡ በዓለ ንዋይም፡ አምራችም፡ ሠራተኛም፡ ከያኒም፡ ጠቢብም፡ መሐንዲስም፡ ተዋናይም፡ ጸሐፊም፡ ሠዓሊም፡ ደራሲም፡ ባለቅኔም፡ ባለመድኃኒትም፡ ሓኪምም፡ ምሁርም፡ ሽማግሌም፡ አማካሪም፡ አስተዳዳሪም፡ ዳኛም፡ መሪም መኾን ይችላል፡፡

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት፡

“እኔ” የምለው፡ እኔነቴ ማነው?”

“እነዚህን በመሳሰሉት የተግባር መስኮች፡ በአንዱ፡ ወይም ከዚያ በሚበልጡት ላይ ተሠማርቶም፡ ያለችግር፡ አገልግሎቱን፡ ለኅብረተሰቡ፡ በየሙያው መስጠት ይችላል ማለት ነው። እንዲህ ለመኾን የቻለውና የሚችለው፡ በዚህ ኢትዮጵያዊነቱ መሠረት፡ በዚህ መልኩና በዚህ አቋሙ ምክንያት መኾኑን ልታውቁት ያስፈልጋችኋል።

“ምናልባት፡ ይህ ኢትዮጵያዊ፡ ሙያው፡ ክህነት ብቻ ኾኖ፡ ሙሉ ጊዜውን፡ በዚሁ አገልግሎት ላይ የሚያውል የኾነ እንደኾነ፡ አለዚያ፡ ሙያው፡ ሌላ ኾኖ፡ ነገር ግን፡ የቤተ ክህነት ትምህርትና ሥልጣን ካለው፡ በቤተ ክርስቲያን በሚገኝበት ጊዜ፡ እንደማናቸውም ባለመለዩ የመንግሥት አገልጋይ፡ የሥልጣን ክህነት ምልክቱ የኾነውን፡ ጥምጥሙን ያደርጋል። ቆብ፡ የኋላ ኋላ፡ በዘመነ ክርስትና፡ ከ፬ኛው ምዕት ዓመት ወዲህ፡ በግብፃውያን አማካይነት፡ ወደአገራችን የገባ፡ የምንኩስና ሥርዓት ነው። የእኛ፡ የኢትዮጵያውያን የጥንቱ ሥርዓታችን፡ ለድንግሉም ኾነ ለባለሕጉ፡ የሙያ መለያው፡ እንደመልክ ጼዴቅ፡ ያው፡ ጥምጥም ኾኖ ኖርዋል።

“በዚህ መሠረት፡ እኔም፡ በቤተ ሕዝቡ፡ በቤተ ምልክናውና በቤተ ክህነቱ እየተዘዋወርሁ፡ ለማገልገል የቻልሁት፡ ዛሬም፡ በዚህ ኹኔታዬ፡ ይህንኑ ግልጋሎቴን ለመቀጠል ያልተቸገርሁት፡ ኢትዮጵያዊነቴ ባስገኘልኝ በዚህ ጸጋና ዕድል ምክንያት መኾኑን ስገልጽላችሁ፡ ደስ ይለኛል።” ብዬ፡ ስለማንነቴ ያለኝን ገለጣ ጨረሰሁላቸው።

የሱባዔው ዓላማና ውጤቱ።

በግል፡ ስለእኔ ለማወቅ ላቀረቡልኝ ተከታታይ ጥያቄዎች፡ ይህ፡ ማብቂያው ኾኖ፡ እንሰነባበታለን ብዬ ሳስብ፡ ውይይታችን እንዳይዘጋ፡ በመቻኮል እንዲህ አሉኝ፡- “አንተን፡ በግል ከሚመለከተው የጥያቄ ዝርዝራችን መካከል፡ አንዲት የቀረችን፡ የመጨረሻ ጥያቄ ስላለችን፡ ትእግሥትህን እንለምናለን። ጥያቄያችንም፡ ሱባዔህን የሚመለከት ኾኖ፡ እንዲህ የሚል ነው፡- ‘እንደአንተ፡ ሱባዔ የገቡና የሚገቡ ሰዎች፡ ጸምና ጸሎታቸውን፡ ምጽዋታቸውንና ሌላውንም ሃይማኖታዊ ምግባር የሚፈጽሙት፡ በአንድ ገለልተኛ ቦታ፡ በአንድ ቤት ተወስነው፡ ከዚያ ሳይወጡ መኾኑን፡ እስካኹን ካደረግነው ውይይታችን፡ በአካባቢም ቢኾን፡ ተረድተናል። እኛም፡ በዚህ፡ የአገር ጉብኝታችን ጊዜ፡ ራቅ ወዳሉት የታሪክና የሃይማኖት ቦታዎች እየተዘዋወርን ስናይ፡ ስለዚሁ የሱባዔ ሥርዓት፡ ከአንዳንዶች አዋቂዎች ሰምተናል።

“አንተ ግን፡ ይኸው፡ እንደምናይህ፡ ከሱባዔ ቤትህ ወጥተህ፡ በአገርህ ላይ፡ እንዲህ በይፋ መታየትህ ብቻ ሳይኾን፡ ወደውጭው ዓለምና ወደባሕር ማዶ አህጉር እስከመኼድ ከደረሰህ፡ ሱባዔነቱ መቅረቱ አይደለምወይ? በሌሎች፡ መንፈሳውያን ሰዎች ዘንድስ የሚያስሰጥህ ግምት፡ ምን ዓይነት እንደሚኾን፡ አስተውለሽዋልወይ? ማለትም፡ ሱባዔህ፡ ለከንቱ ውዳሴ የሚደረግ መስሎ የሚታይብህ አይመስልህምወይ?”

እኔም፡ በነገሩ ከመደነቄ የተነሣ፡ ፊቴ ፈክቶ፡ ስሜቴም ተነቃቅቶ፡ እጆቼን ወደእነርሱ አንሥቼ እያመለከትሁ፡ እንዲህ አልጓቸው። “በዚህ ጥያቄያችሁ፡ እውነተኞች ኢትዮጵያውያን መኾናችሁን፡ በበለጠ እያረጋገጣችሁልኝ ነው፤ ይህ፡ በእውን ኾኖ ለማየትና ለመስማት ስላበቃኝ፡ ፈጣሪዬን አመሰግናለሁ። በአኹኑ ትውልድ ዘንድ፡ እንዲህ ያለው ግልጽነት፡ ‘ይኖራል’ ብዬ አላስበውም ነበር፤ ይህ የጨዋነት ምግባር፡ በሐሜት ስለተተካ፡ ከቀረ እኮ ቆይቷል፤ ለእናንተ ግን፡ እግዚአብሔር ይስጣችሁ፤ በቅንነት የጀመራችሁትን፡ ይህን፡ የእውነት ፍለጋችሁን፡ እርሱ፡ ያስፈጽማችኋልና፡ ሳትጠራጠሩና ሳታወላውሉ፡ በአካሄዳችሁ ተጠናክራችሁ፡ ቀጥሉበት፤

“አዎን! ጥያቄያችሁ ትክክል ነው፤ እንዲያውም፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ጸሎታችን፡ ጸማችንና ምጽዋታችን፡ በግልጽ ሳይኾን በሥውር ሊኾን እንደሚገባ አስተምሮናል። ይህ መመሪያው፡ በእየግላችን ለምናደርገው፡ የግል ጸም፡ የግል ጸሎትና የግል ምጽዋት ነው።

“በቤተ ክርስቲያን ተሰብስበን በኅብረት የምንጸልየውን ጸሎትና ‘ሁዳዴ’ ተብሎ፡ በይፋ የምንጸመውን፡ ዓቢይ ጸምን የመሰለውን የማኅበር ጸም፡ ወይም፡ ለሌሎች፡ በጋራ አስተዋጽዖ የምንፈጽመውን በጎ አድራጎት አይመለከትም። ያንኑም ቢኾን፡ በሥውር ለሚያይ የሰማዩ አባታችን እንጂ፡ ለሰዎች ታይታ ብለን እንዳናደርገው፡ አስጠንቅቆናል።

“እኔ የተጠመድሁበት፡ ይህ ሱባዔ ግን፡ በሥውር እንዲኾን፡ በእኔ በኩል፡ ተገቢውን ጥረት ባደርግም፡ ሊሳካልኝ ያልቻለ፤ ሊሳካም የማይቻል፡ የተለየ ኾኖ ነው፤ ያገኘሁት፤ የዚህም ምክንያት፡ የሱባዔው ዓላማና ግብ፡ ስለግል ጉዳይ ሳይኾን፡ እግዚአብሔር፡ ለሰው ልጆች ኹሉ፡ በይፋ ስለሰጠው፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት በመኾኑ እንደኾነ፡ የኋላ ኋላ ልገነዘበው በቅቻለሁ። እየራሳችሁም እንደምትመለከቱት፡ እግዚአብሔር፡ የኢትዮጵያንና የኢትዮጵያዊነትን ጉዳይ፡ በኢትዮጵያና በኢትዮጵያውያን ዘንድ ብቻ የተወሰነ ሳይኾን፡ በመላው ዓለምና በመላው የዓለም ሕዝቦች ዘንድ፡ በይፋ ወጥቶ፡ እንዲታወቅ ስላደረገው፡ በዚህ ረገድ፡ በግልና በሥውር የሚፈጸም ምንም ነገር ሊኖር እንደማይችል ተረጋግጧል።

“ምንም እንኳ፡ እኔ ፡ ሱባዔዬን፡ በግል በዓቴ ተወስኜ፡ እንድጀምረውና እንድፈጽመው፡ ፍላጎቴና ጥረቴ ቢኾንም፡ እግዚአብሔር፡ በእኔ በኩል እንዲደረግ የፈቀደው ሱባዔ፡ ያን፡ የግሉንና የሥውሩን ሳይኾን፡ የኅብረቱንና የይፋውን መኾኑን የሚያመለክታችሁን፡ እኔም፡ እንድጋለጥ የተገደድሁበትን ምክንያት፡ ዘርዘሮ የሚያሳያችሁን ዝክረ ነገር፡ እስኪ፡ እስካኹን ከገለጽሁላችሁ ጋር፡ ባጭሩ፡ የሚከተለውን ልጠቃቅስላችሁ፤

“ይህን በመሰለ አለባበስና ባዶ እግር፡ የሱባዔ ኑሮን ለማካሄድ የወጠንሁት፡ ገና፡ በሰኔ ፳፬ ቀን፡ ፲፱፻፷፮ ዓ. ም. ወደደርግ እሥር ቤት ስገባ ነበር። የዚህም መሠረታዊ መንሥዔ፡ እናት አገራችን ኢትዮጵያ፡ ከፈጣሪዋ ለሚደረግላት ቸርነትና ለሚደርስባት ምንም ዓይነት ችግር፡ በማናቸውም ኹኔታዋ ጊዜ፡ እጆቿን፡ ወደእግዚአብሔር የመዘርጋቱ፡ የቃል ኪዳን ምሥጢር መኾኑ፡ በሃይማኖታውያን ዘንድ ይታወቃል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

“አዎን! በቅዱሳቱ ኪዳናት እየታደሰች የኖረችውና ወደፊትም የምትኖረው፡ ይህችው ጥንታዊቷ እናት አገራችን፡ የአኹኑ ዘመን ትውልዷ፡ በቤተ ሕዝቡ፡ በቤተ ክህነቱና በቤተ ምልክናው ዘርፎቹ በኩል፡ በፈጸመው የክህደት፡ የዐመፅና የምንዝርና ኃጢአት ምክንያት፡ እየወረደበት ያለውን፡ የቃል ኪዳን በትር፡ እነሆ፡ ዓለሙ ኹሉ፡ በገሃድ ይመለከተዋል፡፡

“ከዚህ የተነሣ፡ ከባለቤቴ፡ ከኪዳናዊት ራሔል ዘካርያስ ጋር፡ ገና በወጣትነት ዕድሜ ሣለን፡ ለፈጣሪያችንና ለእናት አገራችን አገልግሎት፡ የገባነውን ቃል ኪዳን በማጽናት፡ እኛም የምንገኝበት፡ ይህ የኢትዮጵያ ትውልድ፡ ከዚህ በደሉ፡ በንስሐ ለመዳን ይችል እንደኾነ፡ የበኩላችንን አስተዋጽዖ ‘እናበርክት!’ ብለን፡ ኹለታችንም፡ በደርግ እሥር ቤት ውስጥ፡ ተለያይተን በተወሰነበት ቦታ የጀመርነውን፡ ይህንኑ የሱባዔ ቀኖና ቀጠልን፡፡ እኔም፡ ከሰባት ዓመታት በላይ፡ በእሥር ቆይቼና በእግዚአብሔር ቸርነት፡ ከደርግ የሞት ፍርድ ተርፌ ከወጣሁ በኋላ፡ ይህንኑ የሱባዔ ኑሮ፡ በአገሬ ምድርና በራሴ የፈቃድ ሰደት በቆየሁበት፡ በአሜሪካ አገር ገፋሁበት፡፡

“በውጭው ዓለም፡ በስደት የሚኖረውን ወገን ለማገልገል’ በሚል ዓላማ፡ ከአገሬ ወጥቼ፡ ባላለፍሁት፡ በዚያ ዘመን፡ በዚሁ የሱባዔ ትጥቄ፡ ለመጀመሪያ ጊዜ፡ በይፋ ታይቼበት የነበረው መድረክ፡ “የኢትዮጵያ ቅዱስ ኪዳን ቅርስ ተቋም” የተባለውን ድርጅት፡ በዋሺንግተን ዲ. ሲ. መናገሻ ከተማ፡ ከጥቂቶች ‘ኢትዮጵያውያን’ ጋር፡ በሕግ አቋቁሜ፡ የመክፈቻው ሥነ ሥርዓት፡ ሚያዝያ ፳፪ ቀን፡ ፲፱፻፹ ዓ. ም. በሐዋርድ መካነ አእምሮ፡ ‘የብላክበርን ማዕከል’ በተባለው አዳራሽ ውስጥ የተከፈተበት በዓል ነበር፡፡

“ከዚያ በኋላ፡ በዚሁ ኹኔታዬ፡ እጋለጥበት የነበረው ጊዜ፡ በያመቱ፡ በሰሙኑ ሕማማትና በፍልሰታ ሱባዔ ወራቶች፡ የማካኪደው፡ የቤተ ክርስቲያን አገልግሎቴ ሲኾን፡ ከዚህ መካከል፡ በአትላንታና በአካባቢዎቼ የአሜሪካ ግዛቶች ለሚኖሩት ኢትዮጵያውያን ምእመናን፡ የትንሣኤ በዓል አገልግሎትን ለማበርከት፡ በ፲፱፻፹፩ ዓ. ም. ወደጆርጂያ ዋና ከተማ ያደረግሁት ጉዞ፡ አንዱ ኾኖ ይገኛል፡፡ የመጨረሻውም፡ እንደዘንድሮው ኹሉ፡ ለተለመደው ተልእኮ፡ ባለፈው ሚያዝያ ፲፰ ቀን፡ ፲፱፻፺፬ ዓ. ም. ለአሜሪካ ጉዞ፡ በዓቢይ ጾም የሱባዔ ወራት፡ ከአዲስ አበባ በተነሣሁ ጊዜ፡ የነበርሁበት ኹኔታ ነው፡፡

“እንዲህ፡ ሳልወድ በግድ፡ በይፋ የተጋለጥሁበት መኾኔን መግለጽና አኹን ደግሞ፡ የእናንተን ገሊና፡ ከማያስፈልግ ችግር ለማዳን ስል፡ በእናንተው ጥያቄ መነሻነት፡ ስለዚሁ አለባበሴ፡ እንዲህ ማብራራቴ፡ ይህንኑ፡ ከሃይማኖታዊው ግዳጅ የተነሣ የፈጸምሁትንና አሁንም እያካኪድሁ ያለሁትን፡ የሱባዔ ተግባር፡ ከከንቱ ውዳሴ ነጻ እንደሚያደርግልኝ አምናለሁ፡፡

“ከዚህም ጋር፡ ከመጀመሪያው የደርግ እሥር ቤት አንሥቶ፡ በመጨረሻ፡ በአዲስ አበባው፡ የዓለም-አቀፍ አየር ጣቢያ እስከተገኘሁበት፡ እስከዛሬው ቀን ድረስ፡ ለምን፡ በዚህ አለባበሴ ልታይና ባዶ እግሬን ልኾን እንዳስፈለገኝ፡ በትክክል ያልተረዱ፡ ሰዎች መኖራቸውን፡ በግልጽ ተገንዝቤአለሁ፡፡

“ይህንም፡ ልገነዘብ የቻልሁት፡ በዚያ፡ የሱባዔ ትጥቁ ኾኜ፡ ለተልእኮ ጉዞዬ፡ ወዲያ ወዲህ ስል ካዩኝ መካከል፡ ጥቂቶቼ፡ የጎበዙት፡ ብቻዬን ሲኾን፡ ዛሬ፡ እናንተ እንዳደረጋችሁት፡ እኔኑ ራሴን፤ አለዚያ፡ አብራኝ የምትጻጸፍኝ ባለቤቱን፡ ብዙዎቹ ደግሞ፡ በአስተያየታቸውና በውስጣቸው ከተፈጠረባቸው የጎሊና ሁከት የተነሣ፤ እንዲሁም፡ ስለዚሁ ኹኔታዬ፡ በወሬ የሰሙት ሌሎች፡ የሚያውቁኝም፡ የማያውቁኝም ኹሉ፡ በቃልም፤ በስልክም፡ “ምን ኾኖ ነው፡ እንዲህ ጨርቅ የለበሰው? ባዶ እግሩንም የሚኼደው?” በማለት፡ ግራ ተጋብተው፡ የተለያዩ ጥያቄዎችን ይጠይቁ ስለነበረ ነው።

“በዚህ አንጻር ደግሞ፡ እንዲህ፡ እንደእናንተ፡ ፊትለፊት ሲያጋጥማቸውና በገዛ ዓይናቸው ሲያዩ፡ ወይም፡ በወሬ ሲሰሙ፡ ‘ለምን እንዲህ ኾነ?’ ብለው፡ ምክንያቱን፡ በትክክል ለማወቅ፡ ቀርበው ወይም፡ ስልክ ደውለው፡ ወይም፡ ነገሩን የሚያውቀውን፡ ሌላውን ሰው በመጠየቅ ፋንታ፡ “ባይኾናል!” ወይም፡ “ሳይኾን አይቀርም!” በሚል መላምት ብቻ፡ የየራሳቸውን አሳብ ፈጥረው፡ የየግላቸውንም ትርጉም ሰጥተውና በእየራሳቸው የተሳሳተ አስተያየት ተወስነው፡ ቢበዛ፡ ከንፈራቸውን መጥጠው ዝም የሚሉ፡ ወይም፡ ይህንኑ መላምታቸውንና የተሳሳተ አስተያየታቸውን፡ በሐሜታ፡ ወይም በምጽት መልክ፡ ወደሌላ የሚያዛምቱ ሰዎች ይኖሩ ይኾናል።

“አኹን፡ እናንተና እኔ የምናካኼደው፡ ይህን የመሰለው፡ ግልጽ ውይይት የሚጠቅመውና ሌላውም፡ ይህን አርአያነት እንዲከተል ማሳወቁ የሚበጀው፡ እንዲህ ዓይነቱን ጠንቀኛ ችግር ለማስወገድ፡ መፍትሔነቱ፡ አማራጭ የሌለው፡ የተሻለና ከኹሉ የላቀ ስለኾነ ነው።

“ይህ፡ የሰዎች መላምትና የተዛባ አስተያየት፤ አጉል መቸገርና የተሸበረ ጥያቄ፡ ምንን የሚያመለክተን ይመስላችኋል? በአኹኑ ጊዜ፡ ይህ ትውልድ፡ እንኳንስ፡ ራሱን፡ ወደንስሐ ሊያቀና ቀርቶ፡ እንዲያውም፡ በኢትዮጵያ እና በኢትዮጵያዊነት ላይ እየደረሰ ስላለው አሠቃቂ ቀውስ፡ ገና ምኑንም ያላወቀ፡ ወይም፡ ገና፡ ምኑም ነገር ያልገባው መኾኑን፤ አውቆና ገብቶት ከኾነም፡ ምንም ጥቃት ያልተሰማው፤ ወይም፡ ምንም ደንታ የሌለው፡ ወይም፡ እውነታውን በትክክል ያልተገነዘበ መኾኑን፡ ቢያንስ ቢያንስ፡ ለእኔ፡ በገሃድ እያሳየኝ ይገኛል።” ብዬ፡ መልሴን ደመደምሁላቸው።

ኹለቱ ወጣቶች፡ እስካኹን ላቀረቧቸው ጥያቄዎች ኹሉ፡ ባገኙት መልስ፡ የረኹ መኾናቸውን በሚያረጋግጥ አስተያየት እየተመለከቱኝ፡ “እንዲህ፡ በኢጋማሚ ተገናኝተን፡ ይህን የመሰለ ሰፊ ውይይት ለማድረግ በመቻላችን፡ እጅግ ደስ ብሎናል፡ ስለሰጠኸን መግለጫና ማብራሪያም ኹሉ፡ ከልባችን፡ እግዚአብሔር ይስጥልን!” እንላለን። ነገር ግን፡ ይህን ያህል ካወቅንና ከተረዳን በኋላ፡ በእኛ በኩል፡ በኢትዮጵያዊነታችን፡ ልንፈጽመው የሚገባን ተግባር፡ ምን እንደኾነ ልታስታውቀን የሚያስፈልግ ይመስለናል፡ እኛም፡ ያን ግዳጅ፡ አኹኑኑ በሥራ ላይ ማዋል እንጀምራለን።” አሉኝ።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ’ የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

አያይዘውም፡ “እንዲያውም፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ እንዲህ፡ እንደአንተ፡ ጨርቅ መልበስና በባዶ እግር መገድ ካለብንም፡ ንገረን፡ እናደርገዋለን!” የሚል፡ የውሳኔ ቃላቸውን፡ በተርጉ አንደበት አሰሙኝ።

በዚህ ጊዜ፡ ራሴን እስኪያስገርመኝና እስኪያሳፍረኝ ድረስ፡ ድንገት፡ ድምፄን ከፍ አድርጌ፡ ከት ብዬ ሣቅሁ። እነርሱም፡ “ምን ያልታረመ ነገር ተናግረን ይኸን?” በሚል ሰሜት፡ ተገርመውና ተደናግጠው፡ አተኩረው እያዩኝ ሣሉ፡ “ይቅርታ አድርጉልኝ! ድንገተኛ ደስታ ስለፈነቀለኝ ነው፡ እንዲህ የሣቅሁት! ደስታዬም፡ በእናንተ በኩል፡ እስካኹን እየተፈጸመ ያየሁት መልካም ዝንባሌያችሁ አንሡ፡ አኹን ደግሞ፡ ከአንደበታችሁ የሰማሁት፡ የቁም ነገር ቃል፡ ፈጽሞ ያልጠበቅሁት፡ ከፍጹም ንጹሕና ቅን ልቦና የፈለቀ በመኾኑ ነው። ስለራሴ ሰሜት፡ ይህችን ያህል ከገለጽሁኋችሁ፡ እናንተ ደግሞ፡ ‘ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን’ በሚመለከት፡ በእውነተኛው መንፈሳዊ እውቀት ላይ የተመሠረተ፡ የማይናወጽ ሃይማኖታዊ እቋም እንዲኖራችሁ እንጂ፡ በምንም መንገድ፡ ስሜታውያን እንዳትኾኑ፡ በብርቱ እያሳሰብኋችሁ፡ ለጥያቄያችሁ የሚገባውን መልስ፡ እንደሚከተለው እሰጣችኋለሁ!” ብዬ፡ የሣቁ ፈገግታ ባልለቀቀው ገጽታዬ፡ ኹለቱንም ወጣቶች በተራ እየተመለከትኋቸው፡ ንግግሬን ቀጠልሁኋቸው፡-

“በአኹኑ ጊዜ፡ እኔ፡ እንዲህ፡ ጨርቅ ብቻ በማጣፋቴና ባዶ እግሬን በመኾኔ፡ ‘ሌላው፡ የዘመኑ፡ ኢትዮጵያዊ፡ ወንድም፡ ሴቱም፡ እናንተ ጭምር፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ እንደዚህ፡ እንደእኔ መኾን ያስፈልጋችኋል፡ ወይም፡ ይገባችኋል!’ ማለቴ አይደለም! በእኔ በኩል፡ እንዲህ፡ እንድኹን ያደረገኝ ምክንያት፡ ምን እንደኾነ፡ ዝርዝሩን፡ ከሰፊ ሐተታ ጋር በሚበቃ አብራርቼላችኋለሁ። እርሱም፡ በአጭር ቃል ሲጠቃለል፡- ‘ይህ፡ የዛሬው፡ የኢትዮጵያ ትውልድ፡ አባቶቼና እናቶቼ፡ ከእግዚአብሔር፡ በቃል ኪዳን ተቀብለው፡ በሕይወታቸው መስዋዕትነት ሳይቀር፡ እክብረውና ጠብቀው፡ ያቆዩትን፡ ለእርሱም ያስረከቡትን፡ ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን፡ በክህደት፡ በዓመፅና በአመንዝራነት ግብሩ፡ ንቆና አዋርዶ፡ በመተዉ፡ ራሱንም ሳይቀር፡ ለባዕዳን ተገዢነት አሳልፎ በመስጠቱ፡ ታላቅ ኃጢአትን ፈጽሟል፤ ከዚህ የተነሣ፡ ስለራሴ ከማቀርበው ጋር፡ መላው የኢትዮጵያ ቤተ ሕዝብ፡ ቤተ ምልክናና ቤተ ክህነት፡ ከዚህ ኃጢአታቸው፡ በንስሐ እንዲመለሱ፡ የኃላፊነት ተልእኮዬን እፈጽም ዘንድ፡ መልእክቴንም፡ በጠነከረና በመረረ መልክ፡ ለትውልዱ አደርስ ዘንድ፡ እንዲህ፡ እንደአባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ጨርቅ ለብሼና ባዶ እግሬን ኾኜ ልታይ ፈለግሁ!’ የሚል ነው።

“አዎን! ዛሬ፡ እናንተን፡ ከሩቅ፡ ኢትዮጵያዊ ስሜታችሁን ነካክቶና አነቃቅቶ፡ ወደእኔ እንድትማረኩና እንድትቀርቡኝ፡ እንድታነጋግሩኝም ያደረገ፡ ይህ ኹኔታዬ በመኾኑ፡ ‘ዕቅዴ ሠርቷል፡ ዓላማዬም ከግብ ደርሷል!’ ማለት ነው።

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት!
የሱባዔው ዓላማና ውጤቱ።

“ከእግዚአብሔርና ከወገኖቹ የተጣለብኝ፡ የራሴም የኾነው ኃላፊነቴ አስገድዶኝ፡ ዛሬ፡ እኔ፡ ይህንኑ ተልእኮዬን ለመፈጸም፡ እንዲህ ኾኜ ልታይ እንጂ፡ በእናንተ ዕድሜ በነበርሁበት ጊዜ፡ የዛሬውን የመሰለውን፡ የተልእኮ ተግባራንና አገልግሎቴን አካሄድ የነበረውእኮ፡ ተገቢ የኾነውን፡ የዘመኑን ልብስ ለብሼና ጫማውን ተጫምቼ ነበር።

“መለኮታዊው፡ የቀጣ ሠይፍ ተመዝዞ፡ እኔንና ሌሎችን፡ ወደደርግ እሥር ቤት፡ እስከጣለን ድረስ፡ ከዚያ በፊት ኾነ፡ ከዚያ በኋላም፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያዊነት ስል፡ ‘ይደረጋል!’ ተብሎ የማይታሰበውን የተለያየ መሥዋዕትነት በመክፈል፡ በአገሪ ውስጥና በውጭው ዓለም፡ በደመወዝ ተቀጣሪነትና በፈቃድ አገልግሎት፡ በምርጫና በሹመት፡ በግዞትና በራሴ የፈቃድ ስደት ዘመኔ፡ እየሠራሁ የኖርሁት፡ አዎን፡ ያንኑ፡ የዘመኑን ልብስ ለብሼና ጫማውን ተጫምቼ ነበር።

“ይህን እውነታ መግለጹ፡ የዘመኑን ልብስ መልበስና በጫማ መኼድ፡ ‘እውነተኛ ኢትዮጵያዊ ከመኾን ያወጣል፡’ ወይም፡ ‘ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ተገቢውን ግልጋሎት መስጠትን ይከለክላል፡’ ማለት አለመኾኑን፡ አበክሬ ሳስገንዝባችሁ ብዬ ነው።

“የዘመኑ ሥልጣኔ ያስገኛቸውን የኑሮ መገልገያ ዕቃዎችና መሣሪያዎች ኹሉ፡ በተለይም፡ ከባዕዳን አህጉር፡ በንግድ መልክ ወደአገር የሚገቡትን፡ ለምሳሌ፡ ስልኩን፡ ነፋስ ድምፁንና ነፋስ ሥዕሉን፡ ተሽከርካሪውንና ቋሚውን መኪና፡ የመሳሰለውን፡ ለበጎ ነገር የሚውለውን ብዙውን ዓይነት ዕቃና መሣሪያ፡ በቤት፡ በመሥሪያ ቤትና በአምልኮ ቦታዎቻችን፡ ማለትም፡ በቤተ ክርስቲያን ሳይቀር፡ ይኸው፡ እስከዛሬ፡ አኹንና ወደፊትም፡ እንጠቀምባቸው የለምን?

“ጥያራውን እንኳ፡ እነሆ አትመለከቱትም? ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት አገልግሎት፡ አኹን፡ ወደአሜሪካ ይዞኝ የሚበርረው፡ እዚያም አድርሱ፡ ተልእኮዬን ፈጽሜ እንድመለስ የሚያጓጉዛኝ፡ እርሱ አይደለምን? ቅድም፡ በአየር ማረፊያው ሣለን ተሸክሜውና አንጠልጥዬው ያያችሁኝ፡ ይኸው፡ እዚህ፡ ከጓዙ ጉርጅ ውስጥ ከትቼው የምታዩት የእጅ ሻንጣ፡ ምንን፡ የያዘ ይመስላችኋል? በመጽሐፍ መልክ ተዘጋጅተውና ታትመው፡ ለንባብ የበቁትን ድርሰቶቼን ኹሉ፡ የጻፍሁባትን፡ የጭን መቀመሪያዬን ነውኮ የያዘው፤ የዘመኑ ሥጋዊ ሥልጣኔ ያስገኛት፡ ይህች የጽሕፈት መዝገብና መሣሪያ፡ የእግዚአብሔር ሥራዎች ስለኾኑት፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት ለማሳወቅ፡ የቱን ያህል ኃይል ኖርዋት፡ አስተዋጽዖን እንዳበረከተች ለመገመት፡ ለማንም፡ ለእናንተ ጭምር፡ እነሆ፡ ግልጽ ኾኖ ይታያል።

“ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ እግዚአብሔር፡ ለሰው ልጆች፡ ለምድራዊውና ለሰማያዊው የዘለዓለም ተድላ ደስታቸው፡ ሕይወት ይኾናቸው ዘንድ፡ በቃል ኪዳን የሰጣቸው፡ የመልካም ኑሮ ሥርዓት ስለኾነ፡ እውነተኛ ኢትዮጵያውያን፡ በትክክለኛው መንገድ ይጠቀሙበት ዘንድ፡ ዘመናዊው ሥጋዊ ሥልጣኔ፡ በእርግጥ ያስፈልጋቸዋል።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት

“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማንው?”

“ሥጋዊው አካላችን፡ በራሱ ብቻ፡ የሕይወት ህልውና የሌለው ሲኾን፡ ለማትታየው ነፍሳችን ግን፡ መገለጫና መገልገያ መሣሪያችን እንደኾነ ኹሉ ትይዞም፡ ዘመናዊው ሥጋዊ ሥልጣኔና እርሱ ያስገኛቸው መሣሪያዎች ኹሉ፡ በእየራሳቸው፡ የሕይወት ህልውና ባይኖራቸውም፡ የመንፈሳዊው ሥልጣኔ፡ ጸጋና በረከት ለኹነት፡ ለኢትዮጵያና ለኢትዮጵያዊነት፡ መልካም መገለጫና ጥሩ መገልገያ መኾን እንደቻሉ፡ ይኸው እንመለከታለን።

“ለምሳሌ፡ መንፈሳዊው ሥልጣኔ የሚያዝዘውን፡ የተራቡትን፡ ለማብላት፡ የተጠሙትን፡ ለማጠጣት፡ የታረዙትን፡ ለማልበስ፡ የታመሙትን፡ ለማከም፡ ሥራ አጥ ለኹነት፡ ሥራን በማበርከት፡ ሥራ ፈት፡ ወንጀልና ወንጀለኞች እንዳይኖሩ ለማድረግ፡ ከዚህ የተነሣ፡ ፍርድ ቤቶችንና ወህኒ ቤቶችንም ለመዝጋት፡ እንዲሁም፡ ለተፈናቃዮች፡ ለስደተኞችና ቤት አልባ ለኹነት፡ መኖሪያን ለመስጠት፡ ዘመናዊው ሥጋዊ ሥልጣኔ፡ እጅግ ያስፈልጋል።

“ቀደም ብዬ፡ አውስቼላችሁ እንደነበረው፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ቋሚ መርህ፡ ‘ሥጋዊው ሥልጣኔ፡ በመንፈሳዊው ሥልጣኔ ላይ መመሥረት አለበት!’ የሚለውን እውነታ መከተሉ፡ ሥጋዊው ሥልጣኔ፡ በየዘመናቱና በየአህጉሩ፡ ከደረሰበት ታላላቅ አወዳደቅና ድምሳሌ ይድን ዘንድ፡ ለፍሬያማነቱ፡ ለዘለቄታነቱና ለአስተማማኝነቱ፡ ዋስትና እንዲኖረው ለማድረግ መኾኑን፡ ከልብ ተገንዝቡት! ነገር ግን፡ የዚህ መርህ ተቃራኒ የኾነው ዘይቤ፡ በዚህ የኢትዮጵያ ትውልድ ዘንድ ተቀባይነትን አግኝቶ፡ በተለይ፡ ከአጼ ኃይለ ሥላሴ ዘመን ወዲህ፡ በተግባር እንዲተረጉም በመደረጉ፡ ራሱን ትውልዱን፡ ከነሥራዎቹ፡ መሪዎቹንም ጭምር፡ ከምን ዓይነቱ አላዛኝ ውድቀት ላይ እንደጣላቸው፡ ይኸው እየቀጠለ በሚኼደው ጥፋት፡ በጉልህ ይታያልና፡ ማስተባበል ከቶ አይቻልም። ያም ተቃራኒ ዘይቤ፡ ‘ሥጋዊው ሥልጣኔ፡ በራሱ ላይ ብቻ፡ ወይም፡ ‘መንፈሳዊው ሥልጣኔ፡ በሥጋዊው ሥልጣኔ ላይ ተመሥርቶ፡ መመራት አለበት!’ የሚለው፡ የባዕጻኑ መርህ ነው።

“እንግዲህ፡ የእስካኹኑን አገላለጤን፡ ‘ሥጋዊው ሥልጣኔ፡ በመንፈሳዊው ሥልጣኔ ላይ መመሥረቱ ይጠቅመዋል!’ በሚለው መርህ በማጠቃለል፡ ለጥያቄያችሁ፡ የምስጣችሁ መደምደሚያ መልስ የሚከተለው ነው፡- እናንተና እናንተ የምትገኙበት ይህ ትውልድ፡ እንዲህ፡ እንደእኔ፡ በውጭ የሚታየውን፡ ጨርቅ ማጣፋትንና በባዶ እግር መኼድን ሳይኾን፡ አኹን ባላችሁበት አለባበሳችሁና ጫማችሁ ኾናችሁ፡ ልታደርጉት የሚገባችሁን ልንገራችሁ!

“ከኹሉ አስቀድሞ፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ እውነተኛውንና ትክክለኛውን እውቀት አግኙ! ይህንም ለማድረግ፡ ከዚህ በፊት ታትመው በመሠራጨት ላይ ያሉትን፡ መጻሕፍቱን ማንበብና አኹን፡ ከእኔ ጋር የጀመራችሁትን፡ ይህን ውይይት፡ እስከመጨረሻው ማድረስ ይጠበቅባችኋል!

ኢትዮጵያንና ኢትዮጵያዊነትን ለመጠበቅ፡ የሚከፈል መሥዋዕትነት፤
የሰብዓው ዓላማና ውጤቱ።

“ከዚያ ቀጥሎ፡ የሚኾነውን ላብሥርላችሁ! በክርስትና ጥምቀታችሁ ሰዓት፡ ከእግዚአብሔር፡ በመንፈስ ቅዱስ በተወለዳችሁበት መንፈሳዊ አካላችሁ፡ ያን፡ የማይታየውን፡ መንፈሳዊ ልብስ ትለብላችሁ፤ መንፈሳዊዎንም ጫማ ትጫማላችሁ፤ በዚህ ጊዜ፡ ‘በመንፈስ ይሆኑ’ የኾኑ፡ ብፁዓን ናቸው፤ የእግዚአብሔር መንግሥት የእነርሱ ናትና!” ^{፳፭} ያለው፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ቃል ይጻናላችኋል።

“ሥጋዊ አካላችሁንም፡ ዘመኑ ባስገኘላችሁ፡ በተለይም፡ የአገራችሁ ጥበበኞችና ባለሙያዎች፡ በሽመኑላችሁና በሰፉላችሁ ልብስና ጫማ አላብላችሁ፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት ያበረከቱላችሁን፡ መልካሚቷን ሕይወት፡ ለእየራሳችሁና በማኅበር በመኖር፡ በአገራችሁና በዓለም ሕዝብ መካከል፡ ጨውና መብራት ኾናችሁ አገልግሎታችሁን ታካሼዳላችሁ።

“በኢትዮጵያዊነታችሁ፡ ከእናንተ የሚጠበቀውና የሚፈለገው፡ ልታደርጉት የሚገባችሁም፡ ያን፡ የማይለወጠውን የኢትዮጵያዊነት መልካችሁን፡ እንዲህ፡ መልሳችሁ ይዛችሁ ለመገኘት፡ በነፍስ የሚኾነውን፡ ውሳጣዊ ልብሳችሁንና ጫማችሁን፡ በዚህ መንገድ ማስተካከል እንጂ፡ እንደዚህ፡ እንደእኔ፡ የሥጋ የኾነውን፡ አፍአዊ ጨርቅ ማጣፋትና ባዶ እግር መኾንማ፡ በእናንተ ዘንድ ሊደረግ ከቶ አያስፈልግም።

“እኔምኮ፡ ወደፊት፡ ኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ኢትዮጵያውያንም፡ በዓለሙ ዘንድ የሚታወቁበትን፡ ያን፡ እውነተኛውን መልካቸውንና ቦታቸውን፡ በትውልዱ ንስሐ፡ መልሰው ይዘው በሚገኙበት ጊዜ፡ በራሴ ፈቃድ፡ የገባሁትን ቃሌን ጠብቄ፡ ለዘመኑ የሚገባውን፡ ኢትዮጵያዊዉን ልብሴንና ጫማዬን፡ መልሼ እለብሳለሁ፤ መልሼ እጫማለሁ!” አልጓቸው።

የአዳም እና የሔዋን ሕያውነት ሲከሠት።

እነርሱም፡ እጅግ ነቃ ብለውና በእርካታ መንፈስ ተመልተው፡ “እንግዲያ፡ ይህ ውይይታችን ሊቀጥል ስለሚገባ፡ በተለይም፡ ቁም ነገሩን ስለነካካህልን፡ ስለዋናው አርእስታችን፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት፡ ጠለቅ ብለን፡ በበለጠ መረዳት ስላለብን፡ አንተን የት አግኝተንህ ነው፡ ይህን ውይይታችንን መቀጠል የምንችለው? ስለማንነታችንም በዝርዝር ለማወቅ፡ በቅርቡ ታትመው የተሠራጩትንና ቀደም ብለህ የጠቀስህልን መጻሕፍትህንስ ልናገኛቸው የምንችለው የት እንደኾነ ብታመለክተን?” ብለው፡ ዓይኖቻቸውን እያንከራተቱ ተማጸኑኝ።

ኹለቱ ወጣቶች፡ ከጣሉብኝ ፍቅርና ከአኹኑ ተማኅጽኖአቸው የተነሣ፡ ልቤ፡ በጽኑ ኃዘን ተነከቶ፡ እንባ ያቀረሩ ዓይኖቼ እንዳያጋልጡኝ እየታገልሁ፡ መጻሕፍቱንና እኔን ለማግኘት የሚችሉባቸውን፡ በመጻሕፍቱ ውስጥ የሠፈሩትን አድራሻዎች ሰጠኋቸው።

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት
“እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

ከዚህ በኋላ፡ ወደየመደበኛ መቀመጫቸው ኼደው፡ የመኝታ ዕረፍት ያደርጉ ዘንድ፡ ጉትጉጌ አስነሣሷቸው። ለመሰነባበት፡ “ኹላችንም ቆመን ሣለን፡ እንድ ነገር፡ ትዝ አለኝና፡ ልናገረው፡ “እ...” ብዬ፡ እንደበቴን መክፈት እንደጀመርሁ፡ ንግግር ማራዘም ይኸናል በማለት፡ ቃሌን መለስሁት።

ወጣቶቹ ግን፡ ትዝ ብለው እየተመለከቱኝ፡ “ምን ልትለን ነበር?” ብለው፡ ወዲያው ጠየቁኝ።

“የእኔን ስምና ማንነት ለማወቅ፡ ጠይቃችሁ ተረዳችሁ እንጂ፡ የእናንተን ስምና ማንነት እኮ አልነገራችሁኝም፤ ባይኾን፡ ስለማንነታችሁ፡ የምትነግሩኝ ይቆይና፡ እስኪ፡ ስማችሁን እንኳ ልወቀው!” አልኳቸው።

እነርሱም፡ እንደመደንገጥ ብለው፡ “ይቅርታ! እንዲያውም፡ እየራሳችንን፡ ልናሳውቅህ ይገባ የነበረው፡ ገና፡ በመጀመሪያ ስንገናኝህና እጆቻችንን ለሰላምታ፡ ስንዘረጋልህ ነበር፤ ነገር ግን፡ በዚያን ጊዜ፡ ስማችንን ሳንነግርህ የቀረነው፡ አንተ፡ ‘እጄን አልሰጣችሁም!’ ብለኸን፡ አከታትለህ በተናገርኸው ቃል፡ የተፈጠረው እንግዳ ስሜታችን ስላዘናጋንና ወደሌላ የሐሳብ ልውውጥ ስለገባን ነበር፤ አዎን! ምክንያቱ፡ ይህ ነበር፤ አኹን ትዝ ‘እለን!’ ብለው፡ በሣቅ እየተፍነከነኩ፡ እርስ በርሳቸው እየተያዩና እኔንም እየተመለከቱኝ መለሱልኝ። ወዲያውም፡ ወንዱ ወጣት፡ እጆቹን ወደኋላ አድርጎ፡ በኢትዮጵያዊ አክብሮት፡ እጅ እየነሣ፡ ስሙን ነገረኝ። ሴቲቱም ወጣት፡ እንደጓደኛዋ፡ እጇቿን፡ ወደኋላ አድርጋ፡ በኢትዮጵያዊ አክብሮት፡ እጅ በመንሣት፡ ስሟን ነገረችኝ። “ስለማንነታችን ግን፡ ኢትዮጵያዊነትን በሚመለከት፡ በመጠኑም ቢኾን፡ ይኸው፡ እውቀቱን እንዳስጨበጥኸን ኹሉ፡ አንተም፡ እኛን፡ በኢትዮጵያዊነታችን፡ በሚበቃ ሰላወቅኸን፡ ከዚህ አልፈን፡ እየራሳችንን፡ ለአንተ ማሳወቁ፡ ይህን ያህል፡ የሚያስፈልገን አልመሰለንም።” በማለት፡ እነርሱ፡ ስለኢትዮጵያዊነት ምንነት፡ የደረሱበት ግንዛቤ፡ እስከምን ደረጃ እንዳደገ ለመገመት ያስቻለኝን መልስ፡ በኅብረት ሰጡኝ።

እኔም፡ አኹን በሰማሁት፡ የስማቸውና የግንዛቤያቸው ነገር ብቻ ሳይኾን፡ የእስካኹኑ መግቢያ ውይይታችን ውጤት ባስከተለው፡ ኢትዮጵያዊ ትሕትናቸው ጭምር ተደንቄ፡ ሳላውቀው፡ የቀኝ እጄን ጣቶች፡ ለኹለት ከፋፍዬ፡ በአፊና በቀኝ ጉንጨም ላይ አኑራ፡ ለጥቂት አፍታ፡ በአንክሮ፡ አቀርቅሬ ከተከዝሁ በኋላ፡ ቀና ብዬ፡ ኹለቱንም ወጣቶች፡ በተራ እያየሁ፡ “ምን ዓይነት አጋጣሚ ነው?! እንዴትስ ያለ፡ ዕፁብ፡ ድንቅ ነገር ነው!” አልሁ።

እነርሱም፡ በእየገጸቸው ላይ የተላመድሁትን ንጹሕ ፈገግታቸውን እያሳዩኝ፡ “ደግሞ፡ ምን የሚያስደንቅ ነገር አገኘህ?” አሉ።

“ሊያስደንቁኝ የቻሉ፡ ሦስት ነገሮች ናቸው!” አልሁና የሚከተሉትን ዘረዘርሁላቸው፡-

“የመጀመሪያው፡ አባቶቻችንና እናቶቻችን፡ ‘ስምን መልአክ ያወጣዋል!’ እንደሚሉት፡ ይህን፡ መልአክት ያለውንና ምሥጢር ያዘለውን ስም የያዛችሁትን ኢትዮጵያውያን ወጣቶች፡ እግዚአብሔር ወደእኔ አምጥቶ ማገናኘቱና እንዲህ ተዋውቀን፡ በቀኑም ነገር እንድንነጋገር ማድረጉ ነው፡፡

“ኹለተኛው፡ ሰብአዊ የኾነው ፍጡር ኹሉ፡ ወንዱ፡ ‘አዳም’፤ ሴቷ፡ ‘ሔዋን’ መኾናቸውን፡ የዛሬው የኢትዮጵያ ትውልድ፡ በእውንና በእርግጥ እንዲያውቅ ሊያደርግ፡ እግዚአብሔር፡ እናንተን፡ ለአብነት ማዘጋጀቱ ነው፡፡

“ሦስተኛውም፡ እንዲህ ነው፡- እኔ፡ በደርግ እሥር ቤት ሣለሁ፡ በሦስት ንቡሳን አርእስት የተከፋፈለ፡ ሦስት ጥራዝ ያለው መጽሐፍ ደርሻለሁ፤ ገና አልታተመም፡ አጠቃላይ አርእስቱ፡ ‘አዳምና ሔዋን፡ በኢትዮጵያ!’^፩ የሚል ሲኾን፡ በዚያ ድርሰት ውስጥ፡ ከኮፕቲክምና ከአግዓዚት የተወለደ፡ ‘አዳም’ የተባለ ዘመናዊ የተማረ ጉልማሳ እና ከሴማፌትና ከአበሺት የተወለደች፡ ‘ሔዋን’ የተባለች ዘመናዊት የተማረች ቆንጆ፡ ልክ፡ እንደእናንተ ያሉ፡ የዘመኑ ወጣቶች፡ ‘ኢትዮጲስ’ ከተባለ ምሁር ጋር፡ ‘እንተላ’ የተባለች ሚስቱ ባለችበት፡ ልክ፡ እስካኹን ያደረግነውን የሚመስል፡ የጥያቄና መልስ ውይይት በሰፊው ሲያካክዱ የሚታዩበት መድረክን ይዞ ይገኛል፡፡ ታዲያ፡ ያ፡ በሐሳብ የተቀረጹ ገጸ ባሕርያት፡ በዓይነ ገሊና እየታዩበት፡ በዝግ እሥር ቤት ውስጥ የተዘጋጀ ድርሰት፡ ዛሬ፡ እውንና ሕያዋን በኾኑ፡ አዳምና ሔዋን ጋር፡ በግልጽ የሕዝብ አደባባይ ላይ እየተካከዱ እንዲፈጸም ማድረጉ አያስደንቅም?” ብዮቸው፡ “ኹላችንም፡ በአድናቆት ተመልተን፡ ለጊዜው ተሰነባበትን፡፡

ከተለያዩን በኋላ፡ በእኒህ ኹለት ወጣቶች ላይ ስላየሁት፡ የኢትዮጵያና የኢትዮጵያዊነት ፍቅር፡ እጅግ ደስ አለኝ፡ በልቤም፡ “ለካ፡ እናት ኢትዮጵያ፡ የሚወድዷትና የሚፈልጓት፡ የሚቀኑላትም ልጆች አሏትና!” ብዬ፡ ተስፋዬ መጠናከሩ ተሰማኝ፡፡ ስለኹሉም፡ በኹሉም፡ ለኹሉም፡ እግዚአብሔርን አመሰግንሁ፡፡ ደካክሞኝም ኖሮ፡ ወንበሬን ወደኋላ እንደተደገፍሁና በዚያው መንፈስ እንደተመሰገጥሁ፡ እንቅልፍ ወሰደኝ፡፡

የበረራው መንገደኞች፡ ከመጨረሻው ማረፊያችን ደርሰን፡ ከጥያራችን እንደወጣን፡ ወደሚጠብቁን ተቀባዮቻችን ከማምራታችን በፊት፡ ኹለቱ፡ ቅን ወጣቶች፡ ወደእኔ መጥተው ተነጋግረን፡ በእግዚአብሔር ፈቃድ፡ እንደገና የምንገናኝበትን ቀንና ቦታ ከወሰንን በኋላ፡ በኢትዮጵያዊው ባህል፡ ተቃቅፈንና ትከሻ ለትከሻ ተሳስመን፡ በፍቅር ተሰነባበትን፡፡

* * *

ኢትዮጵያ እና ኢትዮጵያዊነት “እኔ” የምለው እኔነቴ፡ ማነው?”

ለጠያቂዎቹ፡ መልስ፡ ለተቸገሩት፡ መፍትሔ፡ ግራ ለተጋቡትም፡ ማረጋገጫ ይኸናቸው ዘንድ፡ በዚህ ረገድ ካጋጠሙኝ፡ ከብዙዎቹ ተመሳሳይ ትዝታዎች መካከል፡ በመጨረሻ፡ በአዲስ አበባ፡ ዓለም አቀፍ አየር ማረፊያ፡ የተዋወቅኋቸውን፡ እኒህን፡ በተፈጥሮ የባሕርይ ስማቸው፡ “አዳምና ሔዋን” የተባሉትን ኹለት ወጣቶች፡ ከተለዋወጥናቸው ቃላት ጋር፡ እነሆ፡ ለዓይነት ላቀርባቸው፡ ለሚቀጥለውም፡ ጥያቄና መልስ፡ መነሻ ላደርጋቸው በቅቻለሁ፡፡

ያ፡ የተስማማንበትም፡ የቀጠሮአችን ቀን ደርሶ፡ ልክ በወሰንነው ሰዓትና በታ፡ በእግዚአብሔር ፈቃድ፡ እንደገና ተገናኝተን፡ ስለኢትዮጵያና ኢትዮጵያዊነት የጀመርነውን ውይይት፡ “አዳምና ሔዋን”፡ ጥያቄያቸውን፡ በመፈራረቅ እያቀረቡልኝ፡ እንዲህ እያልን ቀጠልን፡፡

+ + +